

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període



Sèrie P - Número 119

Dimecres, 26 de març de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 81, primera reunió

Í N D E X

Declaració

institucional amb motiu de la guerra a l'Iraq (tram. 401-00042/06) (p. 4)

Projecte de llei

d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya (tram. 200-00071/06) (p. 19)

Projecte de llei

d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona i per a finançar l'aportació dels regants al canal Segarra - Garrigues (tram. 200-00086/06) (p. 28)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre quina opinió té de la implicació d'Espanya en la guerra contra l'Iraq i de les facilitats estratègiques concedides (tram. 317-00577/06) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre l'evolució dels recursos públics de què disposa Catalunya (tram. 317-00578/06) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya i les prioritats del Govern per als mesos propvenients (tram. 317-00582/06) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre quina opinió té de l'evolució actual de la qüestió de la immigració (tram. 317-00585/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre quina opinió té de les propostes del nou Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00587/06) (p. 39)

al Consell Executiu sobre les raons de l'endarreriment en la creació de la Mesa Sectorial d'Universitats (tram. 310-00421/06) (p. 40)

al Consell Executiu sobre la previsió de creació de la Mesa Sectorial d'Universitats (tram. 310-00422/06) (p. 40)

al Consell Executiu sobre la necessitat de la línia elèctrica d'alta tensió entre Graus (Osca) i Isona (Pallars Jussà) (tram. 310-00428/06) (p. 42)

al Consell Executiu sobre el balanç de l'aplicació del Pla estratègic per a la societat de la informació (tram. 310-00430/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el millorament dels indicadors de la societat de la informació (tram. 310-00429/06) (p. 43)

→

Proposició de llei

de regulació de l'Estatut d'Organització Consultiva del Parlament de Catalunya (presa en consideració)
(tram. 202-00160/06) (p. 45)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora
de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat
(presa en consideració) (tram. 202-00189/06) (p. 52)

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2000
(tram. 257-00004/06) (p. 57)

Declaració

conjunta dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya (p. 65)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió
i Enquestes del Govern (tram. 252-00026/06) (p. 65)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 81.1

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Declaració institucional amb motiu de la guerra a l'Iraq (tram. 401-00042/06). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya (tram. 200-00071/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 406).

3. Projecte de Llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona i per a finançar l'aportació dels regants al canal Segarra-Garrigues (tram. 200-00086/06). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC, 403, 35).

4. Proposició de Llei de regulació de l'Estatut d'Organització Consultiva del Parlament de Catalunya (tram. 202-00160/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de Llei d'impacte ambiental (tram. 202-00173/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposició de Llei de modificació de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat (tram. 202-00189/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

7. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2000 (tram. 257-00004/06). Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 406).

8. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern (tram. 252-00026/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre política educativa, especialment pel que fa al desplegament de la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació (tram. 300-01118/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a l'Administració local catalana i el respecte a les seves competències i l'autonomia de gestió (tram. 300-00274/06). Sra. Montserrat Tura i Cama-

freita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'ocupació (tram. 300-00828/06). Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum (tram. 300-01117/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum a Catalunya (tram. 300-00888/06). Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre les malalties sociolaborals (tram. 300-01027/06). Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 300-01119/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació pel procediment d'urgència.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política social, especialment pel que fa a les persones en situació de dependència (tram. 300-00389/06). Sra. M. Àngeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció domiciliària (tram. 300-00949/06). Sra. Pilar Malla i Escofet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 300-00206/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre el ferrocarril a Catalunya (tram. 300-00910/06). Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica, especialment pel que fa al reconeixement de les persones desaparegudes de forma forçosa (tram. 302-00323/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 302-00324/06). Sr. Carles Bonet i Revés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'infància i d'adolescència en situació de risc social (tram. 302-00325/06). Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sanitàries d'atenció a la salut mental (tram. 302-00326/06). Sra. Caterina Mieras i Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les persones amb disminució (tram. 302-00327/06). Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parla-

mentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes o estudis d'opinió pagats amb fons públics (tram. 302-00328/06). Sr. David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model ferroviari a Catalunya (tram. 302-00329/06). Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària, especialment la incorporació de joves al camp català (tram. 302-00330/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

28. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Senyores i senyors diputats, aquesta Presidència s'ha assabentat, a través dels mitjans de comunicació, dels accidents i de l'agressió i de la coacció que va ser objecte un diputat d'aquesta cambra en l'exercici de les seves funcions democràtiques i polítiques. Voldria fer-li arribar, a ell i a tots els que es troben en situacions semblants, la solidaritat d'aquesta Presidència, i em refereixo concretament al diputat senyor Alberto Fernández Díaz, president del Grup Parlamentari Popular.

Vostès saben que la democràcia és la defensa i el dret a manifestar les opinions de tot ciutadà, però també saben que la democràcia és el dret de respectar aquest mateix dret envers els altres i que opinen diferent, i que la grandesa de la democràcia és això, les dues coses: el dret a manifestar-se i a defensar el que un creu i, a la vegada, porta implícit, també, el deure de respectar els altres, especialment per part d'aquelles persones que estan legítimament elegides per part del poble de Catalunya, perquè ens ha enviat aquí a defensar i a representar el poble de Catalunya una part d'aquells que hi ha darrere de cada una de les nostres responsabilitats com a diputats.

Vostès saben que el Parlament és la institució que simbolitza i exerceix aquests drets democràtics, i que els grups parlamentaris i els partits polítics tenim el deure constitucional de vertebrar l'opinió pública, tal com mana la mateixa Constitució, perquè és així l'única manera en què es pot fer operatiu el pluralisme polític de la nostra societat.

Jo vull reiterar la solidaritat envers vostè, senyor diputat, i a tots aquells que en l'exercici dels drets democràtics se senten coaccionats. I crec que expresso els sentiments i les actituds i les conviccions de tots els diputats d'aquesta cambra. Tots tenim l'obligació de ser el reflex de la voluntat del poble i alhora tenim l'obligació de ser defensors intransigents de les actituds democràtiques que fonamenten la nostra convivència. Només així –només així– podrem defensar políticament aquells valors que cadascú de nosaltres conside-

ra més preuats. I altrament, en sentit contrari, si no fos així, el que faríem seria contribuir a dissoldre'ls.

És per tot això que l'expressió d'aquesta Presidència envers tots aquells que en l'exercici democràtic se senten coaccionats..., trobaran sempre el recolzament, crec, no només de la Presidència de la cambra, sinó de tots vostès.

Moltes gràcies.

Declaració institucional amb motiu de la guerra a l'Iraq (tram. 401-00042/06)

El punt número 1 de l'ordre del dia és la Declaració institucional amb motiu de la guerra a l'Iraq.

«El president del Parlament, la Mesa, els presidents dels grups parlamentaris i la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya, reunits amb caràcter extraordinari amb motiu del conflicte bèl·lic desencadenat a l'Iraq, volen manifestar per la majoria dels seus grups llur no rotund a la guerra i a la utilització de la força de les armes en la resolució dels conflictes, perquè cap causa no mereix la mort d'innocents.

»I els ciutadans i les ciutadanes iraquians que pateixen el règim despòtic i sanguinari de Saddam Hussein són ara les víctimes innocents d'una acció bèl·lica injustificada i desproporcionada, desencadenada sense haver esgotat els camins de la diplomàcia i del diàleg, en el marc de les instàncies internacionals.

»Des del 15 de febrer proppassat, el poble de Catalunya ha expressat el seu clam a favor de la pau. Les mobilitzacions multitudinàries per la pau i el "no a la guerra" no han servit per a canviar el curs dels esdeveniments, perquè la guerra ha començat malgrat les protestes mundials.

»Però això no ens ha de fer abandonar el compromís del poble de Catalunya a favor de la pau i de la resolució pacífica dels conflictes en el marc de les Nacions Unides, com ja va expressar el Parlament de Catalunya en la Resolució aprovada pel Ple el proppassat 12 de febrer.

»El poble de l'Iraq ha de posar fi a l'actual règim dictatorial i de vulneració dels seus drets democràtics, inclosos els drets col·lectius del poble kurd. Però el caràcter autoritari i despòtic del règim iraquian, en l'enderrocament del qual tothom està d'acord, no anul·la la convicció que calia haver trobat una solució pacífica en l'àmbit de les instàncies internacionals de diàleg.

»En aquests moments en què l'acció bèl·lica és ja una realitat a l'Iraq, cal apellar a la recomposició de l'ordre internacional per a la resolució dels conflictes en el marc de les Nacions Unides, perquè en el futur no hi pugui haver cap més guerra com aquesta.

»Catalunya reclama també una Europa cohesionada i belligerant a favor de la pau. Els governs dels estats que integren la Unió Europea han de fer tots els esforços per apropar llurs posicions a fi de fer possible una política exterior i de seguretat comuna i per contribuir

decididament a la construcció d'un nou ordre mundial més just.

»Davant d'aquesta situació, encoratgem el poble de Catalunya a continuar alçant la seva veu en contra de la guerra i a favor de la pau.»

Té, a continuació, la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. El nostre Grup vol mostrar el seu preacord, com vam fer a la Junta de Portaveus extraordinària, amb la Declaració institucional que s'acaba de llegir per part del president del Parlament, amb el «no a la guerra, el no a Saddam Hussein, el sí a la pau, el sí a les Nacions Unides», tal com dèiem en resolució del Ple del Parlament del 12 de febrer, a lluitar per un ordre internacional per enfortir la Unió Europea i encoratjar el poble de Catalunya a mantenir aquests principis.

I vull afegir, per part del nostre Grup, el més ferm rebuig de tot tipus d'agressions i d'accions violentes, i, com a parlamentaris, també expressar la nostra solidaritat amb l'Alberto Fernández Díaz i fer nostres les paraules del president Rigol.

(Veus de fons.)

Tothom...

El president

Prego silenci, senyors diputats, respecte mutu, i estalviïn-se coses que no faciliten l'acord que tots propugnem.

Moltes gràcies.

El Sr. Ribó i Massó

Reitero, senyor Luna, la meua solidaritat amb l'Alberto Fernández Díaz, dita des de la tribuna del Parlament. *(Veus de fons.)* Doncs, també del senyor Luna, si estava en aquesta mateixa agressió.

El president

Si us plau, prego que no hi hagi diàleg entre vostès.

El Sr. Ribó i Massó

La reitero amb tota la tranquil·litat de qui...

(Veus de fons.)

El president

Prego silenci, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

La reitero amb la tranquil·litat de qui representa amb tradició política, que ha patit presó i tortura per defensar el dret a expressar-se qualsevol persona amb democràcia.

Nosaltres mantenim el dret a expressar-se, les idees i a exercir els drets democràtics, i estem en contra de tota violència. I estem en contra de la violència que intenti coartar qualsevol dels drets, també el dret de manifestació. I estem en contra de qui vulgui culpabilitzar milers i milers de persones que estan exercint aquests dies el seu legítim dret de manifestació. Sortosament, una enorme i immensa majoria de la ciutadania de Catalunya està pacíficament actuant en forma democràtica, defensant els seus drets.

Nosaltres volem expressar amb aquest discurs un rebuig encara més fort a la guerra, una guerra il·legal, injusta i no-preventiva. No tenim temps de remuntar-nos als més clàssics del dret internacional, començant per Grocius quan parla que la guerra sols es justifica amb defensa; ni els tractats, com el de París de 1928, o la Carta de Nacions Unides que varen prohibir l'ús de la guerra.

Però voldríem fer, senyores diputades i senyors diputats, un rebuig ètic però també polític: no admetem aquells que volen fer una diferència entre la lògica política i la lògica de l'ètica. Cap principi ètic justifica aquesta guerra, però, pitjor encara, aquesta guerra comportarà greus conseqüències polítiques, serà molt pitjor el remei que no pas la malaltia.

Ens podríem preguntar quins són els motius per a la guerra. És un tema d'enorme complexitat, hi ha moltes explicacions plausibles, una d'elles es dedueix, és un règim agressiu a l'Iraq. Quantes forces polítiques i democràtiques, avui —començant pel Govern d'Estats Units—, estaven al costat de Saddam Hussein en la guerra d'Iran i Iraq? El Govern d'Estats Units, armant a Saddam Hussein, fins i tot amb armes químiques?, que sona a infantilisme treure avui aquesta argumentació. Quantes forces polítiques i democràtiques, començant pel Govern d'Estats Units, varen sortir democràticament en favor del poble kurd quan Saddam Hussein va fer un genocidi amb aquella ciutadania? I els parla el portaveu d'un grup parlamentari que, en ambdós casos, ens varem arrencar clarament en contra de Saddam Hussein.

Nosaltres creiem que aquesta argumentació sobre l'Iraq ha de ser extensible a Corea, a Paquistàn, a una llista inacabable de països que avui hi ha en el món que podrien ser potencialment una amenaça. Que no se'ns digui —que és el sarcasme més gran d'aquest conflicte— que es fa una guerra per desarmar —una guerra per desarmar. Amb aquesta argumentació, Iraq és el primer pas, i ningú no garanteix ni el següent ni el que vindrà darrere.

Potser hauríem també de furgar en els motius econòmics. Quan la ministra d'Afers Estrangers del Govern espanyol ha dit que «ve hechos objetivos alentadores, como la subida de la bolsa y la baja del petróleo» en els primers dies de la guerra. O quan veiem com Dick Cheney forma part d'un dels accionariats més importants del gasoducte que es construirà, passant per Afganistan, que no es podia fer quan hi havia el conflicte amb Afganistan. O quan llegim a diaris gens sospitosos d'ideologies pro Saddam Hussein, com aquest matí, que «firmas relacionadas con altos cargos del equipo de

Bush reconstruiran Irak», on hi han empreses que estaven a la bancarrota i que, abans que s'ocupin les ciutats i els ports, ja han rebut els contractes per actuar en aquell territori. O quan sabem de com la firma francesa Elf està darrere d'un contracte, pràcticament de monopoli, del petroli de l'Iraq.

Nosaltres creiem que hi ha molt a furgar en buscar les causes d'aquest conflicte. No estaria gens d'acord amb un il·lustre articulista català que deia que *foreign policy is not nice*, com argumentava Jordi Pujol, fa pocs dies, en un article a *La Vanguardia*. Jo hi afegiria que tampoc és *nice American destiny big stick* o la política del gran gendarme.

Hans Morgenthau, un gran polític austríac que va morir a Estats Units, i que va ser un dels creadors de la moderna Escola de Relacions Internacionals, té textos i textos sobre el rebuig, des del dret internacional, d'un conflicte com l'actual. El senyor Schlessinger, conseller del president Kennedy, és un de tants i tants analistes de la política internacional i creadors d'aquestes teories que s'ha posicionat en contra.

La maquinària militar, no la para ja ningú. La maquinària militar va darrere de la primera indústria mundial, del primer gran negoci mundial, el que hi ha avui amb majors beneficis, després el segueix el negoci de les drogues.

Com dèiem a la Junta de Portaveus, un èxit militar en aquesta guerra, costós, però un èxit que, evidentment, per la desigualtat de força està garantit, comportarà un gran fracàs polític. L'èxit militar durà un gran fracàs polític. No hi ha dinàmica ni hobbesiana ni la que funda l'estat liberal de Thomas Hobbes que justifiqui la inseguretat que s'ha creat amb aquest conflicte. Un fracàs polític d'ordre mundial, de Nacions Unides, de la Unió Europea i de l'Estat espanyol.

Ens quedarà un ordre mundial malmès, amb incompliments flagrants de les seves resolucions, començant per la que està a l'origen de molts dels debats que tenim, com és el poble palestí i les desenes de resolucions de Nacions Unides que estan per ser aplicades. Un Consell de Seguretat absolutament ignorat, i que no se'n compara amb la situació de Kosovo, quan una enorme majoria d'estats i democràcies mundials es van arregar per una solució immediata en aquell genocidi. Una Unió Europea que queda dividida i molt disminuïda en ple procés de convenció de construcció de les seves institucions, on s'ha evidenciat la manca d'una política exterior i d'una estructura de defensa pròpia, però també, que quedi clar, nosaltres ens estimem més una Unió Europea dividida que no pas una Unió Europea al dictat dels Estats Units. Un Estat espanyol on veiem que el seu Govern, al nostre entendre –ja hi haurà autoritats per decidir-ho–, està violant l'ordre constitucional i pot incórrer en presumptes delictes tipificats al Codi penal. Al nostre entendre, no hi ha hagut el procés formal que preveu la Constitució per a un conflicte bèl·lic; hi ha hagut violació d'articles elementals que prohibeixen l'acció violenta i estan a favor de la dignitat humana i de la integritat física. Un Govern que no ha fet cap cas de la seva opinió pública, en termes quantitativs i qualitativs, que no l'ha informada sobre fets elementals, com ara sabem, sobre la protesta dels con-

troladors aeris, amb el «repostatge» de B-52 damunt de l'espai aeri.

Nosaltres, com a ciutadans de Catalunya, volem expressar la nostra solidaritat amb tots aquells que, compartint aquests valors, s'estan manifestant aquests dies, sigui amb manifestació al carrer, sigui amb posicionaments verbals, sigui en l'exercici de qualsevol dels drets democràtics, que, ho torno a dir, *pacíficament* són legítims per fer anar les pròpies idees.

Nosaltres prevenim que ningú partiditzi aquest conflicte. Però, compte, no el despolititzem; aquest és un conflicte polític, no és un conflicte partidista. Fins i tot la petita part d'aportació que hi pugui haver al conflicte des d'aquesta cambra ha de venir de la política, no del partidisme, i vol dir dels valors que poden sumar i ajuntar el màxim de forces polítiques. Aquesta cambra representa la ciutadania de Catalunya, i és elemental explicar que «representar» vol dir «tornar a presentar», tornar a presentar aquí, escenificant allò que es sent, allò que és el pols, el tremp, avui, de la ciutadania de Catalunya.

I nosaltres creiem que avui cal major foment de la cultura de la pau a Catalunya, i varem ser el grup que en aquesta cambra varem intentar i estem impulsant que s'arribi a legislar sobre aquesta matèria, ara ja amb el vistiplau del Tribunal Constitucional. Creiem que cal fomentar els valors de l'uropeisme, i que cal fins i tot preveure com Catalunya, una vegada més, també és generosa, amb aportacions per a les possibles víctimes d'aquest conflicte.

Senyores diputades i senyors diputats, malgrat tot el que sembli, val la pena mantenir el «no a la guerra». Malgrat els que ho volen desqualificar amb arguments completament ignorants, malgrat els que volen sembrar el desànim entre la ciutadania –«De què serveix sortir al carrer?», et diuen els que et paren pel carrer–, hem de dir categòricament que val la pena mantenir el «no a la guerra». I ho val com un exercici democràtic, i la democràcia és l'expressió de totes les dones i homes que configuren una societat. Ho val per l'ahir, per l'avui i pel demà. Ho val per la memòria històrica que ens permet recordar, quan estem davant d'un conflicte com aquest. Ho val per la situació present de les conseqüències d'aquest mateix conflicte i dels temors que hi puguin haver avui sobre aquest conflicte. I, sobretot, ho val per les futures generacions, perquè un dia aprenguessin que varen ser els seus representants els que en aquest Parlament varem mantenir clarament la bandera del pacifisme i la de la resolució democràtica dels conflictes.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Acabo, senyor president, amb una cita d'un gran clàssic català. Que no ens passi, com diu aquest clàssic, que «los ulls tinc clucs, no conec nit ne jorn / ne tinc hom prop qui del temps me avise / ne sent res ferm ab què lo temps divide» –Ausiàs Marc, quan creia que el pit-

jor que li pot passar a una persona és desconèixer la realitat.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo vull començar la meva intervenció, en nom del meu Grup i a tall també personal, manifestant que les regles del joc democràtic, a Catalunya, de sempre han estat incompatibles amb allò que se situés fora de la tradició i de la cultura de pau, que és el que d'una forma..., fins i tot amb gran qualitat literària, s'expressava en el preàmbul de l'Estatut d'autonomia de 1931, de l'Estatut de Núria. Són justament totes aquelles formes que es troben fora de l'expressió estrictament democràtica, de l'ús de la paraula, de la paraula com a única arma i com a única força, són les expressions que se situen fora d'aquí, aquelles que nosaltres condemnem. Justament per això condemnem l'agressió de què van ser objecte ahir alguns dirigents del Partit Popular, els diputats ja esmentats –Alberto Fernández Díaz, Rafael Luna–, el regidor López Mallol i qualsevol altra persona que, per l'estricta defensa de les seves idees, a les quals tenen tot el dret, siguin víctimes de coacció i d'agressió.

Vull deixar clar, ahir, que fets com els d'ahir no compten ni amb la nostra complicitat, ni amb la nostra comprensió, ni amb la nostra justificació. No la poden tenir. Perquè qui utilitza aquests procediments el que fa és condemnar també els seus propis arguments.

Deixat ben clar això, i la nostra repulsa i el nostre allunyament, la nostra condemna i la nostra repugnància per aquests mètodes, també hem de dir que condemnem, per tant, la guerra, el terrorisme, la violència, l'agressió i la coacció, es produeixi allà on es produeixi i en nom de la causa que es digui defensar.

Justament aquests dies fa seixanta-cinc anys dels bombardejos de la ciutat de Barcelona, uns bombardejos que es van produir en plena Guerra Civil, bombardejos que també van conèixer altres ciutats, com Tarragona, com Reus, com Granollers en dia de mercat, tots els quals van provocar centenars i centenars de morts. Catalunya va conèixer, per tant, l'horror de la guerra, i per això no podem avalar mai més cap guerra.

Per això rebutgem també que avions bombarders sobrevolin per sobre de les nostres ciutats, perquè sabem que no són portadors de cap bona notícia, de cap bon missatge, de cap bona esperança, sinó que tots els avions bombarders de guerra només són portadors de destrucció, de patiment i de mort.

És dolorós per a nosaltres que països amb tanta tradició democràtica com els Estats Units d'Amèrica del Nord o com la Gran Bretanya siguin precisament els màxims promotors d'aquesta guerra. No podem passar per alt, però, que a la Gran Bretanya i als Estats Units els ciutadans i ciutadanes d'aquests països podran can-

viar amb el seu vot qui els governa i qui ara els ha dut a la guerra. Els ciutadans i ciutadanes de l'Iraq, amb el seu vot, no ho podran fer, perquè amb el seu vot no poden posar fi a la dictadura de Saddam Hussein.

Ja que no hem pogut posar fi a aquesta guerra, ja que no hem pogut impedir que es fes ni, ara, fer possible que s'acabi, desitgem que, quan es produeixi el final de la guerra, sigui possible la reconstrucció de l'Iraq, la democratització del país, i també el respecte al poble del Kurdistan, al seu dret legítim a viure en llibertat.

Per això condemnem, doncs, amb la mateixa contundència amb què ho fem de la guerra, el règim despòtic de guerra quotidiana que manté en el seu país el tirà Saddam Hussein, amb la mateixa intensitat amb què condemnem també l'ocupació violenta de Txetxènia per l'exèrcit rus, de la qual tan pocs es recorden, i denunciem el referèndum farsa que fa uns dies hi ha muntat el Govern de Moscou.

Catalunya s'ha manifestat aquests dies al carrer amb una intensitat que la situa entre els països amb més sensibilitat del món per la causa de la pau i en contra de la guerra. I ha estat en aquestes mobilitzacions davant dels ajuntaments, en carrers, places i llocs públics on ha estat possible de concretar l'existència d'un àmbit de valors profundament assumit per la societat catalana. I, si bé és cert que la majoria de la gent que ha sortit al carrer hi ha sortit en contra de la guerra i a favor de la pau, molta gent també hi ha sortit per dir que ja n'hi havia prou d'unes determinades maneres de fer les coses, de l'arrogància amb què es comportava en totes i cadascuna de les seves decisions el Govern de Madrid, el Govern del Partit Popular.

La societat catalana, les institucions catalanes no volem saber res d'aquesta guerra, perquè estem en contra de les guerres, perquè estem en contra de la violència, perquè estem en contra del terrorisme, de tots. I és per això que sabem que, mentre en el Parlament espanyol hi ha una majoria parlamentària que avala la guerra, en aquesta cambra –i així ho demostren les resolucions aprovades– hi ha una majoria parlamentària, no menys democràtica que la de Madrid, que el que avala és la pau i que el que condemna és la guerra. Hi ha, doncs, dues majories parlamentàries legítimes i en contraposició.

Per això crec que podem dir des de Catalunya que, en aquest punt concret, el president Aznar no representa la posició de Catalunya, que Catalunya no intervé en aquesta guerra, que no hi pren part, que no hi participa i que ni l'aval, ni la justifica, ni la comprèn. Perquè aquesta és, com totes les guerres, no només una guerra inútil i injusta, sinó que és també una guerra que no només, probablement, ha vulnerat la legalitat internacional, sinó que el que sí que és segur és que ha perjudicat enormement la funció d'organismes tan absolutament imprescindibles com la mateixa Organització de les Nacions Unides i la mateixa Unió Europea. Per tant, aquesta és una guerra que no és la nostra guerra, perquè cap guerra no pot ser nostra, sinó només la causa de la pau. És, doncs, una guerra també il·legal i il·legítima.

No podem amagar que en el nostre cas ens hauria agradat que hi hagués hagut, que s'hagués produït per part

del nostre Govern una declaració molt més oficial, molt més institucional que la que va fer en el seu moment el president de la Generalitat. No em refereixo pas al fet de poder expressar la seva opinió en un article que tots vam llegir i que en podem compartir força dels elements que s'hi incorporen. Però, senyor president, vostè no és només un articulista de lectura obligada: vostè és el president de Catalunya. I en algun moment determinat a nosaltres ens hauria agradat que vostè hagués dit, en nom de Catalunya, que Catalunya no volia la guerra, que Catalunya volia la pau i que el president Aznar no parlava, en ús de les seves funcions presidencials, en nom de Catalunya, perquè la majoria democràtica catalana no avala les posicions que representa el president Aznar.

Ha estat d'un cinisme més aviat ciclopi veure aquests dies com segons qui es referia, com un dels arguments per tirar endavant la causa de la guerra, a l'intent reiterat de genocidi que duia a terme el règim de Saddam Hussein contra el poble del Kurdistan. Doncs bé, en aquests moments hem vist com fa pocs dies que Turquia, el Govern turc, posava fora de la llei el partit que representa el poble del Kurdistan en territori de Turquia, i no és que s'hagin alçat gaires protestes en aquest àmbit, probablement perquè aquells a qui hauria tocat fer-ho també estaven especialitzats a il·legalitzar partits polítics.

Tot i que la repressió del poble kurd no comença amb Saddam Hussein, és sota l'autoritat d'aquest que el Kurdistan ha estat víctima d'un procés d'arabització forçosa, amb l'objectiu de crear un Iraq uninacional sobre la base de l'homogeneïtzació i l'eliminació de la diferència. Per això és bo de recordar –perquè, si no ho diem aquí, no ho recorda ningú– que Saddam Hussein no ha dubtat a imposar els moviments de població imprescindibles per aconseguir el seu propòsit. Ha deportat centenars de milers de kurds cap al sud de l'Iraq, confinant-los lluny del seu país, i n'ha repoblat el territori originari amb residents àrabs, amb unes pràctiques de desplaçament demogràfic obligatori que ja tenien els seus precedents en el camarada Stalin. Tarek Aziz, la cara amable i cristiana del règim, no ha dubtat a qualificar aquests canvis de població com a «simples exigències del mercat interior de treball». Més de quatre mil pobles kurds van ser destruïts mentre milers i milers de ciutadans d'aquesta nacionalitat eren detinguts i assassinats, en una campanya repressiva continuada i ferotge, que en el seu moment no va dubtar a utilitzar armes químiques, gasos tòxics, contra el Kurdistan, mentre algunes potències occidentals miraven cap a l'altra banda en el context de la guerra Iran - Iraq.

Quedi clara, doncs, aquí la nostra solidaritat amb el poble del Kurdistan en qualsevol punt del seu territori, i animem, des de la tribuna d'aquest Parlament, la societat catalana a continuar treballant en la línia de resoldre tots els conflictes polítics per l'única via en què ho podem fer les societats democràtiques que és per la via política.

Catalunya volia i vol una política europea i mediterrània, perquè aquesta és la nostra vocació i ens han posat en una política de subordinació transatlàntica. Catalunya va dir «no» en el seu moment a l'OTAN i ens hi

van portar. Catalunya ha dit «no a la guerra» i en nom nostre també, formalment, s'ha avaluat aquesta guerra. Això dibuixa un projecte d'Estat que no és el nostre, perquè ni defensa els nostres valors ni representa els nostres interessos. El president Aznar podrà fer el que cregui més adequat, però no pot avalar una guerra en el nostre nom, no en nom de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui el Parlament de Catalunya, com no podia ser d'una altra manera, es configura des de la seva representació del poble de Catalunya i com un nou exemple de lliure expressió democràtica. I des d'aquest context he de reiterar el que són els principis bàsics de la nostra convivència: tothom ha de tenir garantit el dret d'expressió, en un sentit o en un altre, i el dret de manifestació, però, també, el de lliure circulació. Tothom ha de poder fer vaga si ho desitja, però, també, tothom pot treballar si ho considera adient.

Jo vull citar literalment unes paraules que vaig expressar el proppassat divendres a la Junta de Portaveus, en ocasió de la declaració institucional al voltant del conflicte de l'Iraq. Deia, el divendres, i ho vull recordar avui, que a tota societat com la nostra hem de reafirmar que per defensar qualsevol opció ideològica ningú pot ser objecte d'amenaques i coaccions, perquè totes les idees per contraposades que siguin són igualment legítimes. I continuava dient, el divendres, però això no està succeint aquests dies i aquestes setmanes, des de la passivitat d'uns, la complicitat d'altres i el silenci de quasi tots.

Avui hem sentit, i he d'agrair-ho en nom del Grup Parlamentari Popular, les expressions de solidaritat, però la solidaritat democràtica s'ha d'expressar en tot moment, no *a posteriori*. La solidaritat democràtica s'ha d'expressar no quan un membre del Parlament és agredit, insultat o coaccionat, sinó que s'ha de fer en tot moment, sobretot, quan des de fa dies i setmanes regidors de pobles petits, militants d'un partit polític democràtic a molts indrets de Catalunya, seus d'una formació política catalana, la tercera, a Catalunya, era sistemàticament atacada.

Per tant, jo vull agrair aquestes expressions de solidaritat democràtica, malgrat siguin *a posteriori*, i, tant de bo –tant de bo– que no tornem a fer-ho mai més, perquè això no és el tarannà de Catalunya. Això no pot ser en cap cas representatiu del que és el nostre ésser català, i jo em nego al fet que ningú pugui identificar la realitat de Catalunya amb les actituds d'únicament uns quants.

I per això jo vull expressar, també, des del Grup Parlamentari Popular, en aquests moments, la nostra preocupació, que compartim amb el conjunt de la societat

catalana per la situació en què ens trobem i que ningú, absolutament ningú, desitja.

Però no ens hem d'equivocar, l'únic responsable de la present crisi té un nom: Saddam Hussein, amb la seva negativa permanent a complir amb la legalitat internacional per garantir la pau i la seguretat; un règim totalitari que no ha mostrat la més mínima ombra de voluntat, de cooperació plena i efectiva, com ho exigien les diverses resolucions de les Nacions Unides; que ha ignorat les obligacions de desarmament; que ha ignorat sistemàticament que només des d'aquesta plena col·laboració s'hauria pogut procedir al complet i efectiu desarmament, com ja va ocórrer a Bielorússia, a Ucraïna, a Àfrica del Sud, on simplement un grapat d'inspectors i uns quants mesos varen ser suficients per al seu complet desarmament.

No podem ignorar que és el règim de Saddam Hussein el que ha forçat l'exili del vint per cent de la seva població civil –quatre milions de persones–; que ha comès desenes de milers d'assassinats; que els seus ciutadans ocupen el primer lloc de la llista de peticionaris d'asil, segons el mateix Alt Comissionat per a refugiats de les Nacions Unides. Un règim totalitari que ha utilitzat, sense escrúpols, la repressió per controlar i per sotmetre a tots els iraquians: que ha comès genocidi, que ha utilitzat armes químiques, que és responsable de guerres, que ha generat més d'un milió de morts.

No podem oblidar que la crisi provocada per Iraq en envair Kuwait l'any noranta, roman encara oberta, per no haver complert tots els requisits exigits a la Resolució 687, del Consell de Seguretat de Nacions Unides, en la qual s'exigia, de forma taxativa, el total, complet i efectiu desarmament d'armes per part de l'Iraq. En definitiva, aquella Resolució definia un alt al foc provisional, condicionat al desarmament.

Tampoc podem ignorar com entre els anys 91 i 98, anys en què varen ser expulsats l'anterior equip d'inspectors de Nacions Unides, es va intentar vigilar i verificar totes les instal·lacions sospitoses d'albergar o de produir armes i arsenals de destrucció massiva.

No podem ignorar que al llarg dels anys noranta l'Iraq va ser condemnat successivament per l'ONU per haver produït agents químics i bacteriològics prohibits, fins a seixanta-dues –fins a seixanta-dues– resolucions han estat aprovades pel Consell de Seguretat, la immensa majoria de les quals es referien a qüestions humanitàries, que el règim de Saddam Hussein ha decidit no aplicar i ha provocat un gravíssim perjudici a la seva població civil, sumint-los en la més profunda emergència humanitària.

Iraq segueix estant en possessió de quantitats molt importants d'agressius i precursors químics i té, a més, la capacitat per llançar-los mitjançant míssils balístics. I mentre tot això es produïa al llarg de més de deu anys i, ja, en última instància, la Resolució 1441 advertia que es tractava de la darrera oportunitat i que Saddam Hussein havia de complir íntegrament amb les seves obligacions, demostrar el seu desarmament o, com deia aquella Resolució, enfrontar-se a greus conseqüències.

Un poble massacrada per un dictador, seixanta-dos resolucions incomplertes, dotze anys ignorant-les, quantes

resolucions i anys més calen per no haver de parlar d'impunitat d'una tirania? Ben al contrari, la fi de la impunitat de Saddam Hussein significa el començament de les oportunitats, perquè el poble iraquí es reintegri a la comunitat internacional, perquè pugui accedir al producte del seus recursos amb l'objectiu d'impulsar el seu propi desenvolupament.

Garantir la impunitat d'aquells que trenquen la legalitat internacional no és garantia de pau, sinó tot el contrari, i en aquesta disjuntiva no hi ha espai ni per la neutralitat ni per la indiferència com tampoc per l'equidistància. S'ha intentat per tots els mitjans esgotar les vies polítiques i diplomàtiques, i a tot això el règim de Saddam Hussein s'ha entestat a seguir enganyant i desafiant la comunitat internacional, i s'ha negat a cooperar plenament amb els inspectors.

Es parla ara de crisi de les Nacions Unides, però convé recordar que a l'any 99, quan es va produir la persecució i la neteja ètnica a Kosovo i davant l'amenaça de vet per part de la Federació Russa al Consell de Seguretat de les Nacions Unides, es va haver d'optar per intervenir militarment sota el paraigua de l'OTAN.

Aquests dies, i no és fàcil fer-ho, un ampli ventall de països compleixen amb els seus compromisos internacionals, i Espanya complirà els seus acords bilaterals, per cert, signats en etapes que hi havia un govern del Partit Socialista, encapçalat per Felipe González. El Govern d'Espanya i el Partit Popular hem assumit les nostres responsabilitats, tot i que hi havia altres opcions més còmodes; però no estàvem disposats, perquè no ho podríem fer, a traslladar al futur les decisions que hem d'afrontar en el present.

Per això deia, i ho dic, que són moments difícils i en aquests moments cal optar entre comportar-se amb sentit de la responsabilitat o comportar-se simplement, com fan alguns partits, amb un sentit oportunista. Malgrat això, nosaltres continuem oferint a la resta de formacions polítiques un espai d'acord, de diàleg i de consens.

Creiem que la cimera de la Unió Europea de la setmana passada ha d'obrir successius punts de trobada, i per això jo prefereixo, avui, ignorar aquells que fan de l'angoixa de la guerra i del desig de pau de tots un mal entès oportunisme polític. I vull expressar, alhora, el meu respecte a tota una societat catalana de bona gent i de millors sentiments, una societat catalana en què tots, absolutament tots, estem contra la guerra, no de forma majoritària, com alguns han dit, sinó de forma unànime, perquè ningú desitja la guerra, tampoc el Partit Popular, i tant de bo que aquesta guerra mai s'hagués iniciat, i tant de bo que aquesta guerra acabi com més aviat millor i que el poble iraquí recuperi la seva llibertat i faci realitat el seu progrés.

Per això, des del Grup Parlamentari Popular seguirem mantenint el nostre compromís amb la llibertat i amb la seguretat, per continuar lluitant perquè desapareguin les amenaces que existeixen en el món de les dictadures contra les societats lliures que volen seguir convivint.

I, per això, tot plegat ens obliga a apostar decididament pels vincles històrics d'unitat i de cooperació internacional i transatlàntica, que han garantit des de dècades,

i com mai en segles, la seguretat d'Europa, fent del nostre continent, avui més que mai, un gran àmbit de democràcia, de pau i de llibertat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, vull declarar, en primer lloc, la meva..., no només solidaritat, sinó la meva indignació personal i la del meu Grup, després d'haver contemplat les imatges del que ahir va succeir a Reus. Jo crec que el que es va veure ahir és una imatge típica de comportaments feixistes.

El feixisme consisteix en l'atac a la democràcia, un diputat és la personificació de la democràcia i l'atac que ahir va sofrir el nostre col·lega, el nostre company, el nostre amic, Alberto Fernández Díaz, va ser un atac, no només injust, no només injustificat, des del punt de vista polític, sinó expressiu d'unes formes polítiques que aquest Parlament avui ha de condemnar com contràries a la nostra dignitat col·lectiva.

I Alberto Fernández Díaz diu que sap perfectament que quan jo dic aquestes coses les dic perquè les sento i perquè les crec, i perquè el nostre Grup està absolutament convençut que està més a prop d'ell que de molts dels que es declaren, en aquest moment, contraris a la barbàrie i després, en petita escala, la comencen a practicar.

És estrany que el debat polític a Catalunya entre el Govern i l'oposició es realitzi a través no d'un debat, precisament, sinó d'aquesta sessió molt particular que tenim avui i que jo agraeixo a la generositat del nostre president. És estrany, perquè crec que hauria d'haver-hi hagut un debat al Parlament. El Parlament expressa els punts de vista del país i el que es requereix a aquest Parlament és que expressi la diversitat d'opinions i ajudi al poble a escatir fins a quin punt les seves pròpies opinions estan ben reflectides a través dels seus diputats en el que és, en definitiva, la seva veu política al Parlament, no?

I en aquest país, curiosament, el que ha passat és que ens hem hagut de..., molta gent ha hagut de seguir quines eren aquestes opinions a través d'articles d'opinió a la premsa, cosa que està molt bé però que no és exactament el mateix. Està bé —està bé— que el president del país, està bé que destacats representants de l'oposició, en fi, jo mateix hi he pogut contribuir, hagin escrit articles explicant quines són les seves opinions, però el Parlament és tota una altra cosa. I una nació i un país que té una representació política ha d'actuar d'una altra manera.

Un professor universitari, que espero que publicarà les seves reflexions, m'ha fet arribar unes notes, que aprofito *in extenso* perquè penso que són molt indicatives d'aquesta situació i molt explicatives també de quin és l'entrellat de les opinions que s'han anat expressant.

Hi ha un article sobre la crisi a l'Iraq publicat el dia..., em penso que va ser el 17 d'aquest mes, en un diari de Barcelona, firmat pel president de la Generalitat, en què podem advertir algunes reflexions que coincideixen amb el sentir general de la ciutadania de Catalunya en relació amb la repulsiva guerra que està patint en aquest moment la societat iraquiana. Però al mateix temps, sembla, podríem apreciar una certa comprensió per part del president de la Generalitat per l'actuació de l'Administració Bush i la posició del Govern Aznar en aquest conflicte.

Molts mitjans de comunicació i el mateix Partit Popular així ho van interpretar immediatament. Jo diria que aquesta comprensió entra en confrontació radical amb el discurs majoritari de l'opinió pública del nostre país.

En primer lloc, diu el president de la Generalitat: «Ningú desitja un imperialisme nord-americà desenfrenat.» Però unes línies abans afirma: «Es pretén que els Estats Units no siguin el gendarme mundial, i és una exigència vàlida, però jo em pregunto» —es pregunta el president—: «Podran països com Alemanya i Rússia incrementar el seu pressupost militar per substituir en part els Estats Units?, podrà fins i tot França» —continua—, «tot i que hi està prop més que els restants països?»

Bé, què significa l'expressió «substituir els Estats Units»? Ens preguntem si aquesta expressió denota una manera antiga d'aproximar-se a les qüestions de la seguretat internacional, precisament la manera com l'opinió pública mundial, en la reacció contra la guerra, avui està intentant superar.

Amb el final de la guerra freda va semblar que s'obrien per al món dos camins oposats, simultàniament: per un cantó, la via unilateral dels Estats Units a una distància abismal de la resta dels països quant a la seva potència militar i, per l'altre, el multilateralisme en virtut del qual la construcció de les estructures de seguretat globals serien una tasca compartida per la comunitat internacional.

Mentre Clinton va estar al front dels Estats Units, el risc, bé o malament, va ser sortejat, fins i tot van haver-hi passes positives molt significatives, jo crec: el tractat contra les mines antipersonals, el tractat contra les armes lleugeres, el naixement del mateix Tribunal Penal Internacional, etcètera. Però amb l'arribada de l'extrema dreta, i ho dic així, al Govern dels Estats Units la tragèdia s'ha consumat.

Sabem bé que això que ara anomenem Unió Europea va néixer per posar fi a la guerra civil, diguem-ho així, que havia arranat el continent al llarg almenys de dos segles. Les nacions a Europa van aprendre, per fi, que la millor manera de construir la seva seguretat no era armar-se més i més, sinó integrar-se, integrar les seves economies, la seva política, la seva defensa i construir una comunitat superior per cedir-li part de la seva sobirania. Aquesta és l'Europa de Schuman —de Schuman (*l'orador en remarca la pronúncia a la francesa*), com diuen els francesos—, d'Adenauer i de Monnet, la de Kohl, la de Mitterrand, la de González i la de Delors.

Jo creia que aquesta era també l'Europa del nacionalisme català. El paper d'Europa en el món és explicar que la millor manera de construir la seguretat col·lectiva és

el multilateralisme fort i profund. La posició franco-alemanya davant de la crisi de l'Iraq respon a aquesta lògica. Quan Chirac i Schröder, tot just abans del Consell Europeu, van fer la seva declaració bilateral en contra de la guerra a l'Iraq, no van trencar cap consens europeu, al contrari del que s'afirma de vegades cínica-ment, sinó que es van mantenir fidels a l'esperit euro-peu original.

Per això som molts els que ens hem sorprès en no trobar aquests dies una declaració, un alineament molt més incondicional del Govern de Catalunya, incondicional, explícit i contundent en favor de la posició franco-alemanya.

Les enquestes diuen que els ciutadans dels països de la Unió, tots ells, durant la crisi de l'Iraq, s'han identificat majoritàriament amb l'actuació francesa i alemanya davant del Consell de Seguretat. Aquests dos governs, d'alguna forma, han representat a l'ONU la majoria de la societat europea.

Per primera vegada en cinquanta anys Europa i els Estats Units s'han enfrontat obertament en allò que es refereix a la pau i a la guerra mundial. Per primera vegada, no es podia ser atlantista i europeista alhora. Aquest cop s'havia d'elegir. I nosaltres hem sentit al president de la Generalitat dir: «Personalment sóc contrari a la guerra, per raons ètiques més que polítiques.» I ens preguntem què vol dir exactament amb aquesta distinció. Vol dir que s'hi oposa per raons ètiques però no per raons polítiques? Vol dir que des del punt de vista ètic la guerra és condemnable però que potser des del punt de vista política les coses no estan tan clares? Aquesta guerra és condemnable des del punt de vista ètic, com totes, però ho és també, i molt, des del punt de vista polític.

Aquesta era una guerra perfectament evitable. La lògica precisament del pla francoalemany que tant va indignar Bush, Blair i Aznar va ser la de pressionar per impedir precisament la guerra, però aquesta opció..., perquè aquesta opció fos viable era necessari que els Estats Units haguessin estat disposats a jugar un rol de policia mundial en nom de la comunitat internacional *sota* el mandat de les Nacions Unides. I aquest no ha sigut el camí que han agafat els Estats Units; les forces armades nord-americanes avui no actuen com a policia mundial, sinó com a exercit nacional –alguns diuen com a exèrcit imperial.

Acabo. Crec que l'actuació de les Nacions Unides, en contra del que s'ha dit, no ha sigut poc consistent en ella mateixa. Em refereixo a l'actuació dels inspectors. L'actuació dels inspectors no ha estat patètica. Quina necessitat tenim de buscar culpables de l'actual situació fora d'allà on es troben? Els estratèges del Projecte del Nou Segle Americà, que n'hem sentit a parlar aquests dies, són aquells que han marcat el camí a través del qual el món ha entrat en un estat d'inestabilitat i d'inseguretat com no hi havia des de feia dècades.

Que el PP hagi optat pels Estats Units en aquest moment –i vaig acabant, senyor president–, en aquest moment clau de la història contemporània, quan la visió del món, de la societat europea i de la societat americana s'allunyen estrepitosament, és molt greu. L'ho-

ritzó d'Espanya és Europa; la prioritat de la política exterior espanyola és Europa, i ho ha estat durant els darrers vint-i-cinc anys.

La nostra manera de projectar-nos en el món és per mitjà de la Unió Europea, però la ruptura unilateral d'Aznar amb un quart de segle de política exterior espanyola mereix una condemna no solament ètica, sinó fonamentalment política, perquè és inaudita. I aquí he trobat a faltar la veu del Govern de Catalunya. I quan l'hem sentida ha estat en caràcter més de comentari polític culte i, fet que és igualment greu, adoptant un posicionament equivocat contrari fins i tot a l'europeisme, quasi diria fundacional, del pensament catalanista. I hem trobat a faltar, senyor president, un debat al Parlament digne de les seves competències i dels sentiments expressats pel nostre poble.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, no fa gaires dies, en una sessió extraordinària conjunta de la Mesa i de la Junta de Portaveus d'aquest Parlament, vam tenir l'oportunitat de fixar la nostra posició respecte al conflicte de l'Iraq. Avui, com aleshores, s'ha llegit una declaració institucional que representa el sentir d'una gran majoria dels diputats de la cambra. Però malgrat això, volem manifestar novament la nostra posició: «no a la guerra, sí a la pau.»

Hi ha qui diu que aquesta és una guerra preventiva. Nosaltres creiem que això és una contradicció. Qualsevol cosa que es faci en el camp de la diplomàcia i la geopolítica ha de servir en darrer terme per preveure i evitar el conflicte. Si la guerra es desencadena, és que la prevenció ha fracassat, i, si no, la prevenció, aquest concepte, des del punt de vista de Turquia, per exemple, podria justificar la invasió del Kurdistan iraquí per l'exèrcit turc, pel mateix efecte de la prevenció.

La guerra, aquesta guerra, és un fracàs col·lectiu perquè hi havia altres vies per resoldre el conflicte, perquè s'ha violentat la legalitat internacional, perquè la diplomàcia serveix justament per evitar el conflicte, perquè la violència no porta la pau, sinó que porta més violència, perquè la guerra és en definitiva la derrota de la raó i el triomf de la crueltat, de la misèria i del dolor. Per totes aquestes raons, Convergència i Unió ens hem manifestat, ens manifestem i ens continuarem manifestant en contra de la guerra.

Aquesta posició nostra, com la de molta altra gent, no ha estat escoltada pel Govern de l'Estat espanyol. Esperem que ens escoltin ara, quan li diem que no estem d'acord que avions carregats de bombes volin per sobre de les nostres teulades. Però tampoc han estat a l'alçada de les circumstàncies ni del Consell de Seguretat de les Nacions Unides ni els estats membres de la Unió Europea. No han fet cas d'aquest clam majoritari arreu del món ni el govern dels Estats Units, ni el de l'Iraq:

el primer, emprenent una acció bèl·lica illegal, injusta i immoral; el segon, incomplint l'imprescindible desarmament manat reiteradament per les resolucions de les Nacions Unides.

Ara bé, no podem ser tan ingenus de creure'ns que la nostra veu, que representa la dels ciutadans de Catalunya, serà escoltada avui pels qui no escolten. Però això no ens impedirà d'afirmar que la violència, la mort, el dolor i la destrucció que comporta un conflicte d'aquesta mena no tenen justificació i sobretot que, un cop s'han produït, no tenen remei ni econòmic, ni polític, ni social, ni moral, ni humà.

El fràgil sistema d'equilibris que permet a la humanitat de viure raonablement en pau s'ha degradat fins a portar-nos a un punt on no creiem que hi arribaríem. Hem fet tots un pas enrere en la preservació de la pau, del progrés, de la dignitat i del respecte de tots els pobles i totes les persones. I en el recinte d'aquest Parlament de Catalunya, que representa una nació antiga i pacífica, s'ha de dir ben clares aquestes paraules.

Per la mateixa raó hem d'expressar la nostra censura als fets que es van produir ahir a Reus. No es pot parlar de pau i a la vegada agredir els que discrepen. La raó es perd quan es vol imposar impedint que els altres es reuneixin o s'expressin. La nostra solidaritat, doncs, amb aquells que aquests dies i a casa nostra se senten pressionats, amenaçats o agredits per defensar democràticament legítimes posicions polítiques que, com avui deia el senyor Alberto Fernández, també defensen la pau.

Des de Convergència i Unió creiem que el món ha de viure sota l'imperi de la Llei i la raó i no sota l'imperi de la força. Creiem en les paraules, en el diàleg, en la negociació i no ens resignem a veure com la violència es converteix en l'única font de legitimitat mundial. Per això els principis de les Nacions Unides, tot i haver quedat arraconats aquesta vegada, són més necessaris que mai. I per aquests mateixos principis també alcem la veu en el rebuig del terrorisme sigui on sigui arreu del món i en contra de tots els règims dictatorials, especialment de la despòtica i sanguinària tirania que castiga el poble de l'Iraq.

Sabem que la nostra veu no la voldran escoltar, però sí que volem fer arribar la nostra solidaritat a totes les víctimes d'aquella dictadura i que ara són víctimes de la guerra, a tots els iraquians i a tots els kurds. Però dins d'aquesta tenebra també veiem un punt de llum, d'esperança, protagonitzat per la reacció espontània, pacífica i massiva de la gent de països molt diferents i a ciutats molt allunyades entre si, a causa d'un fenomen de masses que s'ha produït a les places i carrers d'arreu del món. Aquests dies ha nascut i s'ha expandit al marge del tradicional ordre internacional el que en podríem anomenar una «nova consciència moral del món».

Tot això, forçosament, ha de comptar i ha de comportar un canvi en les normes escrites i no escrites, polítiques, legals i, fins i tot, morals que fins ara regien les relacions internacionals. Tot això obliga a reconsiderar el funcionament de les Nacions Unides i també el de la Unió Europea, ja que s'ha posat en evidència la man-

ca d'una política de seguretat i exterior comunes, que haurien de ser la nostra política internacional al si de la Unió Europea. És més, ha posat de relleu una cosa pitjor que això: l'existència de dues polítiques diferents, divergents, contradictòries, fatals per als interessos de la Unió Europea. I tot això creiem que ha de canviar radicalment i ben aviat, com ha de canviar també, per tal de reconstruir-la, la relació transatlàntica, i, sobretot, al capdavant dels nostres objectius també haurem de reconduir en la mesura que puguem el procés de pau al Pròxim Orient per mirar de trobar una solució definitiva a un conflicte que en ho enverina tot.

Finalment, una reflexió amb la qual voldria acabar la meua intervenció, centrada en el fet que l'actual estat de coses fa evident, més que mai, la importància de fer arribar la veu de Catalunya portes enfora. L'estructura de l'Estat espanyol, encara tan centralitzada, no ens permet expressar-nos en qüestions transcendents com aquesta, i fins i tot quan els catalans manifestem una posició tan coincident, com es demostra en aquest Parlament, ens costa de trobar la manera de fer sentir la seva veu, sigui a Madrid, sigui a Brusselles, sigui en altres àmbits. I aquest no és un tema menor, l'autogovern també hauria de ser això, i creiem que una autonomia més àmplia, com la que nosaltres propugnem, també hauria de permetre resoldre això.

Senyores i senyors diputats, malgrat el que podríem qualificar d'oportunisme d'alguns dirigents polítics, que pretenen semblar estadistes i només diuen obviesats, la nostra posició és raonada i raonable. Nosaltres no venim aquí avui a polemitzar –no venim aquí a polemitzar. Per això, se'ns fa difícil entendre alguna intervenció que fa poc s'ha realitzat des d'aquesta tribuna. No venim aquí a polemitzar, venim aquí a fer una proclama a favor de la pau i en contra de la guerra. El nostre europeisme no ens porta a ser antiamericans, i el nostre respecte per la democràcia nord-americana no ens impedeix veure els seus defectes. A la vegada, la nostra solidaritat amb els qui pateixen a l'Iraq no ens encega davant la barbàrie de la dictadura i el terror del règim de Saddam Hussein.

Per tot això, novament, diem ben alt que estem per la pau, per la llibertat dels pobles i dels homes i les dones, contra les tiranies, en favor de la democràcia i de la llibertat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. El Govern demana la paraula. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Senyor president, senyores i senyors diputats, la posició del Govern de la Generalitat sobre el conflicte de l'Iraq –i ara la guerra de l'Iraq– des de l'estiu passat ha estat sempre la mateixa, no ha canviat en res, i és que s'havia d'actuar d'acord amb les decisions de les Nacions Unides, que el que es fes s'havia de fer amb l'aval de les Nacions Unides. Bé, ara hi ha guerra i no hi ha aval i, per tant, aquesta guerra trenca la legalitat inter-

nacional, i aquesta guerra no hi hauria de ser, i ja que ha començat s'hauria d'aturar. Aquesta és, diguem-ne, la presa de posició, diguem-ne..., substancial del Govern de la Generalitat, que és la mateixa que vàrem començar ja ha exposar, concretament, el passat mes d'agost.

Jo ara no analitzaré les greus conseqüències de tot el que està passant, però que són greus i que haurem de mirar d'esmenar: les relacions trencades en aquests moments o, almenys, molt difícils entre els Estats Units i les Nacions Unides; entre els Estats Units i la Unió Europea –jo, evidentment, i nosaltres, hem sigut molt europeistes, i ho som, i ho seguim essent, però sí que sempre hem cregut que ens convenia, a més, tenir una bona relació, dintre d'aquest marc que se'n diu l'Occident, amb els Estats Units–, i, sobretot no entraré a analitzar una de les coses que ens preocupa més, que és la fractura que s'ha produït dintre de la Unió Europea. Això, en tot cas, queda per un altre dia.

Simplement, avui, el que vull dir és que no hi pot haver guerra en les condicions en què es produeix, de ruptura de la legalitat internacional, no hi pot haver guerra. Probablement, tindríem un debat molt més complicat si les Nacions Unides haguessin dit que hi havia d'haver guerra. Aleshores, segurament, hauríem tingut un debat molt més complicat. Però ara la cosa és molt senzilla: no hi ha aval de les Nacions Unides, no hi ha d'haver guerra. Això està clar.

I en aquest sentit vull dir que nosaltres hem votat sempre en contra d'aquesta guerra; quan ha calgut, doncs, en aquest mateix Parlament, a Estrasburg i al Congrés de Diputats –ahir mateix, encara, hi va haver un vot del Grup de Convergència i Unió contrari a la guerra. Per raons molt diverses: per raons polítiques, per raons ètiques i, sobretot, també, fiquem-hi, no oblidem això, per raons humanitàries, perquè encara que de vegades se'ns explica que això de les guerres, a partir d'ara, podria ser com un joc d'escacs, sabem perfectament que no és veritat, sabem que les guerres comporten morts, comporten destrucció, i comporten, a més, desolació, en el sentit més general de la paraula, no solament desolació física, sinó desolació moral, desolació psicològica, desolació, diguem-ne, social.

Dit això, permetin-me unes consideracions que espero que no puguin ser considerades massa..., simplement teòriques, però, sobre el que està passant, perquè, de tota manera, em fa l'efecte que fer un esforç de comprensió de les coses que passen és necessari, i crec que val la pena subratllar que aquí, per part de tothom, hi han hagut una sèrie d'errors de càlcul. Diran: «Això...» Té importància saber el que ha passat, de tota manera, no?

L'error de càlcul dels Estats Units: un gran fracàs diplomàtic, un formidable fracàs diplomàtic dels Estats Units, per començar; una no-previsió, per part dels Estats Units, i una mica per part de tothom –tothom poc o molt n'està sorprès, positivament sorprès en molts aspectes, però sorprès; no, no els Estats Units, evidentment–; una no-provisió del que ha estat la reacció mundial i, evidentment també, tampoc, de moment, no sembla que es pugui produir aquella victòria ràpida i de

guerra, diguem-ne, quasi neta –quasi neta– que sempre vol dir molts morts i molta destrucció, que havien previst. Per tant, hi han aquí uns errors que han estat compartits per la Gran Bretanya i pel Tony Blair. No sé si, aquests errors, els ha comès França, no ho sé, és possible que a França la situació que s'ha produït li vagi bé, no ho sé, no hi entraré, és una situació més complexa. I, evidentment, són uns errors que han estat compartits pel Govern espanyol, i això, òbviament, condiciona poc o molt la postura de tots nosaltres. Primer perquè estem immersos en les decisions, estem afectats directament per les decisions del Govern espanyol, i, segona, perquè una part de la reacció que hi ha hagut ha estat per l'Iraq i ha estat contra la barbàrie, contra la guerra, contra el trencament de la legalitat internacional, però també, evidentment, les qüestions de política interna espanyola hi han jugat, com és lògic, com segurament no podia ser d'altra forma. Però, en tot cas, hi ha hagut un error important de càlcul també per part d'Espanya, arrossegada, Espanya, probablement, per la convicció dels Estats Units i per la convicció de la Gran Bretanya.

Jo puc imaginar que Espanya, que el Govern espanyol –que el Govern espanyol i el president Aznar–, tinguessin, tinguin, un objectiu que és situar Espanya a un alt nivell mundial amb l'ajut dels Estats Units i que, de cara a això, hagin desitjat, volgut, optat per ser amic i aliat preferent dels Estats Units, i en aquests moments hauria de dir que gairebé quasi únic, perquè n'hi ha molt pocs, d'amics dels Estats Units, en aquest moment, almenys que es manifestin amb la claredat i amb la contundència amb què ho fa el president Aznar, amb el benentès que això anava lligat amb un altre plantejament que ha resultat, doncs, també, de moment, si més no, erroni, que era que la batalla política, també la militar, es guanyés ràpidament.

Em sembla que tots podem considerar que sigui legítim aquest propòsit del Govern espanyol de mirar de situar Espanya en un molt alt nivell. No és el nostre objectiu, perquè el nostre objectiu és que Espanya se situï en un alt nivell d'una altra manera que no és precisament el polític i el militar, entre altres, respectant més moltes coses internes, de tipus social, polític i de tipus nacional que hi han dintre d'Espanya, però, en realitat, i suposant que els mitjans siguin legítims –suposant que els mitjans siguin legítims–, i no ho són en aquest moment, aquest és un propòsit que nosaltres no podem admetre, que tindria la seva raó de ser. Ara bé, això, ho repeteixo, no és compatible amb la guerra, amb una guerra que es fa sense aval de les Nacions Unides –ho repeteixo–, i Espanya hauria d'haver entès això.

És possible que, al final, aquest plantejament, aquest càlcul que ha fet el president del Govern i que ha fet el Govern espanyol els surti bé –bé estic parlant en termes no ja de la trencadissa moral i política que es produirà al món, que això ja és un fet irreversible, en el qual hi han moltes altres responsabilitats de tota manera, moltes, moltes, moltíssimes altres, però, també, evidentment, la que assumeix Espanya–, però que li sortís bé des del punt de vista del que en podríem dir una certa rendibilitat política. Però, en tot cas, això haurà estat fet a través de l'enfrontament amb la consciència moral de moltíssima gent i amb el trencament de la legalitat in-

ternacional, i això, indubtablement, fa mal, fa mal ara i fa mal de cara al futur; deixa, per dir-ho, així, la consciència del món, la consciència de cada país i la consciència de cada un de nosaltres ferida.

Naturalment, nosaltres, com a Govern que som, no podem entrar en segons quins plantejaments o bé d'una gran radicalitat, o bé d'una utilització de tot el problema que hi ha, de tot el drama que hi ha, amb finalitats partidistes. Això s'està fent, i s'està fent concretament aquí –concretament aquí– a Catalunya també poc o molt, i s'està fent a Espanya. I aquí em permeto jo fer una crítica dura, perquè aquest és un tema massa important, és un tema, a més, que afecta massa la consciència moral de tothom, afecta més, per altra banda, tants morts i ferits i destrucció, afecta tantes coses que, d'això, no se'n pot fer un ús, diguem-ne, de política partidista. Això, de vegades, es fa, i per nosaltres –Govern de la Generalitat que, evidentment, no podem adoptar actituds d'aquest tipus– de vegades això ens fa la vida una mica difícil, i a tots ens la hi fa poc o molt, perquè ningú s'atreveix moltes vegades dir exactament les coses que ha de dir. I ara permetin-me que digui una cosa: jo celebri molt que avui el president del Parlament hagi fet aquesta declaració de suport al Partit Popular pel seus atacs, però, permetin-me que els digui una cosa, començant per mi mateix, ho hem fet tard, i ho hem fet tard perquè ens feia angúnia fer-ho –ho hem fet tard perquè ens feia angúnia fer-ho–, perquè tots fem molts reclams, diguem-ne, de les exigències morals, però, després, a vegades, tots pensem a veure què dirà el titular de l'endemà del diari, i això no és una resposta a la consciència moral, sinó que és simplement un seguiment a la nostra covardia. I això també s'ha fet.

I els poso aquest exemple només –els poso aquest exemple només–, i no pas amb ànim que aquesta declaració tingui cap mena, diguem-ne, de reconeixement per part de ningú –tampoc per part del Partit Popular–, els el poso només perquè vegin fins a quin punt, en aquest tema, nosaltres anem, de vegades, una mica massa condicionats, perquè una cosa és que diguem «no a la guerra, no a l'agressió, no a la destrucció», i una altra és que no siguem capaços d'analitzar tots els problemes, totes les coses tal com són i que, sobretot, no les utilitzem.

El senyor Rodríguez Zapatero –i en vaig a fer l'elogi; per tant no cal que ningú, diguem-ne, s'apunti a res– ha fet una cosa últimament, ha dit: «Escolti, em diuen que jo he d'anar a la manifestació davant del palau de la Moncloa? No. El que pot ser alternativa de govern no fa això, simplement perquè resulta que hi ha hagut no sé qui de ni sé quina plataforma que ha dit: «Ara hem d'anar davant de la Moncloa». Doncs, no, no s'hi va. Jo, que poc ser president del Govern espanyol, i que haig d'actuar amb la mentalitat d'un president del Govern espanyol –el cap de l'oposició ha d'actuar, en un cert sentit, amb la mentalitat d'un president– «no vaig davant de la Moncloa». O bé li diuen: «I a més hem de fer una moció de censura», i tothom salta de joia, diu que farem una moció de censura, dintre del seu partit, els mitjans de comunicació, tota l'opinió pública, a tot arreu. «No, jo no faig una moció de censura». O bé li diuen: «Nosaltres demanem la dimissió del president del Govern», i diu: «No», i diu... etcètera. «I a segons

quines manifestacions jo no hi vaig». El president, el senyor Felipe González..., el senyor Rodríguez Zapatero ha dit: «Jo, en aquesta manifestació, amb segons quins lemes no hi vaig», perquè el cap de l'oposició, que pot ser, que teòrica... és, és, en principi, *in pectore*, és el president del Govern, no hi va. Això no ens hem atrevit a dir-ho, quasi ningú.

Vol dir que aquest és un debat que, en un cert sentit, el tenim viciat; una cosa és la rotunditat: «No a la guerra, no a la ruptura de la legalitat internacional», i els repeteixo, aquest discurs seria molt més difícil, aquest debat, si les Nacions Unides haguessin dit: «Endavant la guerra», perquè també hauríem vist quin tipus de reaccions hi havia, però hi hauria hagut la realitat internacional salvada, i bé, i no..., i, evidentment, no a la utilització de tot això. I també una crida perquè es recordi –perquè es restableixi, per dir-ho així–, perquè és recordi com es vertebra una societat; una societat es vertebra, entre moltes coses, es vertebra, entre altres coses, a través dels partits polítics, a través dels sindicats, i a través de tota una sèrie d'institucions, que han de recuperar, ràpidament, el protagonisme en el que és la política del país en aquest sentit.

Jo sé perfectament que tot això no és ben bé..., no és ben bé el que s'espera avui del discurs, per exemple, el meu. Però, de tota manera, ja els ho he dit: nosaltres, des del mes d'agost, estem dient «no a la guerra si és sense l'aval de la Nacions Unides, no al trencament de la legalitat internacional», i ho seguim dient avui. I ho diem avui, malgrat que som els únics, en aquest Parlament, que, adoptant aquesta posició, adoptem riscos polítics, perquè tota la resta del Parlament –i els en felicito: ja m'agradaria que també em passés a mi– no s'hi juga res –no s'hi juga res– d'un punt de vista estrictament polític, parlo ara..., no parlo des d'un punt de vista ètic o moral, no s'hi juga res prenent aquesta posició decidida de «no a la guerra», encara que al mateix temps digui: «Però conduïm això amb la seriositat que correspon a un Parlament, que correspon a un Govern, i que correspon a una oposició.»

Per tant, ho repeteixo, amb tota rotunditat: estem en contra, estem absolutament en contra, i ho diem amb tota rotunditat, però volem dir, al mateix temps, apellant a la necessitat que tot això ho puguem fer..., que això sigui compatible, i que ningú hagi de fer brometes sobre això, ni hagi d'utilitzar-ho simplement per a la seva petita batalla partidista, fent-ho, també, amb la ponderació de l'anàlisi, i amb la ponderació de l'anàlisi no solament dels fets sinó de les conseqüències de tot plegat, que la seriositat del nostre Parlament i que la seriositat –almenys ara parlo pel Govern– del que és l'acció i l'actitud del Govern requereixen.

«No a la guerra», però diguem-ho, ho repeteixo, amb aquest esperit de ponderació i amb aquest record que hem de tenir que nosaltres, el Parlament, els partits, els sindicats, hem de ser capaços de vertebra la societat, de fer que no es desenquaderni, i de fer que, realment, ella, la societat, d'aquesta manera estructurada, sigui capaç de dir, tota ella, sense cap de mena de condicionament, «no a la guerra.»

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor president. S'obre un torn d'intervencions, de cinc minuts cada una d'elles. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Abans de posicionar-me sobre la intervenció del president del Generalitat, voldria precisar, i especialment de cara al Grup Popular, que a Reus, com a qualsevol ciutat de Catalunya on hi ha Iniciativa per Catalunya Verds, intentarem exercir democràticament els nostres drets; també el de manifestació.

La Teresa Vallverdú, militant d'Iniciativa per Catalunya Verds que distribuïa els fulls que ha editat aquesta organització sobre la guerra, ahir, davant del local on s'anava a fer la presentació del candidat del Grup Popular, no solament va intentar prevenir accions de violència, sinó que també va rebre violència. I, per tant, senyors del Partit Popular, avui, igual que hem distribuït un article del *Diari de Tarragona*, també rebran els comunicats pertinents de la nostra organització.

Perquè, senyores i senyors diputats, jo no puc estar d'acord ni amb el que ha dit el senyor Fernández Díaz, ni amb part del que ha dit el senyor Pujol sobre la condemna tardana. En aquesta cambra, ni *a priori*, ni *a posteriori* —mai—, cap dels seus membres ha donat la més mínima base perquè hi hagi violència en democràcia. En aquesta cambra *mai* ni un dels seus membres ha donat la més mínima base perquè hi hagi violència en democràcia, ans al contrari. O sigui, jo no puc admetre, com a demòcrata, que se'm parli de silenci i, fins i tot —i després m'hi referiré—, que se'm parli d'oportunitat. I m'hi referiré amb un exemple que ha tret el president; i ara, entro, sí, en les paraules del president.

Senyor Pujol, nosaltres creiem que vostè hauria d'haver intervingut molt abans en aquesta cambra sobre aquest tema. El Parlament de Catalunya representa la ciutadania. No li vull treure exemple de parlaments, desenes de parlaments, que arreu del món fa dies que en els seus nivells estan debatent aquesta qüestió. Nosaltres varem fer una junta extraordinària de portaveus, però, igual com hem fet avui, sense conèixer a l'inici dels debats, en seu parlamentària i, per tant, en seu de la institució democràtica més representativa, el posicionament del Govern. Avui l'hem conegut. Tots els grups menys un, el Govern i tots els grups menys un, amb una aclaparadora majoria, ens hem manifestat contra la guerra. I jo comparteixo els arguments de tots els portaveus: del senyor Ramon Camp, del senyor Pasqual Maragall, del senyor Carod-Rovira. I és per això que reclamo polititzar el debat.

No caiguem en la trampa que, per por del partidisme, que jo rebutjo, fugim de la responsabilitats polítiques que tenim, com qui més, en democràcia; més que ningú, molt més que la ciutadania. I hauríem d'anar-hi al davant, en la informació, en el debat i en la suma d'esforços en favor de l'objectiu que diem que persegüim amb el «no a la guerra». Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, senyor president, ha tingut des del primer dia un discurs claríssim, decidit, ferm en contra de la

guerra, i ha sigut un grup parlamentari que s'ha sumat o que ha estat, per no dir que n'és..., amb tots els altres grups parlamentaris al Congrés de Diputats menys un, el majoritari, amb aquesta actitud.

A Catalunya, nosaltres, dels molts temes sobre els quals hauríem d'estar amatents —i, evidentment, molts ens desborden—, hauríem d'estar amatents sobre el debat i els valors i l'exercici democràtic i el paper que els pertoca als partits. Senyor Pujol, la més gran manifestació que s'ha fet mai en democràcia a Catalunya va comptar, *a posteriori*, amb la convocatòria dels partits polítics. La més gran manifestació democràtica que s'ha fet mai a Catalunya, del 15 de febrer proppassat, va comptar la suma —faltaria més— de la pràctica totalitat de partits polítics.

I ens hauríem de demanar sobre la complexitat d'aquest tema, perquè això ho hem de vertebrar. No parlo de les manifestacions; parlo d'aquella munió de gent que anava des dels avis fins al jove, de tots els colors —i aquí sí que m'atreveixo a dir «de tots els colors»—, i això, com a partits polítics, ho hauríem d'estar ja tenint en compte, en primeríssim rengle de la nostra preocupació: vertebrar la societat des de la política.

I la política, que és tot, és en primer lloc els que som aquí. I, els que som aquí, amb celeritat; amb responsabilitat, però amb celeritat. I vol dir amb una immidiatesta com reclama una opinió pública que avui viu molt més, com diria en Sartori, la representació de l'*homo videns*, que no la representació de l'home de la cambra, o de la dona, en ambdós casos.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo celebro la incorporació del president de la Generalitat en aquest debat i el to que hi ha volgut donar. I voldria afegir-me també, des del mateix to, a una reflexió en el sentit que la forma més adequada d'evitar els conflictes és anar directament a l'arrel i tenir la voluntat d'impedir que aquests conflictes s'arribin a produir, és a dir, resoldre... —primer, identificant-los—, quins són aquells factors que arriben a provocar conflictes. I això vol dir detectar la manca de democràcia; vol dir detectar una situació de misèria, de pobresa econòmica, d'injustícia social; vol dir denunciar sense ambigüitat els intents de genocidi quan es produeixin; vol dir dur davant la legalitat internacional tots els intents de persecució de llengües, de cultures i de diversitats.

La veritat és que, a l'alçada en què estem, la guerra ja ens implica absolutament a tots. Implica aquells que diuen que sí, aquells que diem que no i aquells que es pensen que no saben o que no contesten. Són justament aquells que diuen que sí els primers que haurien d'estar interessats que aquesta guerra s'acabés. També hauria de quedar clar que els que diem «no a la guerra» som els primers que hauríem d'estar interessats que dir

«no a la guerra» no vol dir, de cap de les maneres, dir sí a la dictadura de Saddam Hussein.

Tant els que diem que sí, els que diuen que sí, com els que diem que no, quan la guerra s'acabi –i tots hem de desitjar que s'acabi com més aviat millor–, som conscients que caldrà refer el país, som conscients que caldrà establir de debò un sistema democràtic, som conscients –o hauríem de ser-ne– que s'haurà d'assegurar la continuïtat de la vida nacional en llibertat per al poble del Kurdistan.

No sé si som tan conscients que hi ha molta hipocresia en la política internacional; que hi ha, per exemple, un antiamericanisme, de vegades bastant barat, a Europa entre certa esquerra i certa dreta, que amaga frustracions pròpies, febleses i complicitats. Veure algun país, com França, per exemple, ara, fent bandera de certes posicions; veure que darrere d'aquestes posicions no hi ha menys interessos econòmics que els que es troben a l'altra banda, produeix també una certa vergonya.

En fa, al mateix temps, constatar com, al llarg de la història d'aquestes darreres dècades, alguns països que sempre han alçat internament la bandera de la democràcia també han tingut els seus propis dictadors amics, també han tingut les seves pròpies dictadures còmplices, també han tingut els seus propis règims autoritaris, tirànics i despòtics que han protegit.

Com també fa vergonya constatar el silenci de certes organitzacions polítiques, progressistes o no, davant de determinades realitats. Curiosament, tal com abans ja apuntava que passa a Txetxènia, i en altres conflictes on es planteja obertament una situació d'opressió nacional que incomoda els estats en la seva obsessió per la integritat territorial, tant els partidaris de la guerra, obsecrament qualificada de preventiva, com els contraris a la guerra no acostumen a fer referència a aquests intents deliberats i conscients de genocidi.

La societat catalana va tenir sempre i té ara una actitud de llarga tradició a favor de la pau –només cal mirar la nostra història: els moviments populars d'«Abaix les quintes!», la Setmana Tràgica...–, perquè sempre hem cregut que els problemes polítics, tots, només es poden resoldre políticament, tant a l'illa de Perejil, com al País Basc, com a Catalunya, com a tot arreu. Per la força, mai no se soluciona absolutament res.

Per això no em voldria estar de recordar el paràgraf del preàmbul de l'Estatut del 31, plebiscitat pel poble de Catalunya, quan deia: «Voldríem els catalans que fessin en la Constitució de la República la declaració més humana a favor d'aqueixa aspiració universal que és la pau entre les nacions. Ni el nostre cor ni el nostre pensament estan embrollats per cap aspiració imperialista, ni estem sota l'amenaça de cap enemic secular. Prohibim, doncs, i condemnem, en la nostra constitució, les guerres ofensives.» Si de nosaltres depengués i tinguéssim constitució i, a més a més, república, també prohibiríem les guerres preventives.

Crec que no és un tema menor que Catalunya hagi tret al carrer, proporcionalment, molts més manifestants que pràcticament cap altre país del món. Aquí, a Catalunya, hi ha malestar, hi ha cansament, hi ha fatiga davant formes d'arrogància política, davant formes de

menyspreu per la diferència i de criminalització de la diversitat. Per això torno a dir i a repetir: Aznar no parla en el nostre nom, ni en parla el ministre Trillo, ni la ministra Palacio. Catalunya parla per ella mateixa, al Parlament i al carrer. I, aquí i al carrer, Catalunya ja ha dit «no a la guerra i sí a la pau.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritable defensa de la pau mundial ha de venir de la seguretat col·lectiva, és a dir, d'un pacte internacional transatlàntic i europeu de seguretat que pugui dissuadir qualsevol agressor amb la perspectiva que haurà d'enfrontar-se no pas a una víctima aïllada, sinó a tots els estats compromesos en la defensa mútua, i això ha sigut ratificat en aquestes dècades de prosperitat, de llibertat, de democràcia, que ha viscut el continent europeu al llarg dels últims anys i com mai havia sigut una realitat a la nostra història.

Per això hem de recordar aquesta realitat i per això hem d'aprendre del passat. La Societat de Nacions va fracassar en el seu moment per la incapacitat dels seus membres per fer front a uns desafiaments dels estats agressors, que en aquells moments eren el Japó, Itàlia i l'Alemanya nazi. La manca, en aquells moments, de fermesa ens va portar una guerra que va costar 40 milions de morts, i, en paral·lel, seguim instal·lats inexorablement per part d'alguns en un maniqueisme del «guerra no», alguns continuen instal·lats a intentar acusar el Govern d'Espanya i el Partit Popular de bel·licistes, d'assassins de nens iraquians i de moltes altres expressions i paraules grolleres que prefereixo no reproduir.

També vull dir que no tinc el menor dubte –el menor dubte– que la gent que es manifesta ho fa honestament en favor de la pau expressant nobles i compartits sentiments, però també els he de dir que dubto molt que aquesta sigui l'actitud d'alguns partits, que únicament tenen finalitats polítiques, en què tot val contra el Partit Popular, ja els serveix, i, fins i tot, qüestionen la legitimitat democràtica adquirida a les urnes per un govern del Partit Popular, per un govern d'Espanya, una legitimitat democràtica, qüestionada ara, aconseguida a les urnes i que pot semblar nou en l'àmbit polític espanyol, però que fa mesos que estem escoltant aquí per part d'algunes formacions polítiques en l'àmbit català, les mateixes formacions polítiques a què fa uns mesos a alguns els traïa el subconscient quan parlaven de l'enfonsament d'un segon petrolier i ara sembla que els va bé un conflicte bèl·lic, un conflicte bèl·lic en què són incapaços de fer propostes amb credibilitat com a alternativa o com a resposta per afrontar-lo. En què confien, en la bona fe del dictador? Volen més resolucions, seixanta-dos no són suficients? Volen més inspectors, més de vuit mil en diversos grups al llarg de més d'una dècada? Volen més temps, dotze d'anys d'incompliments? Rebutjaven alguns, fins i tot, l'embargament a

L'Iraq, no qüestionaven la no-resolució de les Nacions Unides quan governaven Espanya i quan es va tractar d'atacar el règim serbi, quan es va tractar de salvar la gent de Kosovo de la neteja ètnica sèrbia. Potser, si fos per alguns d'aquests, probablement en aquests moments el senyor Milosevic continuaria de president de Iugoslàvia.

I ens queda més: s'ha arribat a faltar a la veritat, i això també és greu, i és molt greu, perquè s'ha fet des d'instàncies parlamentàries. S'ha dit, per exemple, que Espanya intervindrà militarment en el conflicte, i això no és veritat. Potser els que ho diuen prefereixen ignorar que va ser precisament amb governs socialistes quan soldats de lleva, abans de desaparèixer amb el Partit Popular el servei militar obligatori, varen participar, amb un govern socialista, soldats de lleva espanyols, en accions ofensives. Aquestes sí que eren de guerra; ara els efectius professionals militars participaran exclusivament en tasques de suport humanitari.

S'ha dit també que no és procedent la utilització de bases americanes a Espanya, quan saben que no hi han bases americanes a Espanya, sinó d'utilització conjunta, derivada d'acords que varen signar altres governs i no pas el Partit Popular, quan saben que fins i tot un país discrepant en la posició d'Espanya, com Alemanya, ha autoritzat el sobrevol d'avions i la utilització de les seves bases. S'ha arribat a dir, fins i tot, que això era una acció aïllada de tres governs, quan hi ha una comunitat internacional de quaranta-cinc països en què es troben les democràcies més arrelades del món i també les noves democràcies del centre i de l'est d'Europa definint una posició quasi unànime europea.

Es tracta d'aconseguir la pau, es tracta de lluitar per una pau de veritat, una pau seriosa, sòlida i duradora, no pas una pau conjuntural i fràgil, si és que continuem, com alguns pretenen, ignorant el problema. Tan de bo que el Consell d'Europa en la seva resolució, doncs, en aquests punts de trobada inicial pugui apuntar noves solucions, que s'acabi aquest conflicte com més aviat millor i fer realitat un seguit de reptes comuns, del respecte a la integritat territorial de l'Iraq, el seu desarmament efectiu, el respecte a les minories i que les Nacions Unides tornin a tenir un paper fonamental per abordar les tasques de reconstrucció del país i humanitàries al servei del poble iraquí.

Aquesta és la realitat i aquesta és la veritat, i des del Grup parlamentari Popular continuarem expressant aquestes conviccions, defensant aquests principis, malgrat que en ocasions no sigui fàcil, perquè creiem –i amb això acabo, senyor president–, que tota acusació a la tirania no deixa de ser una claudicació al terror i que tota debilitat davant l'amenaça té i pot tenir un alt cost per al futur de la nostra seguretat, de la nostra llibertat i, en última instància, per a la pau.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Pascual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, en primer lloc, i breument, sobre el tema que ha sigut referit reiteradament dels fets d'ahir, que jo crec que és un tema preocupant, només dir que nosaltres ja fa tres, em penso que són tres onzes de setembre, senyor president, i vostè ho sap, que diem que no s'actua suficientment, de vegades, des del punt de vista de les forces policials contra determinats grups que intervenen sempre per enlletgir i per desvirtuar la qualitat de les manifestacions democràtiques que nosaltres puguem fer.

Jo crec que les conclusions que s'han de treure des del Parlament de Catalunya, i em penso que en això hi devem estar tots d'acord, són, bàsicament, la necessitat d'enfortir les Nacions Unides com l'instrument internacional, l'instrument mundial, progressivament més eficient per fer front a les situacions com les que en aquest moment estem comentant, progressivament més eficient.

En segon lloc, aquest enfortiment no es produirà si no hi ha un reequilibri entre les potències mundials, això és ben segur. En el segle XIX van ser els Estats Units, la potència idealista, i era Europa, la potència imperialista i gasiva. Jo crec que és ben evident que en la situació que estem avui seria bo que totes les forces polítiques catalanes poguéssim dir: «Som conscients que el paper que toca a Europa avui, en el segle XXI, és el paper que van fer els Estats Units en el segle XIX i primera part del XX.» I a la inversa: «Creiem que el que estan fent els Estats Units és justament allò que criticaven de l'Europa imperialista del segle XIX.» I, per tant, postulem, segona conclusió, la necessitat imperativa, jo diria, que la Unió Europea vagi agafant més i més un rol important en l'escena internacional, tot i que ens puguem preguntar, com ha fet el president de la Generalitat, com es preguntava ell mateix, si està en condicions de substituir el rol dels Estats Units. Crec, ho he dit abans i ho reitero ara, que no es tracta de substituir aquest rol, es tracta de fer-ne un altre, i que aquest altre rol jo crec que Europa, en aquest moment i progressivament, estarà en condicions de fer-lo. Es dirà que Europa està més dividida que mai, i insisteixo que no ho està, Europa no està més dividida que ho estava l'any 91, perquè l'any 91 Europa no estava ni dividida ni res, no hi era, no hi havia política exterior i de seguretat comuna, pràcticament, i el que vam fer va ser seguir una decisió que era, jo diria, universal en contra d'una guerra d'agressió, no? Per tant, no hi va haver divisió. En aquest moment el que hi ha hagut és, efectivament, una divisió, però perquè hi ha hagut dos països europeus, França i Alemanya, que s'han proposat que hi hagi una política europea i uns altres, Espanya entre ells –la Gran Bretanya per unes altres raons, que són molt més històriques i molt més complexes, les nostres són molt més conjunturals i menys justificables, jo crec–, que no han entès que aquest era el moment que Europa tingués una política unitària, però la tindrà.

I, per tant, segon punt, jo crec que si en algun lloc hem d'arribar a prendre alguna decisió i algun determini, seria bo que les forces polítiques i el Parlament de Catalunya diguessin: «Volem que la Unió Europea tingui un paper decisiu, modestament decisiu, no militarment

decisiu, però políticament decisiu, en la regulació dels problemes mundials.»

En tercer lloc, tenim l'any que ve el Fòrum Mundial de les Cultures a Barcelona. No seria bo que no donéssim, crec, a aquest esdeveniment la importància que pot arribar a tenir, com no seria bo que hi volguéssim donar una importància superior a la que vol tenir, perquè, com diu la dita, no arribar és fumut, passar-se, de ve vegades, és molt pitjor. Però és important que sapiguem que aquí, en aquesta ciutat, hi hauran posades les mirades de bona part dels ciutadans del món, potser no amb la intensitat amb què s'hi van posar fa deu anys, però, en tot cas, per part de molta gent, en molts països del món, una mirada posada aquí amb esperança. El Fòrum de les Cultures pot ser potser la tercera pota, juntament amb el Fòrum Econòmic i el Fòrum Social, que articulin, d'alguna manera, un diàleg internacional que en aquest moment és més necessari que mai.

L'Associació de les Nacions Unides, per últim, es reuneix el 7, el 8 i el 9, l'Associació Internacional d'Amics de les Nacions Unides es reuneix a Barcelona el 7, el 8 i el 9 de maig, i penso que és important de constatar que Barcelona és la seu de l'Associació Espanyola d'Amics de les Nacions Unides, que Barcelona, doncs, i Catalunya, per tant, som el lloc on els Amics de les Nacions Unides de tot el país, de tot l'Estat, es reuneixen i es reuniran amb totes les associacions internacionals. Crec que serà una bona ocasió perquè donem una empenta a la idea que Catalunya és terra de diàleg i Barcelona un lloc on aquest diàleg pot prosperar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Antoni Duran Lleida.

El Sr. Duran i Lleida

Senyor president, senyores i senyors diputats, en tot cas, la intervenció del Grup Parlamentari per valorar, en primer terme, positivament la intervenció, no només d'avui, del Govern de la Generalitat i del seu president. Creiem que ha intervingut quan calia i en els termes que calia. Ho ha fet avui, ho ha fet en el context d'una declaració institucional que sovint s'ha ignorat en el llarg d'aquest debat i també en altres manifestacions públiques, ho ha fet en resposta a algun dels diputats, però és lògic que no es poden esperar d'aquesta cambra els debats que altres cambres d'estats sobirans han mantingut al llarg d'aquest dies. Ja ens agradaria que el president de la Generalitat pogués informar de quina seria la seva posició en el Consell de Seguretat de les Nacions Unides o de quina seria, en tot cas, la seva aportació militar o no militar en un conflicte, però no és, en tot cas, la funció d'aquest Parlament.

Valorem molt expressament en termes positius la declaració institucional del president de la Generalitat, feta poques hores després de l'inici de l'atac a l'Iraq. Remarquem les paraules de record al dolor principal amb relació a les víctimes de la guerra. Vull recordar també a la cambra que el president del Generalitat va expres-

sar el seu sentiment i el del poble de Catalunya, tot i que no s'havia manifestat en els termes que s'ha manifestat..., pels quals, a més a més, vull expressar el màxim del respecte al secretari general de les Nacions Unides, en el seu dia. «No ens agrada aquesta guerra» –deia– «la considerem injusta i il·legítima, no admetem interpretacions de la Resolució 14/41 que puguin justificar-la.» És veritat que hi ha un antecedent en contra del dret internacional, que és Kosovo, però és veritat que políticament es planteja en termes diferents; tant la NATO com la Unió Europea hi estan plenament d'acord. I per expressar, a més a més, aquesta posició, Convergència i Unió recorda en tots els seus actes aquell fragment d'en Pau Casals a les Nacions Unides, en què, més enllà de recordar la seva condició de membre d'una nació catalana, evoca el marc a què ens hem remès i hem expressat la necessitat que es prenguin les decisions internacionals.

És un fracàs col·lectiu, aquesta guerra, i és, al mateix temps, l'expressió d'una miopia al llarg de molts anys demostrada per la comunitat internacional. S'aixequen moltes veus, i la nostra també, contra el que està succeint a l'Iraq, menys contra el que ha succeït a Txetxènia, més de cent mil morts civils reconeguts per la mateixa Rússia, o contra els kurds, o a altres indrets de l'Àfrica, o a Palestina. Nosaltres també volem recordar aquestes realitats.

Hem votat el mateix des del primer dia fins al dia d'avui, i res ni ningú ens ha fet canviar la nostra posició, res ni ningú: és no, inequívocament, a la guerra, considerar-la, ho reitero, injusta i il·legítima, i, sobretot, sí a la pau. I vull recordar que encara ressonen veus que expressaven per part de dirigents de l'oposició que ens collarien, que ens farien canviar d'actitud, que nosaltres sacrificaríem la nostra posició a canvi d'impedir que es votés una determinada comissió d'investigació. La prova del nou és que avui tots vostès votaran aquesta Comissió d'investigació, i Convergència i Unió està allí on estava, en contra d'aquesta guerra per il·legítima, immoral i per, en tot cas... (*Remor de veus.*)

Voldria, ja que s'hi ha fet referència, també, perquè ha estat una part del debat, fer una referència a l'article del president Pujol. Un bon article, el del president Pujol, que només es pot entendre amb mentalitat de president, i que, per tant, és difícil que no se'n faci una lectura o que la lectura sigui esbiaixada quan no es té aquesta mentalitat. És un article que estic segur que subscriurien alguns dirigents amb mentalitat de president, socialistes amb responsabilitats internacionals o amb responsabilitats en el context de la Unió Europea.

No és veritat que el president Pujol expressi l'americanisme en contra de l'europeisme. És veritat que ell no es manifesta antiamericà, perquè no ho ha estat mai. També és cert que mai ha arribat al límit d'expressar que el seu gran desig de la seva vida seria ser alcalde de la ciutat de New York. (*Rialles.*) Però malgrat això, també ho és que mai ha estat un antiamericà. I, per tant, fa fer europeïsta, en l'article també. Un europeïsta que jo, sincerament, no identifico amb el del senyor Schröder. El senyor Schröder no pot ser un referent per a nosaltres, perquè el primer que juga amb la guerra per guanyar unes eleccions, com intenten fer

d'altres, és el senyor Schröder. I jo comparteixo les seves posicions polítiques, comparteixo les posicions polítiques de França o d'Alemanya, però no el perquè arriben alguns d'aquests dirigents a aquestes posicions polítiques.

La resposta, evidentment, és refer Europa, és refer... La resposta és refer Europa, aquella Europa que es construeix per al valor de la pau, la primera de les comunitats europees, la CECA, va ser per evitar que es torni a fer la guerra. I és des d'aquesta Europa forta que nosaltres també demanem unes noves Nacions Unides que no podem entendre, seria un gravíssim error, que no partissin, també, de reconstruir el que s'ha trencat, que és la reconstrucció atlàntica, i, per tant, entre Europa i els Estats Units i la seva cooperació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Se suspèn la sessió fins a un quart d'una.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze i onze minuts del migdia i es reprèn a un quart d'una i cinc minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya (tram. 200-00071/06)

Té la paraula, per presentar el Projecte de debat i de votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, sobre el Projecte de Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, l'honorable consellera de Justícia i Interior, senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores i senyors diputats, comparec, avui, davant d'aquesta cambra, per presentar a la seva consideració final el Projecte de llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya.

Es tracta d'un text legal que incorpora una visió transversal i multidisciplinària de les polítiques de seguretat; que regula la participació i la coresponsabilització de les autoritats de les institucions pròpies de Catalunya en el seu disseny, aplicació i execució; que estableix, amb rang legal, els mecanismes de coordinació, cooperació, accés unificat a la informació i suport mutu entre els cossos policials que operen a Catalunya, i que, a més, estableix, amb caràcter pioner, els canals de participació ciutadana en les polítiques de seguretat.

Sovint, en aquesta cambra, hem debatut sobre el contingut d'efectius policials, però estic segura que coin-

cidiran amb mi en què en ser aquesta dada important no esgota, ni de bon tros, el marc que ha de garantir la seguretat dels nostres ciutadans i ciutadanes. Tots plegats som conscients, cada cop més, que la seguretat no depèn, únicament, de l'actuació dels cossos policials de manera reactiva, malgrat que aquesta tasca és prou important i, certament, indefugible.

Cal, a més, avançar-se en la detecció, l'anàlisi i la desarticulació d'aquelles fonts de conflicte que poden esclatar en futurs trencaments de la convivència. I en aquesta tasca, molt especialment, és on aquest text, que avui sotmeto a la seva consideració, té un caràcter pioner a tot l'Estat. Amb aquest text legal Catalunya es dotarà d'un veritable sistema de seguretat. És a dir, vertebrarà un ordre d'autoritats i establirà l'obligatorietat de planificar, en l'àmbit de la seguretat, des del nivell local fins al màxim àmbit territorial de Catalunya, passant per les regions o zones amb especials característiques que presentin especificitats que requereixin d'un estudi i d'una planificació de polítiques de seguretat igualment específiques.

Aquesta ordenació del sistema de seguretat de Catalunya es fonamenta en un seguit de principis generals: cooperació, col·laboració, lleialtat institucional i auxili mutu entre les diferents autoritats, administracions i serveis públics amb responsabilitats en l'àmbit de la seguretat.

El Projecte de llei que avui sotmeto a la seva consideració, a més, estableix els òrgans de coordinació policial i interinstitucional i de participació ciutadana, la manifestació més elevada del qual constitueix el Consell de Seguretat de Catalunya.

Amb tot això, es consagren quatre principis d'actuació, que penso que seran cabdals per a l'eficàcia de les polítiques de seguretat que s'apliquin a Catalunya: d'una banda, la planificació, Pla general de seguretat de Catalunya, aprovat pel Govern; plans locals de seguretat, aprovats per les juntes locals de seguretat, presidides pels alcaldes; plans regionals de seguretat, com a àmbit intermedi, elaborats per les comissions regionals i aprovats pel Govern de la Generalitat.

En segon lloc, la proximitat. Amb aquest text legal es garanteix l'apropament i la coresponsabilització de les institucions més immediates al ciutadà en la confecció, l'execució i l'avaluació de polítiques de seguretat específiques, pensades i dissenyades per a aquell àmbit territorial, com si es tractés d'un vestit fet a mida de les preocupacions i necessitats dels ciutadans de cada municipi. Així s'estableix legalment l'obligatorietat de crear i reunir juntes locals de seguretat a tots els municipis que disposin de policia local, presidides per l'alcald, de manera exclusiva, com a màxima autoritat institucional.

En tercer lloc, cal destacar que queden preservades i garantides amb l'ordenació del sistema de seguretat dissenyat per aquest text legal la coordinació de les autoritats i dels cossos policials, així com la coherència i la integració de les polítiques de seguretat que s'apliquin a Catalunya.

I, finalment, però no menys important, amb l'ordenació del sistema de seguretat proposada queda garanti-

da la participació activa i directa dels ciutadans i ciutadanes en l'elaboració de polítiques de seguretat, ja sigui a través de la seva participació en les juntes locals de seguretat i en el mateix Consell de Seguretat de Catalunya, exercint el dret de queixa i de petició, regulats com un canal estable de comunicació amb l'Administració i garantir, des del Govern de la Generalitat, l'accés a la informació i la comunicació pels mitjans més innovadors i ràpids; tot assumint, igualment, l'obligació d'establir una carta de serveis públics de seguretat que recollirà els drets i deures dels ciutadans i ciutadanes en aquest àmbit.

Amb aquesta iniciativa, el Govern ha pretès dotar-se d'un model de seguretat que transcendeixi la concepció tradicional de la seguretat i l'ordre públic. Un model participat i flexible en què la seguretat de les persones i llurs béns i la garantia de la convivència i la cohesió social es fonamentin en polítiques transversals, en la planificació preventiva de les actuacions i en la implicació de tots els agents que hi participen: administracions, autoritats, serveis públics i privats. Perquè cadascun d'ells, des de l'àmbit de les seves respectives responsabilitats, pugui fer la seva aportació en l'elaboració i l'execució de les polítiques públiques de seguretat.

Es tracta, doncs, de sumar esforços i responsabilitats, i de fer-ho d'una manera planificada i ordenada per tal de garantir-ne la màxima eficàcia i coordinació. I, parlant de sumar esforços, vull fer una manifestació expressa d'agraïment i de consideració cap als ponents d'aquest Projecte, diputats dels diferents grups parlamentaris, per la responsabilitat amb què cadascun d'ells ha defensat legítimament les seves posicions, ha fet les seves aportacions, que han fet millorar el text inicial i, finalment, han sabut ponderar i valorar aquesta iniciativa legal pel que té de millora per als nivells de seguretat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

En aquest sentit, haig de fer igualment reconeixement exprés de la tasca del Grup que dona suport al Govern, per la flexibilitat demostrada en la negociació i l'acceptació de 257 esmenes durant els treballs previs de ponència i comissió, d'un total de 293 inicialment presentades; cosa que ha fet que s'arribés a acords del 87,7% sobre les esmenes presentades.

Els demano, a tots els grups parlamentaris, també, a l'únic Grup que ha presentat esmena a la totalitat i que la manté en aquest Ple, el seu vot favorable a aquesta iniciativa legislativa del Govern. Ho faig amb el convenciment que aquesta cambra valora positivament aquesta iniciativa, anunciada per l'anterior conseller d'Interior i instada, també, per aquest mateix Parlament en la seva Resolució 279/VI, i, des del reconeixement i la satisfacció que el text que avui votaran ja és una mica de tots, ja que a tots els grups parlamentaris se'ls ha acceptat més de tres quartes parts de les esmenes que hi van presentar.

Penso que tots plegats, Govern i Parlament, ens podem felicitar pel fet de dotar-nos d'un sistema de seguretat propi per a Catalunya, modern i progressista, transversal i multidisciplinari, participat i integrat per les autoritats i serveis públics de les institucions pròpies, que estic segura que farà un gran servei a la finalitat prete-

sa, que no és altra que la de garantir la seguretat dels nostres ciutadans i llurs béns.

Des del respecte als valors de la democràcia i la llibertat, des del reconeixement de les autoritats locals i del paper que han de jugar en la vertebració d'aquest sistema i des del reconeixement i garantiment dels drets i deures dels ciutadans i ciutadanes en l'àmbit de la seguretat, en nom del Govern de la Generalitat els demano, doncs, el seu vot favorable al Projecte de llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora consellera. Passem ara al debat i a la defensa de les esmenes. El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi en té una a la totalitat, a més de les de l'articulat, i, per a defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc López, per un temps de quinze minuts.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Miri, senyora De Gispert, aquesta no és la nostra Llei, però tampoc és la Llei del Govern. Jo espero i desitjo que acabi sent la Llei del Parlament de Catalunya. Aquesta no pot ser la nostra Llei perquè el nostre Grup Parlamentari ja va presentar, la passada legislatura i també en aquesta mateixa, una proposició de llei de seguretat pública. I el Govern va rebutjar el que hauria estat un procés necessari: obrir aquest procés de reflexió i consens en matèria de seguretat ciutadana.

Aquesta, a més, no pot ser la nostra Llei, ja que entenem que en la seguretat del nostre país hi ha encara massa temes pendents per anar tancant. Encara, avui, després de més de vint anys d'autonomia, el Govern de la Generalitat no disposa d'un cos policial desplegat a tot el territori, i, per tant, no som, tal com estableix l'Estatut d'autonomia, competents a tot el territori en matèria de seguretat pública.

Però aquesta no pot ser l'excusa per un govern. El Govern ha rebutjat, recentment, en aquest Parlament, la possibilitat de ser la màxima autoritat en matèria de seguretat pública. Aquesta situació ens ha portat a un govern que, massa vegades, fa deixadesa de les seves funcions als territoris on encara no s'han desplegat els Mossos d'Esquadra. I recordo que estem parlant del setanta per cent de la població de Catalunya que no disposa encara dels mínims de policia per protegir els seus drets i llibertats.

Senyors i senyores del Govern, o senyora, en aquest cas, hi ha pactes, com els que vostès mantenen amb el PP, que no són útils per al país, sobretot si són de dependència. Vostès han deixat de defensar els interessos dels catalans. Els ciutadans esperen del seu Govern, sobretot en matèria de seguretat, que no sigui aliè als problemes que van apareixent a les nostres societats cada dia més complexes.

En definitiva, el Govern, que vol merèixer el nom de Govern, no pot ser aliè als problemes de seguretat més enllà de les competències que un tingui. És un proble-

ma polític i d'actitud i no només de competències. Vos-
tès haurien d'aprendre, moltes vegades, de la cultura
política nascuda dels ajuntaments democràtics. Malau-
radament, no es tracta només d'una crítica al Govern de
la Generalitat, el que estic fent, estic intentant assenya-
lar algunes de les febleses d'aquesta Llei que avui apro-
varem.

Fins que el Cos dels Mossos d'Esquadra no estigui
desplegat aquesta Llei no es podrà desenvolupar en tot
el seu sentit. O, més ben dit, si el Govern de la Gene-
ralitat no assumeix el comandament sobre tots els cos-
sos policials, fins que s'acabi de desplegar el Cos de
Mossos d'Esquadra, aquesta Llei no es podrà aplicar en
la seva totalitat.

Vull recordar que, en aquests moments, de propostes...,
uns moments de propostes al voltant de la necessitat de
redactar un nou Estatut per a Catalunya, hi ha una con-
tradicció del Govern i de la federació de Convergència
i Unió. A la seva proposta d'Estatut reclamen l'autori-
tat plena en matèria de seguretat, i avui no accepten la
nostra esmena sobre el comandament únic, no només
la nostra, la de la resta dels grups que han presentat
aquesta esmena.

I, tampoc accepten el fet que el fet que el conseller
d'Interior ha de ser –i és– la màxima autoritat de la
seguretat a Catalunya.

Perquè la pregunta o les preguntes són: es pot fer un
informe anual de la seguretat a Catalunya sense saber
les estadístiques del Cos Nacional de Policia i de la
Guàrdia Civil? Es pot fer un pla general de seguretat a
Catalunya sense tenir el Cos de Mossos d'Esquadra
desplegats a tot Catalunya? Es pot posar en marxa el
Centre d'Atenció i Gestió d'Emergències, quan ni el Cos
Nacional de Policia, ni la Guàrdia Civil, ni els Mossos
han incorporat el 112 com a número propi? Han de
desaparèixer tots els números de policia i urgències per
tal que el ciutadà tingui un accés clar al sistema de se-
guretat.

Aquesta no pot ser la nostra Llei, perquè altres que
s'han aprovat –la Llei de Mossos i la Llei de policies
locals– no han estat executades en tot el seu sentit. Al-
guns exemples. Després de més de dotze anys de Llei
16/91, de policies locals, aquestes encara no utilitzen
els mateixos o similars sistemes de comunicació que els
Mossos d'Esquadra. Es tracta que les policies i els Mos-
sos es puguin comunicar.

Dotze anys després, encara totes les policies locals no
tenen el nucli d'informació policial, és a dir, les bases
de dades compartides. Dotze anys després, el Govern
ha engegat una prova pilot a trenta municipis de Cata-
lunya, tenint en compte que hi ha 201 municipis que
tenen policia local, anem un pèl endarrerits.

La Junta de Seguretat, que torna a preveure's en aques-
ta Llei d'ordenació del sistema, no ha servit –i esperem
que serveixi– per coordinar les forces i cossos de se-
guretat de l'Estat amb els Mossos d'Esquadra. Serà
responsabilitat del proper Govern –del nostre Govern,
del Govern dels socialistes catalans– crear les condici-
ons per poder desplegar tots els mandats d'aquesta
Llei. Si no fos així, aquesta Llei quedaria com una més
de les moltes que han passat a formar part d'un país i

d'un parlament amb una profusió legislativa desmesu-
rada i amb una execució de les lleis moltes vegades
molt minsa.

Els socialistes catalans hem fet una proposta de despla-
gament dels Mossos que finalitzarà l'any 2007, i dema-
nem a tots els grups d'aquesta cambra que es presentin
a les eleccions amb la mateixa proposta. Això suposa,
entre altres coses, que acceptem conjuntament una in-
corporació raonable i tranquil·la de les experiències i
arrelament al territori que suposen agents d'altres cos-
sos i forces de seguretat que desitgen incorporar-se als
Mossos d'Esquadra.

El Parlament tindrà l'oportunitat de dir «sí» o «no» a
l'avançament del desplegament quan es vegi la nostra
Proposició de llei de reforma de l'article 22 de la Llei
10/94, de Mossos d'Esquadra.

Els socialistes catalans hem previst que de forma tran-
sitòria, fins a l'acabament del desplegament, el Govern
comandi tots els cossos policials.

I finalment els socialistes farem dels barris l'espai pri-
vilegiat de les nostres polítiques de seguretat: escola,
justícia i policia de proximitat, comerciants, reformes
urbanístiques i associacions de veïns; conjuntament
amb tots ells i liderant el procés, tindrem els ajunta-
ments i el Govern de la Generalitat, en una acció deci-
dida per a una millora de la seguretat i la qualitat de
vida.

Aquesta no és la Llei d'aquest Departament de Justícia
i d'Interior. El president Pujol va cedir davant de l'úl-
tim capritx –si m'ho deixen dir així– del conseller Mas,
i va fer desaparèixer el Departament d'Interior, sacrifi-
cant no només la persona del conseller, sinó el projec-
te de Convergència de crear un departament d'Interior.
El Govern s'ha quedat sense un departament d'Interior,
i, per tant, sense conseller a deu mesos vista de les elec-
cions al Parlament de Catalunya. I aquest fet ha obert
un buit de poder.

Torno a repetir: a la situació de la seguretat a Catalunya
s'ha d'anar tancant molts temes pendents, i tenim un
govern que no pot liderar el nostre país en matèria de
seguretat pública, ja que el Departament d'Interior ha
desaparegut. Al mateix temps, la seguretat s'ha conver-
tit en un tema de cada dia més preocupació ciutadana;
és d'aquells temes que si no el tractem amb rigor, pot
minar la credibilitat de les nostres institucions, pot mi-
nar els nostres governs, pot minar la política.

És per això que, tot i que aquesta no és la nostra Llei,
tot i que no tenim un govern a l'alçada dels problemes
de la nostra societat, el Grup Parlamentari Socialistes -
Ciutadans pel Canvi hem decidit fer un pas endavant i
predicar amb l'exemple. La societat catalana necessita
un acte de responsabilitat dels partits polítics pel que fa
a la situació de la seguretat.

Aquesta és una llei de desplegament de les atribucions
de l'Estatut pel que fa a la seguretat pública. I això és
bo per a Catalunya.

Aquesta és una llei que, gràcies a les esmenes del nos-
tre Grup, atribueix més autoritat als alcaldes; s'introdu-
eix el concepte de l'executivitat dels acords de les jun-
tes locals de seguretat. I això és bo per a Catalunya.

Contradictòriament, aquesta Llei atribueix més autoritat als alcaldes que no pas al Govern de la Generalitat: aquest Govern ha renunciat a la seva autoritat.

Les nostres esmenes també han estat acceptades pel que fa a la creació del Centre d'Atenció i Gestió de les Emergències. I això també és bo per a Catalunya. És veritat, el número 112 existeix, però no és encara un centre permanent d'atenció i gestió de recursos.

Aquesta Llei parla per primera vegada en un text legal de les realitats metropolitanes pel que fa al desplegament de la policia Mossos d'Esquadra. I això, més enllà del fet que es tracta també d'una esmena dels Sociàlistes - Ciutadans pel Canvi, és bo per a Catalunya.

Aquesta Llei preveu una comissió del Govern per a la seguretat que obliga els consellers, alguns consellers, a tenir una atenció prioritària en el tema de la seguretat. I això també és bo per a Catalunya.

Aquesta Llei, quan es pugui desenvolupar en tots els seus sentits, preveu un pla general de seguretat de Catalunya i plans regionals i locals de seguretat. És bo per a la seguretat a Catalunya.

Aquesta Llei preveu sistemes de participació dels alcaldes a les comissions regionals de seguretat. I això també és bo per a Catalunya.

Aquesta Llei preveu cartes de servei de compromís del Govern amb la societat: a què es comprometen el Govern i la policia amb els ciutadans?

I finalment, allò que és bo per a Catalunya, també és bo per al PSC i per a Ciutadans pel Canvi. Aquesta Llei és la Llei del Parlament de Catalunya. I no confonguem la societat: aquesta Llei no és un pla contra la delinqüència, aquesta Llei no resol el problema de la manca d'efectius policials a Catalunya, aquesta Llei no lluita contra els actes incívics, aquesta Llei ajuda i construeix sistema de seguretat per a Catalunya. I això és bo. Allò que és bo per a Catalunya, és bo per al nostre Grup Parlamentari, i no a l'inrevés.

És per això, perquè considerem que aquesta Llei, després de tot el procés de reflexió i esmenes, és bona per a Catalunya, que retirem la nostra esmena a la totalitat, i, per tant, no la sotmetem a votació.

No vull acabar la meua intervenció sense agrair al lletrat Pere Sol la seva feina. És just també reconèixer al senyor Àlex Bas, director del Gabinet d'Estudis de la Seguretat, i a la senyora Elisabet Samarra, responsable d'Assumptes Parlamentaris del Departament, la seva feina per impulsar i posar una mica d'ordre, difícil moltes vegades, al procés de negociació d'aquesta Llei. Com no?, ens hem de felicitar també els ponents d'aquesta Llei.

I ara passo a anunciar les esmenes que nosaltres retirem, les esmenes parcials que nosaltres retirem –i dono per defensades les que no retirem–, que són la 16, la 18 i la 36.

El president

16, 18 i 36 queden vives?

El Sr. López i Plana

No, no, les retirem.

El president

Ah! D'acord.

El Sr. López i Plana

Vull recalcar que les que mantenim són sobre el comandament únic. Ja hem dit el que havíem de dir. Nosaltres esperem que aquest Govern, que ja s'acaba, pugui fer un esforç més en la línia de defensar els interessos dels catalans.

Si no ho fan vostès, ho haurà de fer un nou govern, i espero que sigui, després, amb el suport de tots vostès.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyora Samarra, senyor Sol, senyor Micaló..., volia començar per dir que agraïments a tots..., perquè realment, dintre de la pressa de la darrera fase sobre aquest projecte, hi ha hagut un treball molt col·lectiu i coordinat.

Això de la pressa ens ho podíem haver estalviat, però com que feia un cert temps que el Govern no presentava cap projecte de llei, doncs hem hagut de pitjar l'accelerador. Ja sap, senyora consellera, que a mi em toca fer el paper de dolent, i per això li recordo aquest petit forat que tenien, no tant per raons del Departament, sinó per raons de l'òrgan col·lectiu Govern.

Nosaltres aprofitarem aquest torn, en primer lloc, per tornar a posar en el *Diari de Sessions* la nostra concepció que un model de seguretat no és un model només que policial, que cal fer totes les polítiques necessàries d'inclusió social per prevenir el que després pot originar inseguretat, que cal canviar la legislació bàsica sobre tota aquesta temàtica, començant per la que permetria un autèntic servei de justícia, i també, òbviament, que cal anar a un model policial adient, i més en un país com Catalunya, on el model policial encara és bastant galimaties, encara tenim els cossos de seguretat de l'Estat, la policia nacional –Mossos d'Esquadra, vull dir–, la policia local, que per nosaltres també és nacional, i amb carències, pel que s'ha discutit molt sovint, sobre el desplegament.

Vostès ja saben que el nostre model és, des de l'any 84, que ens discutíem amb l'aleshores conseller Macià Alavedra, un sol cos, un sol comandament. I encara som lluny d'aconseguir-ho, però és evident que hi hauríem d'anar avançant.

Per això, les nostres esmenes van en la línia d'ampliar la tasca de coordinació de la Junta de Seguretat: no ha de ser un òrgan de reivindicació, d'enfrontaments o de partidismes, sinó d'autèntica coordinació; el comandament únic en l'autoritat democràtica pertinent, que per

nosaltres és la Generalitat, i a partir de la Generalitat, en cada graó, el poder local pertinent; el paper, doncs, per als ajuntaments en els temes de seguretat, que és el que també volem mantenir en les esmenes, i un paper al Parlament en tota la tasca de control i seguiment d'aquestes temàtiques. El Parlament ha d'anar una mica més enllà del que és la legislació pel que fa al control i compliment de tot allò que anem acordant.

Hi ha un apartat que l'hem ubicat en una addicional però que per nosaltres té molta entitat i que ens permet mantenir també una esmena, que és tota la temàtica dels agents rurals. Sé que hi ha qui seria partidari de crear tanta policia, tants cossos de policia com fossin necessaris per vetllar pel medi. Nosaltres creiem que seria molt més senzill que potenciéssim allò que ja existeix dins dels Mossos d'Esquadra, que és la policia en temes mediambientals, i en canvi els agents rurals fossin un autèntic cos tècnic de suport en temes mediambientals.

És més, dins dels mateixos agents rurals, hi ha qui defensa aquesta posició, hi ha qui desitjaria ser policia en els temes mediambientals i hi ha qui desitja ser més aviat tècnic de suport a l'estudi mediambiental, i a més els sistemes més moderns van en aquesta direcció. Per què no aprofitar, no només addicional, sinó en la Llei que està en curs, i on em sembla que la nostra ponent Bet Font parla una mica en solitari..., per què no aprofitar això i la Llei en curs per, de debò, donar-hi un tomb, a aquesta qüestió, i modernitzar, en el sentit més noble de la paraula, aquesta problemàtica dels agents rurals.

Pel restant, totalment d'acord amb la resta del Projecte de Llei i amb l'enfocament que se li ha donat des del treball parlamentari.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, hem dit des d'aquesta tribuna en més d'una ocasió, parlant de seguretat, serveixi també com a frontispici d'aquesta meua intervenció, que la seguretat és un dret fonamental i inalienable. Un dret fonamental que ha adquirit en els últims temps un especial relleu públic, sobretot per diferents qüestions vinculades totes elles als problemes de seguretat o d'inseguretat ciutadana.

De fet, no en va la seguretat ciutadana torna a formar part de l'agenda política, no pas a tenor de la poca expectació que en aquests moments hi ha en aquest hemicle al voltant de la discussió d'aquest Projecte, sinó que bàsicament les enquestes, tots els indicadors fiables que en aquests moments tenim, ens indiquen que el ciutadà apunta que la seguretat ciutadana és una prioritat que té gairebé la mateixa transcendència que problemes com l'atur, com el terrorisme; apareix associada tot sovint a nous fenòmens, com la immigració, les noves tecnologies, i a nivell sociopolític, sobretot ara

que estem en portes d'un cicle electoral, evidentment aquesta és una qüestió molt sensible i fins i tot és una matèria d'enfrontament electoral.

Però amb puritat, com deia també el senyor Ribó, i en aquest particular ell hi ha insistit molt, el concepte de «seguretat» és molt més ampli que l'estrictament relacionat amb l'àmbit de la seguretat pública. Més enllà de les qüestions estrictament policials o que afecten el poder judicial, quan parlem de seguretat, inevitablement hem de fer una referència a aspectes vinculats a la seguretat civil, a l'educació, a la promoció de nous valors cívics, fins i tot, sense ser menys importants, a les polítiques de cohesió social.

Aquesta amplitud de conceptes queda, en definitiva, palesa en multitud d'aspectes que tenen transcendència social en la vida de les persones i que estan relacionades amb la seguretat. Parlem de la seguretat en els espais públics, però també a les llars; també de la seguretat econòmica a través de l'estabilitat laboral, de la seguretat a través d'un sistema educatiu amb igualtat d'oportunitats, d'uns serveis socials que siguin dignes i que no generin incertesa; també de la seguretat en els aliments que ingerim, etcètera.

Ara bé, en un altre ordre de coses, com diu aquest Projecte de Llei, la Generalitat, a través de l'Estatut de l'any 79, va recuperar les competències de seguretat pública. Aquesta ja era una previsió continguda a l'Estatut del 32. Dues dècades d'autonomia política han servit per disposar en aquest moment d'un marc legal sectorial prou atapeït en matèria de policies locals, en matèria de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, de protecció civil, del trànsit; és tota ella una legislació que preveu diferents aspectes relacionats amb qüestions orgàniques, funcionals o amb l'Estatut del personal. I avui, lògicament, perquè calia un avanç més en el sistema de la seguretat integral, avui se'ns proposa una Llei que pretén estructurar el sistema de seguretat, que intenta disciplinar el paper de les diferents administracions concurrents o en joc en matèria de seguretat. I, finalment, també, el paper i les relacions que han de tenir els diferents ciutadans en aquest àmbit.

I això es fa, entenem –si parlem de l'oportunitat de la Llei–, es fa lògicament perquè, transcorreguts més de vint anys de l'assumpció d'aquelles competències que ara citava fa un instant, jo crec que tots podrem convenir que encara avui, a Catalunya, no hem estat capaços, tots plegats, de definir un model clar de seguretat pública. Avui per avui, abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, persisteix una difusa delimitació de funcions entre cossos policials, subsisteix una ordenació legal complexa, dispersa, molt poc aclaridora. Hi ha incògnites i hi ha problemes, com s'ha dit, en l'accés conjunt a la informació per part de tots els cossos policials. Tenim un sistema d'autoritats, avui encara no de rang legal, per definir, i que aquesta Llei afronta de forma clara, juntament amb la necessitat, també, de redefinir el paper de les juntes locals de seguretat.

I aquesta Llei afronta, com deia, encara, la majoria d'aquests condicionants. El que no fa aquesta Llei –i aquest era un element que a nosaltres, des d'un bon principi, ens va fer dubtar sobre la seva bondat– és, en definitiva, adequar o adaptar el marc normatiu actual,

sectorial, per tal d'harmonitzar-lo tot ell, per tal de sistematitzar-lo; en definitiva, també actualitzar tot el marc normatiu en matèria de seguretat a les noves responsabilitats assumides en el camp de la seguretat, sobretot a partir de l'any 94, ja siguin competències pròpies, ja siguin competències d'execució de les competències de l'Estat. Estic parlant, lògicament, de l'àmbit de la seguretat privada, del trànsit, etcètera.

Això podria fer-se en el futur amb una nova llei? És una possibilitat. Això es podria fer en aquesta Llei? Crec que també era una bona possibilitat. Això es pot fer a través d'una tècnica de legislació delegada, amb una refosa que fes el Govern? També. I, per tant, és evident que, en tot cas, no serà en la present legislatura i, per tant, en aquesta actual legislatura haurem fet un pas més, però, evidentment, no haurem tancat de forma definitiva el sistema normatiu en matèria de seguretat pública. I això crec que és una evidència que ningú no podrà negar.

En general, però, jo crec que el text resultant de la discussió en el si de la Ponència, jo crec que ha millorat considerablement el Projecte. El treball fet per tots els grups i la voluntat de transacció, i la receptivitat demostrada pel Departament de Justícia i Interior fa que, per exemple, de les 111 esmenes presentades pel nostre Grup Parlamentari, 59 hagin estat bé acceptades o bé transaccionades. Evito aquí de reproduir, en ares de la brevetat, en quins aspectes i en quins articles concretament les nostres esmenes crec sincerament que han millorat el text del Projecte.

Però per posar alguns exemples, senzillament citaré dos exemples que eren importants fins a evidenciar l'única discrepància que motiva que haguem reservat algunes esmenes per a la seva discussió en aquest plenari. Doncs bé, la Llei inicialment no donava, inicialment, tota l'atenció que crèiem que mereixien les necessitats dels municipis i de la societat civil. La Comissió de Policia de Catalunya havia de ser un òrgan paritari i no estar en mans d'una sola administració. Les entitats municipalistes i els mateixos municipis havien de tenir el màxim grau de responsabilitat en el procés de desplegament i de replegament, i això creiem que ho hem aconseguit, sincerament. L'Escola de Policia de Catalunya havia de tenir també la màxima importància i no podia esdevenir una simple fàbrica de policies; havia de ser un referent a nivell internacional en qüestions de seguretat. Crec sincerament que això ho hem aconseguit, com també altres aspectes que afecten, doncs, contemplar les realitats metropolitanes, la participació dels alcaldes, la definició d'un sistema molt més clar d'autoritats, etcètera.

Vull acabar significant, com deia fa un instant, aquell aspecte per a nosaltres troncal de la Llei i que no ens acaba de satisfer i que motiva que en aquest tràmit haguem reservat fins i tot algunes esmenes. Concretament, senyor president, les esmenes que reservem són les 3, 4, 5, 8, 10, 12 i 15, i anuncio també -3, 4, 5, 8, 10, 12 i 15- i anuncio també que retiro les esmenes números 12, 20, 21, 24, 26, 27, 29, 31, 32, 33 i 34...

El president

Permeti'm un segon. La 12, la manté o la retira?

El Sr. Ridao i Martín

La retiro, senyor president.

El president

Gràcies. Per tant és la 10 i la 15...

El Sr. Ridao i Martín

Correcte.

El president

Gràcies

El Sr. Ridao i Martín

La..., aquestes escasses set esmenes que mantenim afecten una qüestió sensible com és el comandament dels cossos de seguretat de l'Estat i, per tant, del comandament únic per part de la Generalitat, a Catalunya.

Hem sostingut des d'aquesta tribuna que a Catalunya ha de ser la Generalitat, és a dir, el Govern de Catalunya escollit lliurement pel poble català, el qui dirigeixi totes les forces d'ordre públic per garantir, entre d'altres qüestions, un procés de desplegament ordenat que impedeixi les mancances de seguretat que es donen en les zones de pròxim desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Hem dit també que el comandament dels cossos de seguretat de l'Estat, per part de la Generalitat, asseguraria un millor traspàs de competències i una millor transmissió d'informació entre cossos policials, i, per tant, també un millor servei al conjunt de la ciutadania.

I, finalment, hem dit -i avui ho reproduïm-, que políticament això garantiria també actuacions d'acord amb la idiosincràsia de la societat catalana i impediria buits de seguretat en el procés de desplegament, que són utilitzats pels contraris a un sistema de seguretat propi, per atacar-lo i, fins i tot, per intentar desvirtuar-lo. I és per això, senyor president, que en aquest tràmit, i després de gairebé haver pactat i transaccionat la majoria d'esmenes que el nostre Grup Parlamentari va presentar, el nostre Grup Parlamentari manté aquest seguit d'esmenes que espero i demano que els diferents grups de la cambra votin favorablement.

Vull acabar agraïnt al senyor Micaló la seva deferència i el seu interès a l'hora d'arribar a diferents acords en el tràmit d'aquesta Llei; i a la resta de ponents també, a senyora Samarra i al senyor Bas, del Departament d'Interior, i al lletrat, especialment al lletrat senyor Sol, per la seva generositat i sobretot, també, per la seva mà àgil a l'hora d'incorporar les diferents transaccions a què hem arribat els grups d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló. (*Remor de veus.*) A veure, és un torn en contra; després vindrà el de posicionament.

El Sr. Micaló i Aliu

Sí, gràcies, senyor president. Jo ja faré, doncs, el torn en contra i també ja el posicionament en una sola intervenció, si m'ho permet.

Bé, jo em penso que, com sempre que hem tractat en aquesta cambra temes que afecten la seguretat, s'ha intentat buscar el màxim de consens possible. Algunes vegades, doncs, ha set unànime, altres vegades no hem pogut arribar a aquesta unanimitat, però vaja, jo diria que en aquesta Llei –i ja s'ha dit abans–, arribar a un acord de més del 90%, amb una quantitat d'esmenes com hi havia, crec que es pot dir que també es pot treure per consens.

El senyor López ens ha dit que no era la seva Llei, que era la Llei del Parlament; evidentment que és la Llei del Parlament! Evidentment, per les aportacions que hi han hagut; però també jo li haig de dir que de totes les aportacions que hi han hagut el seu Grup és el que menys n'ha presentat. Vol dir que són les altres forces qui realment han fet un esforç important.

Jo estava convençut que retiraria l'esmena a la totalitat; n'estava convençut, no jo sinó els altres ponents; perquè, és clar, quan es va presentar ja, i es va donar a conèixer fa molts mesos a tots els grups parlamentaris, mai s'hi van oposar. En la Comissió del Govern Local, la mateixa Federació de Municipis de Catalunya es va abstenir. Es va abstenir perquè no gosava votar-hi en contra. Per tant, estàvem convençuts –estàvem convençuts–, el que passa és que, pel temps que estem, havia d'arribar aquesta esmena, doncs, fins aquí, al Ple, per poder fer el seu discurs. És comprensible.

De tota manera, deixi-me-li dir dues coses: vostè s'ha basat sobretot en el tema del comandament únic. Ho hem discutit a bastament, últimament, en el Ple, en Comissió, a pertot. Sempre hem mantingut les posicions, legítimes: les seves, les nostres, les dels altres grups. Ara, sap qui van ser els primers que es van negar que hi hagués un comandament únic aquí, a Catalunya, no? Era en temps que governaven uns seus coneguts a Madrid. Però li ho diré d'una altra manera: quan diu «comandament únic» sembla que això sigui la panacea, sembla que aquí s'acabin els problemes entre cossos. Jo estic tip de veure, a través dels mitjans de comunicació, problemàtiques entre cossos que tenen el comandament únic. I això em penso que ho hem vist tots. Per tant, això no vol dir que sigui la solució. Nosaltres continuem dient –nosaltres continuem dient– que una cosa és el comandament polític i l'altra és el comandament policials. I que, per tant, cadascú ha de tenir el comandament dels seus efectius. Ja arribarà el moment que s'acabi el desplegament i després i haurà un comandament únic.

Una altra cosa: vostè parla d'un *capricho* del conseller en cap. Escolti, de *capricho* cap. De caprici, millor dit, cap. El que passa –i això també s'ha debatut en Comissió i s'ha debatut en Ple– és que el problema de seguretat no són només les mesures policials; són les mesures judicials, també. I que han d'anar entrelligades. I això és el que ha fet el Govern de la Generalitat. Això és el que ha fet el Govern de la Generalitat! I no digui que Interior desapareix, perquè Interior està fent tot el

desplegament dels Mossos, cosa que tothom troba bé i tothom aprova.

Però bé, entrariem ara només en aquest aspecte de l'esmena a la totalitat. No vull estendre-m'hi més. Dir, si més no, doncs, que han quedat aquests dos blocs d'esmenes: un és el comandament únic. I jo també voldria dir, en el tema del comandament únic, que, a banda de tot el que s'ha dit, hi ha un article, que és l'article 104 de la Constitució espanyola, eh?, en el seu punt 2, que si se'l llegeixen és molt difícil... i suposo que si s'anés a discutir això a Madrid, els seus, juntament amb altres forces, segur, segur que s'hi oposarien.

Senyor Siurana, el 150.2..., ni el 150.2 crec que legislativament salvaria el punt 104 de la Constitució. Ni el 150.2, fixi's bé el que li dic. Si no, s'ho llegeixen: l'apartat número 2 de l'article 104.

I aquest, senyor Ridao, és el problema. Perquè és clar, si ens remuntéssim a l'època de la Generalitat republicana, l'avantatge que tindríem és que no hi hauria aquesta Constitució amb aquest article, cosa que després potser es podria fer més fàcil. Però en aquests moments els asseguro que això és molt complicat.

Quant al tema dels agents rurals, el senyor Ribó ja ho ha dit i jo també, hi ha una disposició adicional sisena que crec que deixa la porta oberta a qualsevol possibilitat i que es pugui veure en el debat, doncs, de la Llei d'agents rurals. Aquesta disposició entenem, doncs, que deixa la porta oberta a qualsevol possibilitat i, per tant, doncs, ja es debatrà en la propera Llei, aquesta Llei que ja està aquí dins al Parlament, que s'està discutint, del cos d'agents rurals.

Bé, és evident, doncs, que estem debatent un projecte de llei que jo crec que és de gran importància. I deixi'm destacar-ne alguns punts. Per exemple, doncs, perquè incideix i molt en un àmbit molt important que és el benestar i la qualitat de vida dels ciutadans, ja que en aquest moment tots crec que som plenament conscients d'aquesta preocupació de manca de seguretat, que es nota en el carrer. També perquè, doncs, respon a la voluntat d'un govern de desplegar el màxim que permeten les seves competències i que permet la Constitució. És un altre dels punts importants. I també perquè es compleix un mandat del Parlament amb un desig de totes les forces parlamentàries que es fes aquesta Llei.

També voldria destacar uns altres aspectes perquè és una Llei que tracta de la seguretat pública des d'una perspectiva integrada i transversal, i que ja no solament ultrapassa el tractament, doncs, de tipus repressiu sinó que s'encamina i avança molt cap al preventiu. És un altre dels avantatges i punts positius que té. Té també, tal com comentava el senyor Ridao, aquesta finalitat de fer possible el desenvolupament de matèries de polítiques policials –com el trànsit, les emergències, la seguretat privada el joc, l'espectacle–, amb altres mesures d'àmbits molt importants com són, tal com vostè deia, la sanitat, l'ensenyament o el benestar social. També coresponsabilitza els ajuntaments, i es coresponsabilitzen en la seguretat amb la Generalitat perquè també es coordina a través d'aquesta Llei; i, a més a més, posa a l'abast dels ajuntaments, i especialment dels seus cossos de policies locals, tots els instruments per poder

participar activament en aquest sistema de seguretat de Catalunya. I a la vegada jo crec que aquesta Llei també té un reconeixement per les policies locals i per la tasca que han fet fins ara.

També, un altre punt important, és que crec jo que incentiva la participació de la societat civil en la constitució d'una societat més segura. És evident que les responsabilitats són dels poders públics; però també crec que és molt evident que la contribució de la societat és totalment indispensable.

I, finalment, tot i que també s'ha comentat aquí, crec que arriba en el moment oportú. En el moment oportú en què la Generalitat ja ha assumit en bona part les competències de seguretat en substitució de l'Administració de l'Estat, i que està fent el desplegament, ja, en l'àrea metropolitana, que és allà on viuen, allà on estan, doncs, la major part de ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Entenem, doncs, que és una Llei molt avançada. No n'hi ha cap més a l'Estat, ni a la mateixa de l'Estat, i dins l'àmbit de la Unió Europea ben pocs estats tenen una llei avançada com aquesta. Crec que ens n'hem de felicitar.

I per tant, jo voldria acabar, doncs, felicitant tota la gent que ho ha fet possible. S'ha esmentat una sèrie de gent –jo m'hi afegeixo–, també, sobretot, doncs, la consellera de Gispert, el conseller Pomés que també hi va intervenir, doncs, en la seva primera fase. També voldria destacar, i perquè avui ens acompanyen, la participació, doncs, molt activa i importantíssima del senyor Àngel Abad i del senyor Enoch Albertí; tal com també s'ha dit, doncs, de l'Àlex Bas, l'Elisabet Samarra; dels serveis de la cambra, especialment, doncs, el senyor Pere Sol, i a la resta, doncs, de ponents també agrair-los la seva comprensió, perquè, en aquests moments en què estem, ha sigut força difícil trobar els moments adequats per poder anar pactant aquesta gran quantitat d'esmenes i transaccions que hem aconseguit, i per tant, doncs, els agraeixo la seva comprensió.

Gràcies, doncs, senyores i senyors diputats, i crec que avui, doncs, és un bon dia i perquè fem un pas endavant en matèria tan preocupant com és el tema de la seguretat.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Hi ha dues peticions per al·lusions; té un minut el senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Sí, senyor president, gràcies. Miri, no tinc ganes de discutir ni polemitzar perquè, com hem dit abans, és una llei del Parlament de Catalunya, no?, però, jo, el que li demano és que no busqui, que no miri la manera d'enganyar-se. Vostès han renunciat a la seva autoritat com a Govern des de fa molt de temps, i jo li he fet la pregunta, jo el que he fet és no només criticar, sinó dir: «Aquesta Llei és feble perquè, sense desplegament

dels mossos d'esquadra al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre no es podrà aplicar, si no és que comandem els cossos policials.» I a més a més li voldria dir, també –i amb això acabo, senyor president–, no em digui que aquesta Llei coresponsabilitza els ajuntaments perquè ja és hora que Convergència reconegui que els ajuntaments ja estan coresponsabilitzats amb la seguretat des de fa molt de temps.

Aquesta Llei el que fa, gràcies a les esmenes nostres, és donar més autoritat a l'alcalde per fer allò que ha fet sempre que és coresponsabilitzar-se amb la seguretat, quan moltes vegades i per manca d'efectius i per desídia del Govern de la Generalitat aquest Govern no ha actuat.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. En nom d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. No, jo, en primer lloc, demano excuses perquè..., si m'he deixat algun nom d'algun membre del Govern present en els agraïments, perquè tots els membres del Govern presents queden agraïts per part meua en aquesta tasca.

I, en segon lloc, senyor Micaló, vostè s'ha oblidat de citar la transaccional que suposo que..., perdó, vostè no és d'Unió Democràtica, però suposo que va a missa; entre el número 22, del nostre Grup Parlamentari, a l'article 16 del Projecte de llei, que nosaltres aprofitem...

El president

Senyor diputat, ni tots els d'Unió van a missa ni tots els que van a missa són d'Unió.

El Sr. Ribó i Massó

Sabia... (*Rialles.*) Sabia que m'estiraria les orelles, senyor president, per aquesta referència tan partidista a Unió Democràtica. Jo li dic, senyor Micaló, que li accepto la transaccional, entre altres coses perquè nosaltres aprofitarem tots els forats, foradets, traquets, per on puguem passar de cara a fer una bona tasca el més prèvia possible.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor... Perdó, un segon, senyor Sirena. Intervindrà el senyor Micaló. Esperis un segon, sí.

El Sr. Micaló i Aliu

No, només, senyor president, per dir que sí, que hem arribat a l'acord i que perdoni el senyor Ribó, doncs, que no ho hagi dit, perquè ha sigut un acord moments abans d'entrar en el Ple i se m'ha oblidat. Per tant, hi estem totalment d'acord.

I al senyor López, bé, penso que no cal ja ni replicar-li, perquè penso que ho hem discutit a bastament i suficientment, per tant, no val la pena ja ni contestar-li.

Gràcies.

El president

A vostè. Senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, consellers, el dia 19 d'octubre de l'any 2000 el Parlament va aprovar per unanimitat una proposició no de llei, presentada pel Grup Popular, en què es demanava al Govern de la Generalitat que presentés abans de finalitzar l'any 2001 una llei que d'alguna manera ordenés el sistema de seguretat pública a Catalunya.

Cal reconèixer, i així ho fem, que aquesta ha estat una llei molt treballada, molt dialogada, molt consensuada. Vull reconèixer des d'aquí el paper i la voluntat de l'anterior conseller d'Interior, el conseller Pomés, per treballar aquesta Llei de manera conjunta amb els grups parlamentaris. Fins a cinc versions de la Llei van estar treballades amb els diferents grups parlamentaris abans que aquesta Llei entrés al Parlament de Catalunya. I crec, senyores i senyors diputats, que aquest és el camí, aquest és el bon camí, si volem garantir de debò la seguretat dels catalans i volem donar-los tranquil·litat.

Utilitzar el tema de la seguretat com a instrument de confrontació electoral no és, senyores i senyors diputats, el que els ciutadans esperen de nosaltres. En aquest sentit, l'esmena a la totalitat que va presentar el Partit Socialista de Catalunya a aquesta Llei és la mostra inequívoca i la confirmació, també, que els socialistes fa temps que han decidit utilitzar el tema de la seguretat de manera electoralista.

Només des d'una utilització partidista de la seguretat pot entendre's que els socialistes catalans presentessin una esmena a la totalitat a una llei que potencia el paper de les policies locals i reconeix, també, el paper dels alcaldes com a autoritat local en matèria de seguretat ciutadana.

Jo el felicito, senyor López, per haver retirat sense més aquesta esmena a la totalitat, perquè jo reconec i li reconec que era certament indefensible mantenir aquesta esmena, si no era des d'un punt de vista absolutament electoralista i partidista.

Com diu el títol d'aquesta Llei, amb la Llei s'ordenen les competències que les diferents administracions tenen en matèria de seguretat i es defineix també les relacions entre elles, per tal de garantir i millorar la necessària coordinació entre els diferents cossos policials que operen a Catalunya, i molt especialment entre els Mossos d'Esquadra i les policies locals en els territoris on la Policia de la Generalitat ja s'ha desplegat.

Aquesta Llei, com deia, reforça i potencia el paper de les policies locals, i reserva, també, als ajuntaments un paper certament protagonista, no només amb les seves esmenes, senyor López, sinó que la Llei negociada ja ho deia; reserva, doncs, aquest paper de protagonisme als

ajuntaments, pel que fa al disseny i al seguiment del nou model de seguretat resultant de la substitució del cos de Mossos d'Esquadra, o sigui, dels cossos i forces de seguretat de l'Estat pel cos de Mossos d'Esquadra.

Aquesta Llei defineix, també, un model global i integral de seguretat pública a Catalunya. El Grup Popular, en aquest sentit, ha anat fent les seves aportacions en el debat previ a la tramesa d'aquesta Llei al Parlament, i ja en tràmit parlamentari el Grup Popular ha presentat un total de cent catorze esmenes.

Arribem, senyores i senyors diputats, a aquest Ple sense cap esmena viva. Hem dialogat amb el Govern i hem pactat totes les nostres esmenes, que han estat acceptades o bé transaccionades en el si de la ponència. El treball del Grup Popular ha anat orientat a millorar els mecanismes de coordinació, de cooperació, de col·laboració i de lleialtat institucional i auxili mutu entre les diferents autoritats i administracions amb responsabilitats en l'àmbit de la seguretat. Hem volgut deixar molt clar a través de les nostres esmenes que amb independència del fet que a Catalunya disposem d'una policia pròpia, els Mossos d'Esquadra, la resta de policies que operen al nostre país també són policies de Catalunya.

Gràcies a les nostres esmenes, el Govern haurà de presentar al Parlament un informe anual sobre l'estat de la seguretat a Catalunya, per tal de poder fer un seguiment amb dades concretes i no només amb sensacions de com es troba en el nostre país el tema de la seguretat any rere any. Hem incorporat, també, al Consell de Seguretat de Catalunya, com a òrgan deliberant, consultiu i de participació en matèria de seguretat, a més a més dels representants de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, de la Comissió Catalana de Trànsit i Seguretat Viària, de la Comissió contra la Violència en Espectacles Esportius i del Consell de Coordinació de la Seguretat Privada, a representants de la Comissió de Control dels Dispositius de Videovigilància, que, des del nostre punt de vista, no podien restar al marge d'aquest Consell.

Hem atorgat també, a través de les nostres esmenes, més competències al Consell de Seguretat de Catalunya i hem incorporat els departaments del Govern encarregats de la formació i l'educació dels més joves a la Comissió del Govern per a la Seguretat, amb l'objectiu de treballar, com deia el senyor Ribó, per la convivència i per garantir un futur amb més seguretat a casa nostra.

Hem ordenat, també, la participació dels diferents cossos policials a les juntes locals de seguretat i hem suprimit, a través de les nostres esmenes, l'Institut Català de la Seguretat. El Govern havia plantejat la creació d'aquest Institut amb l'objectiu de promoure la recerca, la docència i l'assessorament en matèria de seguretat. Creiem que aquesta funció que la Llei encomanava a aquest Institut podia portar-la a terme l'Escola de Policia de Catalunya i, per això, hem apostat per no crear nous organismes que no fan més que duplicar la despesa pública.

Hem potenciat, també, a través de les nostres esmenes, el Servei d'Urgències, el 112, i hem incorporat també a aquesta Llei la previsió que en matèria de seguretat

conté..., i crec, senyores i senyors diputats, que és important que una llei com aquesta contempli ja el fet de tenir la previsió que, en el moment en què s'aprovi la Carta municipal de Barcelona, pel que fa a les funcions i atribucions de la Guàrdia Urbana de Barcelona, doncs, estigui ja plenament incorporat a la Llei d'ordenació del sistema públic de seguretat a Catalunya.

En tot cas, acabo, senyor president, agraint, donant les gràcies pel treball dels ponents, especialment del senyor Micaló, del senyor Bas i, com no, de la senyora Elisabet Samarra i, especialment, també, dels seus dos col·laboradors especials, que l'han ajudat en aquesta tasca de consens i d'acord. I, per tant, reafirmar que avui Catalunya es dota d'un marc flexible i participat, en el qual els diferents actors públics i privats podran contribuir a elaborar i executar polítiques públiques de seguretat eficaces al servei dels ciutadans i de les ciutadanes del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Fet el debat, passem ara a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, passem ara a votar el Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya. Comencem votant l'esmena transaccional sustentada sobre la 22, d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 118 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, números 6, 7, 9, 13, 34 i 35.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, números 2, 11, 14, 17, 19, 23, 25 i 30.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 51 vots a favor, 67 en contra i 12 abstencions.

A continuació, les d'Esquerra Republicana, números 3, 4, 5, 8, 10 i 15.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del Dictamen.

Comença la... Sí, del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de Llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona i per a finançar l'aportació dels regants al canal Segarra - Garrigues (tram. 200-00086/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és la proposta de tramitació en lectura única del Projecte de Llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona i per a finançar l'aportació dels regants al canal Segarra - Garrigues. Aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 118 del Reglament i a iniciativa de la Junta de Portaveus, la Mesa proposa al Ple de la cambra que aquest Projecte es tramiti directament i en lectura única. No havent-hi cap objecció queda acordat, doncs, que es tramitarà per lectura única.

Procedirem ara al debat, d'acord amb les normes establertes per als de la totalitat, i tot seguit el conjunt del Projecte se sotmetrà a una sola votació. Algun membre del Consell vol fer la presentació? Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, em plau presentar-los el Projecte de Llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona i també per a finançar l'aportació dels regants al canal Segarra - Garrigues.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta Llei té un doble objectiu: en primer lloc, atendre les conseqüències de l'acord signat per tal de donar viabilitat financera a l'ampliació de la Fira, i, en segon lloc, també donar viabilitat financera a l'execució d'una obra important, que és el canal Segarra - Garrigues.

Al primer es dona, pel que fa a la Fira de Barcelona, un pas més en l'aposta que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha fet per la Fira de Barcelona. Catalunya ha de projectar-se cap a Europa, cap al món, de forma decidida, mostrant la seva vitalitat, el seu dinamisme, la seva capacitat de treball i innovació, la de tota la nostra societat catalana, i per això creiem que és necessari des del Govern dotar-se d'un instrument eficaç en la projecció internacional, i en aquest cas la Fira de Barcelona és una eina idònia per dur a terme aquesta tasca.

En un entorn com l'actual, en què productors i clients han de relacionar-se en el context d'un mercat global, complex, difús, les fires prenen més sentit que mai. Esdevé, doncs, un punt de trobada imprescindible entre professionals per intercanviar experiències, coneixements, i ser el facilitador de relacions comercials amb èxit per part de les empreses catalanes als mercats exteriors. La Fira ha de... *(per raons tècniques no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador)*, de la nostra economia, i per això el Govern ha fet aquesta aposta decidida per donar viabilitat a la nova infraestructura d'ampliació de la Fira de Barcelona.

Però, també, el Govern ha entès que aquesta aposta havia de ser consensuada, havia de ser, doncs, un com-

promís consensuat amb totes les institucions avui implicades en la institució firal. En aquest sentit, el passat 14 de febrer d'enguany hem arribat a un acord amb la Cambra de Comerç, amb l'Ajuntament de Barcelona, amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat i la Mancomunitat de Municipis. La responsabilitat i la voluntat de consens de totes les parts implicades ha marcat el sentit final d'aquesta negociació, i és el món econòmic i social el que en serà, doncs, el destí i el que es beneficiarà d'aquest consens institucional per tal de millorar la Fira i fer, doncs, viable la seva ampliació de cara, doncs, a les futures necessitats que aquesta tindrà en el context econòmic més internacionalitzat.

L'ampliació, que es fa d'acord amb el Pla estratègic, que és el que va per davant en la identificació de tots els elements que tindrà l'ampliació de la infraestructura firal..., dic, doncs, el Pla estratègic de la Fira Internacional de Barcelona és el que marca la línia del projecte d'ampliació, i aquest projecte ens permetrà construir per abans del 2005 els pavellons 3 i 4 del recinte de Gran Via a l'Hospitalet, i abans del 2007, la resta de pavellons fins a completar els 240.000 metres quadrats d'exposició necessaris.

Aquest Pla estratègic i la viabilitat que es dona financera ens permetrà garantir també un accés fàcil i còmode als espais firals, gràcies a l'ampliació de la línia 2 del metro i de la futura línia 9, que també vincularà la Fira a les restants infraestructures i connectivitats d'altres infraestructures en el territori de Catalunya.

A més, també es construirà un sistema segregat de comunicació entre tots dos recintes, que ha de permetre connectar els pavellons de Montjuïc i Gran Via perquè es puguin organitzar grans salons firals i es faci realitat el model de fira urbana ubicada en un nucli urbà, però en un sol recinte i amb dos emplaçaments territorials.

Fa uns dies es va fer públic el projecte de l'arquitecte japonès Toyo Ito, guanyador del concurs internacional d'idees per a l'ampliació de l'actual emplaçament a la Gran Via. Aquest projecte combina l'espectacularitat i el respecte al medi ambient amb una eficient i creativa resposta a les necessitats d'espai de la Fira de Barcelona, imprescindibles per seguir sent altament competitiva i créixer d'acord amb les demandes d'espais plantejades per les organitzacions de salons firals al món.

Per donar viabilitat, doncs, a tot aquest plantejament, el Govern s'ha implicat en el procés, diguem-ne, de negociació, que ha donat el resultat d'un consens, d'un conveni, entre totes les institucions, i el Govern ha donat viabilitat financera a aquest projecte d'ampliació de la Fira.

La viabilitat financera es materialitza i es concreta amb una inversió de 470 milions d'euros. La Generalitat és la institució que participa més activament en la nova ampliació i aportarà capital a través dels 60 milions d'euros d'aportació de capital de més que fan totes les institucions. La Generalitat és la institució que hi aportarà més capital de totes. A més, el Govern també hi fa una aportació directa del seu pressupost de 75 milions d'euros, que és una aportació de fons propis, de recur-

sos propis, a la institució Fira 2000, que permetrà executar els projectes d'inversió de l'ampliació.

Per últim, l'Institut Català de Finances farà un crèdit, sol o sindicadament, per valor de 65 milions d'euros, i la Generalitat es compromet a actuar com a avalador per finançar la resta de la inversió a través de l'emissió d'actius financers fins al valor de 200 milions d'euros. I, justament per això, el Projecte de llei que sotmetem a la votació d'aquesta cambra és permetre donar compliment als elements financers d'aquest acord consensuat amb totes les institucions perquè s'autoritzi l'Institut Català de Finances a avalar per compte de la Generalitat de Catalunya les operacions de crèdit que formalitzi la societat Fira 2000 SA destinades a les obres d'ampliació del recinte firal de la Gran Via de Barcelona i també a poder concedir els préstecs a la societat Fira 2000 fins a un import de 65 milions d'euros destinats a inversions, així com també subscriure les ampliacions de capital necessàries que s'hauran de fer també en aquest procés.

Per tot això demanem el seu recolzament, i vull, en aquest moment i en aquest acte d'avui, que el Parlament de Catalunya tingui consciència que el Govern de Catalunya, amb l'acord que ha promogut i ha impulsat i amb el consens, que agraeixo a totes les institucions implicades, a què s'ha arribat..., es fa viable i es fa real una de les grans necessitats d'infraestructura que avui té el país i de cara, doncs, al nostre futur més immediat.

La segona part que té el Projecte de llei fa referència al finançament del canal Segarra - Garrigues. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha emprès importants obres per a la construcció de nous regadius i per a la millora dels existents. Dins d'aquest marc hi ha les obres del canal Segarra - Garrigues, que comportarà la posta en regadiu de 70.150 hectàrees aproximadament. És, aquesta obra, la més emblemàtica, pel seu abast territorial i per l'import de la inversió a fer dins del conjunt d'obres projectades de rec per als propers deu anys a Catalunya.

L'objectiu d'aquest regadiu és incrementar la renda dels seus beneficiaris i preservar l'equilibri territorial de Catalunya. Aquests són els dos eixos centrals. Aquestes obres es troben cofinançades pels regants, els quals han de fer front amb les seves aportacions tant a la xarxa primària com també posteriorment a la secundària en el moment en què arribi l'aigua a peu de la seva finca.

La contribució dels regants en el finançament de la xarxa primària s'estima en 223 milions d'euros i en 185 milions d'euros la que s'ha de, diguem-ne, instrumentar per a les seves aportacions a la xarxa secundària. Per tal de recolzar la política agrària de la Generalitat de Catalunya, l'Institut Català de Crèdit Agrari, organisme autònom financer adscrit al Departament d'Economia i Finances, té aprovada una línia de préstecs per finançar les aportacions als regants en els projectes de nous regadius o de millores dels que hi ha en unes condicions molt avantatjoses per als regants, en què el termini per al retorn del préstec pot ser fins a la quantia de temps de trenta anys. No dic que s'hagi d'establir literalment aquesta quantia, però es pot fer fins a aquesta quantia de temps.

Les característiques d'aquest finançament fan que el regant pugui diferir en un termini molt llarg el pagament de les obligacions que contrau, similar al de l'amortització de la infraestructura que es finança, que també té aquest similar període d'amortització.

L'abast de les inversions al canal Segarra - Garrigues a càrrec dels regants, tant a la xarxa primària com a la secundària, així com el volum d'aquest finançament, fa necessari que per tal que l'Institut Català de Crèdit Agrari pugui oferir als regants del canal Segarra - Garrigues les condicions de finançament que actualment poden gaudir els regants d'altres comunitats sigui necessari incrementar el seu límit d'endeutament autoritzat pel Parlament de Catalunya en la Llei de pressupostos, així com també establir els mecanismes adequats per preservar el seu equilibri patrimonial, i és mitjançant aquest Projecte de Llei que avui s'aprovarà i que posem a la seva consideració que s'instrumenta la possibilitat d'autoritzar l'ampliació dels mecanismes financers per a instrumentar l'endeutament adequat a aquestes necessitats financeres dels regants i també garantir l'equilibri, doncs, patrimonial que ha de tenir l'Institut Català de Crèdit Agrari.

El Projecte de Llei, tant en el seu capítol primer com el seu capítol segon, també contempla algunes cauteles que no s'especifiquen quantitativament, perquè s'hauran d'instrumentar cada any en la Llei de pressupostos, però sí que es diu, concretament en la Llei, que tant pel que fa al primer compromís de l'Institut Català de Finances pel que fa, doncs, a la viabilitat financera de la Fira, doncs..., que caldrà també, doncs, entendre que s'hauran d'instrumentar aportacions, doncs, en el capital de l'Institut Català de Finances, que s'hauran d'instrumentar al llarg de cada any en els Pressupostos generals de la Generalitat, per tal de garantir que hi hagi un equilibri entre endeutament i recursos propis en la mateixa institució de l'Institut Català de Finances. Igualment es diu, en la part, doncs, segona, en el segon capítol del Projecte de Llei, que també l'Institut Català de Crèdit Agrari haurà de, també, aquí, doncs, poder comptar amb les aportacions amb càrrec al pressupost de la Generalitat per dotar-lo de recursos propis per mantenir un equilibri patrimonial en l'entitat i per guardar un equilibri entre l'endeutament i els seus propis recursos.

Amb tot, senyores i senyors diputats, en nom del Govern tinc, doncs, l'honor de demanar-los el seu recolzament en aquest Projecte de Llei, perquè aquest Projecte de Llei el que fa és recollir amb un esperit de consens molt ampli entre totes les institucions implicades, doncs, garantir la viabilitat financera de dos infraestructures cabdals per al futur de Catalunya i que ens permeten, doncs, projectar-nos en el món en els propers anys amb molta més eficàcia i eficiència.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. No havent-hi torns a favor i torns en contra, passem al posicionament dels grups. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la

paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, nosaltres, és obvi, votarem, afortunadament per a tot-hom, el Projecte de Llei, però abans també tinc una sèrie de reflexions que considero del tot necessàries i que tenen una intenció, que és el que en podríem anomenar la «interferència de la memòria» a persones tan desmemoriades com les del Govern de Catalunya en general i la seva en particular.

Aquest text, evidentment, és, afortunadament, una forta correcció, una forta correcció del caràcter irreal del Pressupost de la Generalitat, almenys en allò que fa referència al canal Segrià - Garrigues. (*Algú diu: «Segarra.»*) Perdó, sí.

Per què dic que és una forta correcció? Vostè sap que quan nosaltres vam fer una esmena a la totalitat en el discurs de la senyora Bet Font, vam dir textualment, i permeti'm que ho llegeixi, diu: «Voldríem fer un comentari sobre els regadius. Darrerament l'estrella, perquè és del que es parla especialment, és el canal Segarra - Garrigues, i els regadius del Segarra - Garrigues és evidentment» —diu la senyora diputada— «això, el projecte més repetit, tal com diu sempre el senyor Ribó quan presenta...» Total, que està parlant de les partides esquifides, raquítiques, que vostès van posar al seu dia i que no van tenir cap manera de corregir-les, malgrat la insistència dels grups parlamentaris de l'oposició. Una vegada aprovats els pressupostos, amb la fúria argumental del senyor Curto defensant-los també, doncs, ve aquesta forta correcció, i no tinc més remei que donar-li la benvinguda al club dels que deïem que això era un desgavell i que amb el temps, i tenint les experiències de pressupostos anteriors, vindrien aquestes correccions que nosaltres demanàvem.

La segona qüestió de la Fira..., m'interessa dir, i especialment en un dia com el d'avui, que, realment, la iniciativa va partir, fins on jo arribo a saber, del senyor Fernández Díaz, quan va portar aquí en aquesta casa una interpellació i després una moció on parlava de la necessitat que s'incorporés la Generalitat i tal. Recordo perfectament això perquè nosaltres vam fer una esmena que tenia, que posava èmfasi en la necessitat del prolongament de la xarxa metropolitana fins a les instal·lacions de la Fira de Barcelona - polígon Pedrosa.

Ens felicitem també de l'ampliació que planteja el Projecte de Llei —això és una història diversa d'allò del canal—, però aprofito la qüestió perquè es posi l'èmfasi més gran possible en tota la història de millorar la connectivitat de la Fira amb el transport públic, de manera que tot el que fa referència a la línia 2 del metro, com a la línia 9, per a nosaltres és molt important, com ja he dit d'altres vegades en diverses institucions tant de Catalunya com al municipalisme català.

Malgrat tot el que he dit, que eren qüestions no irrellevants, però nosaltres donarem el nostre vot positiu al Projecte de Llei.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a aquest Projecte de llei d'autoritzacions financeres, per raons òbvies –són dues necessitats sentides i consensuades–, i algunes consideracions una mica en la mateixa línia del senyor López Bulla.

Com que això mira cap al futur, nosaltres no tenim cap inconvenient a donar-hi suport, però, lamentablement, tant en un cas com en l'altre el passat no és, precisament, molt presentable. No parlem del Segarra - Garrigues, històrica reivindicació i sistemàticament abandonat en els pressupostos d'aquesta casa, quan era l'hora de discutir-ho, i el cas de la Fira, lamentablement, doncs, ja dic, potser avui no toca, però hem de recordar que s'han passat segurament desenes d'anys amb picabaralles institucionals a banda i banda de la plaça de Sant Jaume, amb una gestió francament millorable –i em quedo curt segurament–, i tot plegat ha fet que la Fira de Madrid hagi superat, de llarg, en molts àmbits la Fira de Barcelona. A hores d'ara, sembla que hi ha un consens, finalment, entre les institucions; mireu cap endavant, i esperem que la gestió, francament, faci honor als diners que s'hi destinen des de les institucions, perquè, si no, passarem comptes també, aquesta casa.

En tot cas, mireu el futur. S'han deixat perdre anys importants, de cara precisament a mantenir Barcelona al capdavant de tot el tema firal, i el que hi ha és una voluntat d'esmena, curiosament, que arriba fora de període de debat habitual, que seria en el marc dels pressupostos. En tot cas, ho repeteixo, com que és per mirar endavant, nosaltres donarem suport a aquest Projecte d'autoritzacions financeres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula, en primer lloc, l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, anunciar en primer lloc el vot favorable del Grup Parlamentari Popular al Projecte de llei d'autoritzacions financeres i, en particular, i abans que ho faci el meu company Josep Maria Fabregat quant a l'apartat relatiu al canal Segarra - Garrigues, sí que fer un esment del Projecte, en tot allò que es refereix al conveni de col·laboració, i les seves conseqüències, signat entre diverses administracions al voltant de la Fira.

La veritat és que avui ens hem de felicitar tots plegats perquè aquest és l'acord que fa molt de temps que esperava la Fira de Barcelona, la mateixa ciutat, perquè no podem ignorar que la Fira és el veritable motor eco-

nòmic de la ciutat i, evidentment, és també, per tant, un dels motors de progrés de Catalunya. I amb l'acord d'avui es ratifica que hem sigut capaços, per fi, amb anys d'endarreriment, de situar la Fira, per fi, per sobre dels interessos i de les controvèrsies institucionals que, malauradament, l'havien caracteritzat al llarg dels últims anys, i ha arribat aquest consens tan necessari. Per tant, malgrat que arribi tard, doncs, ha de ser benvingut, i, evidentment, avui no seria ja –perquè seria absolutament estèril– convenient, ja, parlar de passat, sinó parlar del present.

Un present que no s'entendria sense les aportacions del Partit Popular –i vull agrair la referència que ha fet abans el diputat senyor López Bulla–, un Grup Parlamentari Popular que en aquesta legislatura, des del primer moment, volia posar fi a aquesta controvèrsia institucional, que havia empobrit la Fira, entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya. Això va significar que el Partit Popular vàrem ser decisius per fer realitat aquests compromisos per part del Govern de la Generalitat de participar en els òrgans de gestió de la Fira; incloure compromisos financers, ampliat any rere any als successius pressupostos; compromisos al voltant també de la necessària millora de la connectivitat, amb actuacions concretes en el transport públic..., que jo aquí sí que hauria de fer una petita observació.

És a dir, al voltant del conveni, que insisteixo que ratificaré en el Projecte de llei..., però creiem que caldrà una major concreció en l'ampliació del túnel de la línia 2 del metro, en el tram de ronda Sant Antoni - Fira 2000, per tal d'aconseguir que veritablement les obres s'iniciïn al llarg del 2003, i aquesta amplitud en la finalització, que es remet en el temps al 2005-2006..., s'executin com més aviat millor.

I, d'altra banda, vostè sap, senyor conseller, que des del Grup Parlamentari Popular hem defensat la interconnexió dels recintes firals, però entenem que s'hauria de modular encara més quin és el sistema escollit per tal de fer-lo compatible no tan sols per a usos firals, sinó també al servei de la ciutat i dels veïns.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I jo diria, per finalitzar..., he parlat d'un passat, molt breument; d'aquest present, que no s'entendria sense el Partit Popular, i, sobretot, també creiem que avui és un bon dia també per parlar de futur. I, molt en concret, creiem que un cop signat aquest acord hem de continuar treballant en favor de la Fira, que és la millor forma de treballar per Barcelona i per la capital de Catalunya, i això requereix realitzar un pla d'internacionalització dels salons de la Fira de Barcelona; ser capaços d'executar un pla d'innovació, en un termini de cinc anys, que permeti la creació de nous salons en els sectors emergents de l'economia catalana i que ajudin al seu creixement, des de la plataforma de la Fira de Barcelona, com a instrument de promoció econòmica i comercial de les empreses catalanes, i, per què no?, també, buscar un mecanisme de seguiment des d'aquest Parlament de Catalunya, des dels grups parlamentaris, amb el mateix conseller i la resta d'institucions, per seguir l'evolució de tots aquests plans que abans he esmentat, del grau d'execució d'aquest conveni, i, sobretot, per tal que no quedi malmès aquest consens entre totes les

administracions que per fi ha sigut una realitat, i, per tant, tots ens n'hem de felicitar, i això justifica el vot favorable del Grup Parlamentari Popular.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Continua la seva intervenció l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Tal com ha anunciat el president del Grup Parlamentari Popular, nosaltres donarem a aquest Projecte de llei que ha presentat el Govern, tant pel que fa referència a l'apartat de la Fira com pel que fa referència a l'apartat del canal Segarra - Garrigues.

Voldria fer algunes referències, abans, un preàmbul, en tot el que fa referència al canal Segarra - Garrigues. El senyor López Bulla, que li agraïem la seva intervenció, que feia referència a les aportacions del Grup Parlamentari Popular i del Partit Popular pel que fa referència a la Fira..., no és menys dir-ho que si el canal Segarra - Garrigues va ser declarat finalment una obra d'interès general va ser perquè en una proposta d'una diputada lleidatana en aquest cas, però d'Izquierda Unida, i amb el suport llavors del Partit Popular, vàrem tirar endavant –i el suport de Convergència i Unió– l'interès general del canal Segarra - Garrigues, perquè alguns deien que no era una obra d'interès general, el canal Segarra - Garrigues. Dic això perquè crec que és de justícia en aquest moment dir-ho i recordar-ho. I és de justícia dir-ho i recordar-ho com, finalment, també les obres finals i les obres, també, d'adjudicació de les concessions de l'embassament de Rialb, que alguns, en el seu moment, també eren contraris, dins del territori, evidentment, que es fes una obra d'aquella i d'aquesta magnitud.

Bé, nosaltres, com deia, donarem suport a aquesta possibilitat d'ampliació de crèdit, per part de l'Institut Català del Crèdit Agrari, de 223 milions d'euros. Jo voldria aprofitar les paraules del conseller quan deia la importància, també, no solament del regadiu, de les produccions agràries que es poden desenvolupar en les setanta mil hectàrees, aproximadament, d'aquesta zona regable..., una zona regable que serà equivalent a la zona regable que té al mateix costat, que és la zona del canal d'Urgell, amb setanta-cinc mil hectàrees, aquestes, de regadius. Aquests 223 milions d'euros són les possibilitats que tindran per finançar els futurs regants el que és la xarxa principal, el canal primari, per dir-ho d'alguna manera, del mateix canal Segarra - Garrigues.

Però el conseller ha fet una referència que això ha d'estar i no ha d'estar, a la vegada –perdonin la incongruència de la meua expressió en aquest moment–, en el que és..., igual que està en d'altres comunitats autònomes. Bé, això vol dir que la Generalitat de Catalunya ha de finançar, amb aquests 223 milions d'euros, que el regadiu, amb les dotacions que siguin adequades..., arribi fins al 30%, com a màxim, l'aportació dels regants. Però quan se parli de recs de suport, amb un acord d'aquest Parlament, aquesta dotació ha de baixar al 50%, és a dir, només el 15%.

I també li demanaria, a l'honorable conseller d'Economia i Finances, ja que hi ha fet referència, que la possibilitat d'arribar fins als trenta anys del finançament sigui una realitat, i sigui una realitat perquè aquest és un tema que, degut a la quantitat d'obres, al cost de les mateixes obres i al cost que tindrà per hectàrea per als futurs regants, més les obres que hauran de fer, internes, a la mateixa finca..., fa que tingui un cost molt important per hectàrea i que aquest cost important per hectàrea es pugui finançar amb el màxim de temps possible davant, també, del que són diferents polítiques agràries comunitàries que retallen, a la vegada, les possibilitats en alguns cultius, i en alguns cultius com és la zona regable d'aquest canal a què es feria referència.

També voldríem, a la vegada, tornar a fer una altra referència al que són les tasques de concentració parcel·l·lària, les tasques que han de fer conjuntament Govern de l'Estat i Govern de la Generalitat, i a la vegada desitjar que aquesta aportació, que aquesta possibilitat d'endeutament per part de l'Institut de Crèdit Agrari de fins a 223 milions d'euros, després, en el futur i en l'horitzó màxim d'aquests deu anys, que és l'execució d'aquesta obra, després també se pugui fer, evidentment, per al que és el canal secundari que abans el conseller hi feia referència, amb més de 180 milions d'euros, també, d'aportació per part dels regants.

És per aquests motius, senyor president, que nosaltres, com s'ha anunciat ja abans, donarem suport a aquest Projecte de llei tant pel que fa referència a l'aspecte de la Fira de Barcelona com pel que fa referència a les aportacions dels regants a finançar del canal Segarra - Garrigues.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. El senyor Martí Carnicer, que ja està en camí d'aquí, pot aprofitar l'ocasió per dirigir-nos la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. També, com han fet altres grups, per dir que d'entrada, ja, el nostre Grup donarà suport a aquest Projecte de llei i a la seva tramitació en lectura única.

Es tracta, com ja ha anunciat l'honorable conseller i com també han repetit els altres diputats, de dues operacions importants: de la potenciació de la Fira i del suport al rec, a l'aportació, diguem-ne, dels regants en el rec Segarra - Garrigues. Segurament és inútil destacar encara més del que s'ha fet el que és la importància de les dues actuacions, però, en tot cas, sí que deixin-me que des del nostre Grup donem suport a aquestes actuacions i diguem que tant l'una com l'altra, en dos aspectes prou diferents, una de suport al que és l'activitat no solament de Barcelona, sinó del conjunt de l'àrea metropolitana, i el rec Segarra - Garrigues, a l'activitat dels regants en la zona de Lleida, són prou importants perquè ja per elles mateixes donem suport a aquest Projecte de llei.

Tot i així, com també han fet altres diputats, senyor president, dues reflexions curtetes, per mostrar una mica la nostra sorpresa en alguns aspectes. El primer d'ells és, segurament, el perquè aquestes operacions no es podien contemplar en el pressupost, en el pressupost que vam discutir fa pocs mesos, i que, en tot cas, era en aquell moment que ho podem debatre segurament més a bastament i amb més consciència del que globalment suposaven aquestes operacions des del punt de vista econòmic, no tant, ho repeteixo, des del punt de vista funcional, que ja ha quedat clara la seva necessitat.

Perquè, és clar, en el pressupost, l'aportació del Govern de la Generalitat a la Fira de Barcelona era de deu euros; això és el que consta en els pressupostos: que la Generalitat pensava aportar deu euros per a l'adquisició d'accions a la Fira de Barcelona. I ara hi ha un canvi substancial, de què ens alegrem, fruit del consens, fruit de l'acord, fruit d'haver arribat a aquest conveni signat entre la Generalitat, els ajuntaments de Barcelona i de l'Hospitalet, la Mancomunitat i la Cambra de Comerç. I ara aquesta aportació de 8..., de 10 euros, s'haurà de transformar al llarg del temps en 34..., en 34 milions d'euros, una diferència substancial, de 10 euros a 34 milions. Benvingut sigui el canvi, benvinguda sigui la rectificació, però, en tot cas, era en el pressupost on havíem d'haver pogut plasmar les aportacions que havia de fer el Govern, a partir de la seva avaluació econòmica.

I quelcom semblant en el Segarra - Garrigues, que en el pressupost no apareix... I, per tant, l'hauríem pogut trobar també en aquell moment, i hauríem pogut discutir a bastament. Per tant, una primera reflexió, és a dir: escolti, això hauria estat bé que el Govern, en el moment de planejar, en el moment de programar el que és efectivitat econòmica posi totes les grans operacions sobre la taula, perquè, és clar, aquí estem plantejant dues operacions que, per si soles –que per si soles–, incrementen d'un 30% les inversions pressupostades... Aquí, així, eh? Una mica..., com, en canvi, el volum de les dues operacions que plantegem equivalen al 30% de les operacions pressupostades. Per tant, hauria estat bé, hauria estat millor, segurament, poder-ho veure globalment.

I, segona reflexió, senyor president, i molt ràpidament: ens hauria agradat que les operacions que es plantegen haguessin estat operacions amb menys endeutament i amb més aportació del propi Govern; que haguessin estat operacions que, en una situació financera diferent del Govern de la Generalitat hagués permès que, en aquest moment, el saldo d'aquestes operacions són 300 milions d'euros més d'endeutament, 200 milions d'euros de més avals..., per tant, noves operacions d'endeutament, increment de l'endeutament, increment d'aquestes necessitats de finançament, que hi són, i que no en dubtem, però que, en tot cas, en una altra situació econòmica del Govern, amb una altra gestió econòmica del Govern, segurament hauria estat possible fer-ho amb menys endeutament i amb més capacitat de resposta directa per part del Govern.

Aquestes, diríem, senyor president, són les reflexions que el nostre Grup volia fer al voltant d'aquest Projecte que contempla aquestes dues operacions, les dues prou importants, però, en tot cas, evidentment, com ja he dit al començament, la importància de les actuacions fa que el nostre Grup també doni suport al Projecte que s'ha presentat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats: el Ple de la cambra avui aprovarà un projecte de llei, per unanimitat dels membres de la cambra, important. Un projecte de llei, com s'ha dit ja per part del conseller, de l'honorable conseller i per tots els portaveus dels diferents grups parlamentaris.

Es tracta d'un acord important fruit, com també s'ha dit i s'ha repetit, del consens, en el que fa referència a la Fira de Barcelona, entre les diferents institucions implicades. Estem parlant de la Fira de Barcelona que, com tothom sap, és el referent a Catalunya de les grans exposicions internacionals, tan comercials com econòmiques. I, evidentment, era necessari donar l'impuls, que durant molts anys havia estat aturat per motius... El senyor Huguet i també el senyor López Bulla han fet referència a les picabaralles, en tot cas, o el senyor Alberto Fernández Díaz –perdó: el senyor Alberto Fernández Díaz– a controvèrsies; controvèrsies, en tot cas, entre institucions, de temps. Segurament, culpa de tots. Per tant, és un tema que tothom coneixem i els culpables, en tot cas, o el fet de no haver arribat a un acord amb anterioritat, segurament, era culpa de tothom.

Estem parlant de dos projectes, com també s'ha dit aquí, que representaran, en total una inversió –Déu n'hi do– de prop de 200.000 milions de pessetes. 66.000 milions de pessetes pel que fa referència a la Fira, i 123.000 al canal Segarra - Garrigues. Dos projectes en els quals la Generalitat s'implica d'una forma molt decidida i, per tant, com no podia ser d'una altra manera, tots els grups han donat..., hi han hagut de donar el suport de forma unànime.

La meua intervenció, que hauria de ser exclusivament curta per defensar la posició del Grup a la proposta del Govern defensada pel conseller, només ha de tindre els matisos a què ara faré referència, perquè hi ha tres aspectes que crec que s'han plantejat en el debat, que crec que s'haurien de clarificar.

En primer lloc, senyor López Bulla, jo crec que vostè no ha interpretat bé la proposta que avui aprovarem, perquè, de fet, no corregim absolutament res dels pressupostos. És a dir, els acords que prenem avui, aquí, no corregeixen res dels pressupostos del canal Segarra - Garrigues. És a dir, que no entenc aquesta afirmació

que vostè ha dit. Ja dic, suposo que no ha interpretat..., perquè, de fet, els pressupostos que la Generalitat destina al finançament d'aquesta infraestructura tan important es fa a través de les aportacions a l'empresa Regsega, com segurament deu saber, i, per tant, això segueix el camí previst en els pressupostos. Per tant, no hi ha cap correcció als pressupostos, i no es pot interpretar com que aquesta decisió d'avui sigui fruit d'un –ha dit– desmemoriament d'algunes persones i, concretament, del Govern de la Generalitat. Aquest aclariment en relació amb les afirmacions del senyor López Bulla, però en la resta estem totalment d'acord.

Senyor Martí Carnicer, home: vostè ens hauria d'agrair que aquest Projecte de llei el portéssim, precisament, a banda dels pressupostos, perquè li permetrà donar el seu vot favorable, perquè si aquesta proposta tan excel·lent l'haguéssim portat amb els pressupostos, doncs, difícilment, vostè i el seu Grup haurien pogut dir el que han dit avui. Per tant, ens ho hauria d'agrair, no criticar. Per tant, crec que s'ha fet –i li ho recordo– després que s'ha signat el conveni i l'acord que va..., o que permetrà tirar endavant aquesta obra. I aquest conveni es va signar el passat mes de febrer. Per tant, difícilment, el mes de desembre, quan aprovàvem els pressupostos, podíem plantejar aquest tema amb l'exactitud i amb la correcció que avui es planteja. Per tant, jo ja sé que es fa difícil a l'oposició haver de donar el vist-i-plau i aprovar, diríem, una llei del Govern, ja ho sé, i, per tant, ho fan –ho fan– de tot cor, però hem de buscar alguna cosa, i crec, sincerament, que avui, les explicacions que han plantejat, o les observacions estan fora de lloc, perquè crec que no anirien amb el debat.

Per tant, senyores i senyors diputats, crec que és un projecte de llei que s'ha presentat en el moment que es podia presentar, que permetrà dur a terme dos grans actuacions, dos grans infraestructures al nostre país, i que, amb el vot favorable de tots els grups, donarà, encara, més reforçament a la voluntat del Govern de tirar-les endavant.

La història passada –diríem– la coneixem tots i la podem explicar, però el que avui crec que és important és veure aquesta bona orientació que s'ha donat als dos projectes, i la sensibilitat, en tot cas, del Govern de donar-li resposta, tant en un –el tema de la Fira, tan important per a la projecció internacional de Catalunya a nivell econòmic– com el canal Segarra - Garrigues, que, sense cap dubte, avui, és l'obra emblemàtica, per excel·lència, en l'àmbit de regadius i de suport al sector agrari.

Res més, senyores i senyors diputats, moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostès, senyor diputat. Senyor conseller, em demana la paraula?

El conseller d'Economia i Finances

No sé si és habitual en aquest Parlament que el Govern agraeixi als grups parlamentaris el seu vot favorable,

però, tota vegada que s'ha materialitzat que tots els grups han expressat el seu vot favorable en l'aprovació d'aquest Projecte de llei, en nom del Govern els vull donar les gràcies, perquè estan vostès donant suport, doncs, a un compromís que té una transcendència important per al país, i ho estem fent, també, doncs, amb consens polític.

Sàpiguen, no obstant, que en les preguntes que s'han fet en les intervencions, que aquest Projecte de llei que avui vostès aprovaran per unanimitat no modifica ni un punt el Projecte de llei de pressupostos del 2003, eh?, ni un punt. És més: probablement en el límits d'aval i d'endeutament del 2003 podrem perfectament instrumentar la part que correspongui d'aquest any, sense haver de superar aquests límits. Estem parlant d'un període fins al 2007, no? Però creiem que és bo que el Parlament de Catalunya, doncs, coneixent els compromisos que s'agafen amb una previsió fins al 2007, doncs, doni el seu suport als avals i als endeutament de l'ICA i de l'ICF; i els crèdit es podran instrumentar fins als trenta anys, com vostè deia, a iniciativa dels regants, lògicament, eh?

Però, repeteixo, president, moltes gràcies a tots els grups pel seu recolzament a aquest Projecte de llei que, en aquest sentit, dona una imatge a la societat catalana que en un moment complex com l'actual, doncs, les forces polítiques catalanes, en temes d'aquesta transcendència, se saben posar d'acord per tirar endavant infraestructures que el Govern proposa portar a terme.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Cridem a votació. *(Pausa llarga.)*

Senyores i senyors diputats, ens posem a votar el Projecte de llei d'autoritacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona i per a finançar l'aportació dels regants al canal Segarra - Garrigues.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficialia major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té de la implicació d'Espanya en la guerra contra l'Iraq i de les facilitats estratègiques concedides (tram. 317-00577/06)

La primera pregunta al president de la Generalitat la formula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal, que té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, president. Molt honorable president, què ha fet —què ha fet— com a president del Govern de Catalunya amb relació a la utilització del territori, l'espai aeri i les bases espanyoles per part de l'exèrcit americà amb relació a la guerra de l'Iraq?

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Com a president de la Generalitat, a part de les declaracions institucionals, una d'elles el mateix dia que va començar la guerra, no he fet..., és a dir, no he fet res que no..., no he fet el que no podia fer, perquè no correspon. Les declaracions hi han estat, i els vots allà on s'havia de fer, per part de la nostra força política, s'han fet amb tota conseqüència en el sentit contrari a la guerra i a la utilització de bases.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, president. A poc a poc —a poc a poc— hem anat sabent què pensava i què votava el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, què pensava el seu partit, què pensava l'altre partit de la federació, què pensava la federació i què pensava vostè com a president de la Generalitat, però jo li pregunto: més enllà de no fer allò que no podia fer i més enllà de votar allò que ha votat el seu Grup finalment en el Congrés dels Diputats, no ha fet res més? Ha parlat amb el president del Govern? Ha parlat amb el rei? Ha parlat amb el ministre de Defensa? Ha parlat amb el Govern? El Govern de Catalunya ha fet algun pas com a govern amb relació a aquestes qüestions?

Baixant a un nivell que té molt a veure però és molt elemental i simbòlic... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, esperi's un segon. Prego silenci, si us plau; prego silenci.

(*Pausa.*)

Té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

La guerra té conseqüències i ramificacions de tota mena i van de dalt a baix i toquen finalment de peus a terra. Avui hi havia una informació que deia que el Govern dels Estats Units ha demanat a Ràdio Nacional la possibilitat d'utilitzar altre cop les antenes i els serveis, els equips de Radio Liberty per emetre cap als països àrabs propaganda política amb relació a la guerra. Ha fet alguna cosa amb relació a això, que afecta directament el territori de Catalunya? Pot fer alguna cosa amb relació a això? Ha pres alguna iniciativa?

Senyor president, sabem tot allò que vostè ha dit fins ara. Voldríem saber, també, no allò que no pot fer: allò que sí que pot fer i no sabem si ha fet.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, la seva intervenció veig que està molt en la línia d'aquella gent que jo amb duresa he condemnat aquest matí, de gent que dona la sensació que la guerra i la pau no els interessa gaire, sinó que el que els interessa és mirar si troben l'erosió del seu adversari polític. En aquest sentit li he de dir que sento, estic *dégoûté*, que dirien els francesos, que vol dir —què li diré jo— que em produeix molt mala impressió ètica la seva intervenció.

La seva intervenció no té res a veure amb la pau i amb la guerra, no li interessa gens, a vostè el que li interessa és anar remenant l'olla, no? En aquest sentit, nosaltres hem fet el que havíem de fer i l'únic que podíem fer, i si sabem que efectivament demanen aquesta ràdio o la utilització d'aquesta ràdio, direm que no. Però nosaltres no ens ficarem amb allò que no ens podem ficar perquè no ens correspon. Però allà on podem fer, que és en les votacions que hi ha en aquest Parlament i al Parlament espanyol, hem fet el que havíem de fer, al servei de la pau i no al servei de la petita maniobra política.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució dels recursos públics de què disposa Catalunya (tram. 317-00578/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, en nom d'Esquerra Republicana, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quina valoració fa el president de la Generalitat sobre l'evolució dels recursos públics de què disposa la Generalitat a partir del nou sistema de finançament.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, això, ja ho hem dit diverses vegades però no hi ha inconvenient a repetir-ho. El nou sistema de finançament millora substancialment el nostre finançament, el que passa és que no és ni un sistema ni definitiu ni encara del tot suficient, però sí que ens permet, doncs, tenir uns pressupostos molt més, amb unes costures molt més amples en benefici de la població. Concretament el benefici que..., l'increment d'ingressos que hem tingut com a conseqüència d'això, el 2002 van ser de 86.000 milions, el 2003 de 117.000, el 2004 de 151.000, el 2005 de 188.000 i el 2006 de 229.000; i parlo encara en pessetes, evidentment, perquè aquests gràfics estan fets fa un any concretament.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. El 2001 es pactava el nou model de finançament i a partir d'aquell moment aquest Parlament, a proposta nostra, va instar el Govern, que vostè tan dignament presideix, a presentar dades actualitzades sobre allò que és el dèficit fiscal fins ara, fins al moment, i també un balanç dels efectes del nou sistema de finançament sobre la vida pública catalana.

Hi ha diverses estimacions d'estudiosos, que vostè segur que coneix, que indiquen que el nou model de finançament, en el millor dels casos, hauria servit per rebaixar només un 5% del dèficit fiscal que suporta aquest país en uns paràmetres, en aquests moments, incomparables a cap altra situació a nivell europeu. Vol dir que gairebé prop de 2 bilions anuals de les antigues pessetes van a Madrid i no retornen. Aquest dèficit, evidentment, condemna a disminuir la productivitat, la cohesió social, a reduir els nostres índexs de modernització del país i d'equilibri territorial.

De fet, un dels principis de l'acord, pactats entre el Govern català i el Govern del PP, parlava de lleialtat constitucional, amb l'establiment de compensacions econòmiques per part de l'Estat si resultava que aquest Estat prenia decisions que comportessin augment de la despesa per part de la Generalitat o bé disminució d'ingressos. Doncs bé, resulta que el Govern de Madrid, amb el qual vostès fins ara que s'acaba aquest període tan bé s'entenien allà i aquí, aquest Govern, per una banda, disminueix els ingressos i, per l'altra, incrementa, els obliga a incrementar les despeses; retallades en l'IRPF, promoció de l'eliminació de l'impost de suc-

cessions, etcètera. És a dir, l'Estat ha decidit que, per exemple, en sanitat s'ampliïn catàlegs de prestacions, cosa que em sembla molt bé, però qui ho pagarà això? D'on sortiran aquests diners? En educació, desplegament de la Llei de qualitat, i en immigració, haver de suportar una suïcida política d'estrangeria que en cap cas es planteja la immigració des d'una política integral d'integració. A més, resulta que aquest Govern espanyol obliga la Generalitat i els ajuntaments a no moure'ns ni un mil·límetre del dèficit zero.

No només hem de saber, senyor president, què és el que se'ns queden...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...sinó també què estem disposats a admetre que se'ns quedin. Aquest no és el sistema que Catalunya es mereixia. I, per cert, on són aquells 771.000 milions de pessetes addicionals que ens prometia el conseller senyor Homs?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, les previsions que es van fer en el moment de l'acord s'estan complint i això té una repercussió important en el pressupost. Tant és així que nosaltres hem pogut augmentar els nostres pressupostos amb un 10,8, la qual cosa és un increment molt substancial, que l'hem aplicat bàsicament, per exemple, normalment on hi han hagut els increments més importants han estat a Benestar i Família, perquè això ens permet ara entrar..., ara, la diferència..., això es nota molt clarament, el canvi que hi ha hagut, perquè podem gastar diners amb coses que abans no en podíem gastar, per exemple, en qüestions..., amb més diners: qüestions de guarderies, en qüestions de família, política de família que ja podem ara, realment, fer unes contribucions importants, etcètera, no?, i problema, doncs, de certes subvencions per a les vídues, millorar tot el que fa referència a atenció geriàtrica, etcètera. I l'altre gran capítol que s'ha incrementat en més d'un 10% també és el que fa referència a la política territorial.

Per tant, això s'està complint. Vostè té raó en una cosa i això no ho podem resoldre fins..., no ja amb un nou sistema de finançament, sinó segurament amb un nou estatut, nou estatut que vostès reclamen i nosaltres també, i espero que podrem contribuir mútuament, ens podrem ajudar a aconseguir-lo. Perquè és veritat el que diu vostè que tot d'una apareixen, de vegades, per lleis de l'Estat espanyol i, a vegades, simplement per l'evolució de la societat; per exemple, bé, la immigració és un problema polític, legislatiu, el que vulguin, però a més és un problema social que es produeix al marge dels governs, no? O bé, per exemple, l'aparició de les noves tecnologies, evidentment, o bé l'evolució de la

sanitat en segons quins medicaments, o bé tantes i tan-tes coses, a part de les coses que vénen com a conseqüència de lleis que amb la seva majoria ens imposa el Partit Popular, i és evident que necessitem un mecanisme, que només aconseguirem a través del nou estatut...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que permeti anar adaptant les nostres possibilitats financeres a aquests canvis que es van produint.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya i les prioritats del Govern per als mesos propvenients (tram. 317-00582/06)

La següent pregunta la formula, també al president de la Generalitat, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, tots estem assistint a un creixent clima de temor i d'exaltació. Estem en guerra, i no és cap frase literària. Jo aquest matí deia: «No partiditzem el conflicte, sinó polititzem-lo», i no ens ha de fer por dir que el polititzem.

La ciutadania de Catalunya està davant del bel·licisme d'una anomenada coalició, i veu diàriament com esclaten el que s'anomena eufemísticament bombes de fragmentació, i davant, també, d'aldarulls supraminoritaris significatius, però hem de dir categòricament que la immensa majoria de la ciutadania de Catalunya –la immensa majoria– està per la pau. Dues manifestacions, la més gran que hem vist mai vostè i jo, 15 de febrer i el 22 de març, en contra de la guerra.

Vostè és el president del Govern, aquí tots –tots– rebutgem les actituds incíviques.

Senyor president, què cal fer?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

La primera cosa –i és una cosa que vostè no ha fet– és utilitzar la guerra o la pau des d'un punt de vista partidista com alguns han fet; vostè no ho ha fet.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Li podria preguntar i li pregunto la segona cosa. La guerra continua, això és el Parlament de Catalunya, vostè és el president del Govern, ha de liderar l'acció institucional i democràtica, l'extensió i refermament de valors, la presa de mesures de tota mena, sempre democràtiques, amb els drets de tothom, que garanteixin la convivència, aquell gran tresor que vostè sempre ha subratllat –i jo comparteixo– que tenim a Catalunya, on no hi ha el més mínim espai per a la confrontació per raons lingüístiques o per raons socials, en aquest cas ideològiques. Altra cosa és el legítim conflicte democràtic, la confrontació democràtica, que avui dissortadament està sota l'aixopluc negatiu de la guerra. Calen vies clares. Jo el convido a sortir al pas, de forma continuada, no amb un debat instantani, a respondre davant de cadascú i cadascú amb la seva responsabilitat, i qui té més en clau del nostre ordenament és el president del Govern espanyol. Sense pors, més enllà...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Acabo, president. Més enllà de les aliances, amb un compromís clar d'aquesta cambra, i vostè al davant, no només de paraules, sinó de fets.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, tot això que vostè diu ja ha estat objecte de debat aquest matí, i jo crec que, afortunadament, en podem estar satisfets, perquè hi ha hagut una presa de posició en tots sentits molt unànime, no?

Vostè diu que el poble de Catalunya està per la pau, i és veritat, el Govern de Catalunya també ho està i ho ha dit en tot moment, des del primer moment, el mes d'agost, i les condicions per les quals..., és a dir, les condicions que s'havien d'obtenir, de tenir en compte, per tal de preservar la legalitat internacional, des del mes d'agost, sempre; aquí, quan ha calgut, i també, evidentment, a un lloc on no és el nostre Parlament, però és un parlament en el qual les diverses forces polítiques, també la nostra, doncs, s'hi han de retratar, per dir-ho així, i ben clarament..., que ha estat al Parlament de Madrid.

Estem per la pau i hem fet les coses que havíem de fer per la pau, i avui hem acceptat un debat que hi havia

sobre aquest tema, que crec que ha anat bé, perquè les posicions han estat prou unànimes.

Jo crec que ara nosaltres, els partits polítics, el Parlament de Catalunya ha de dir una altra cosa també: volem preservar aquest moviment a favor de la pau, i volem que no quedi perjudicat per excessos, perquè, encara que són excessos d'una minoria molt petita, acabaran fent que una part molt important de la ciutadania reaccionï en contra. Jo avui, anant cap a casa, sentia la ràdio, i era exactament: «Tal carretera, tallada; tal carretera, tallada; tal carretera, tallada. La Diagonal, tallada en sentit descendent. Pel Pal del Palau, més val que no hi passin.» Això, que ja sé que és una minoria, però nosaltres hem de ser capaços, hem de tenir el coratge, tots, de desautoritzar-ho ben clarament, perquè acabarà desprestigiant el moviment per la pau. (*Remor de veus.*) I, com això, doncs, moltes altres coses.

Les escenes d'aquest migdia a la televisió sobre l'entrada i l'assalt al Corte Inglés mereixen una repulsa total, perquè ja sé que no té importància, que només era un xicotet que no pensa, no té senderi, però aquells nois defensant la pau que s'emportaven pernills o llaunes de conserves, això fa *mal* a tot el sentiment a favor de la pau. I això el Parlament també ho ha de dir, ben clarament. És una de les coses que hem de fer.

Li agraeixo, li agraeixo el to de la seva pregunta.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té de l'evolució actual de la qüestió de la immigració (tram. 317-00585/06)

En nom de Convergència i Unió, té la paraula, per adreçar-se al president de la Generalitat, l'il·lustre diputada senyora Neus Munté. (*Pausa.*) No funciona el micro. Sí? (*Pausa.*) No se sent, senyora diputada. (*Pausa.*) No, no se sent. Pot...? (*Pausa.*) Ara.

La Sra. Munté i Fernández

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, a tot l'Estat espanyol, i particularment a Catalunya, arriben, mes rere mes, persones provinents d'altres països, a la recerca d'una oportunitat per progressar, ells i les seves famílies, econòmicament i socialment. Pel que fa a aquestes entrades, moltes persones arriben a casa nostra sense la preceptiva autorització de residència i treball, i això els aboca de manera irremeiable a una situació administrativa irregular, amb totes les seves conseqüències: dificultats d'assentament i d'integració, explotació laboral, tensions socials.

Catalunya, que ha estat sempre un país integrador, fa importants esforços per afavorir la integració de les persones novvingudes, com també ho fa el Govern, desplegant accions en l'àmbit educatiu, sanitari, soci-

al. Però, a més, el nostre Govern, el Govern que vostè presideix, ha apostat per una implicació i per una major participació en les polítiques d'immigració, tot i que el nucli dur d'aquestes competències correspon a l'Estat. Ens estem referint al control dels fluxos migratoris, a la determinació dels contingents, la contractació i orientació en origen, per citar-ne alguns exemples.

Davant d'aquesta situació, davant d'aquesta realitat de la immigració, molt honorable president, voldríem saber quina opinió té al respecte i quines vies, quins instruments necessitem per afavorir una entrada controlada d'aquestes persones i, en definitiva, una millor integració.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Aquest és, per nosaltres, un problema de gran magnitud i que condiciona el nostre futur en tots sentits: el condiciona en un sentit social, el condiciona en un sentit econòmic i el condiciona també, el podria condicionar-lo en un sentit de convivència, podria, i, evidentment, el condiciona també des d'un punt de vista de manteniment de la identitat catalana.

Jo li donaré unes xifres perquè quedi clar, això, no? Del 96 a l'any 1, al 2001, la població de Catalunya, segons l'empadronament, ha augmentat en 405.000 habitants, dels quals només 23.000 són de creixement vegetatiu. Per tant, vol dir que han vingut, en cinc anys, cinc anys una mica llargs, 382.000 persones, que són cap a 70.000 persones l'any, de cop. Ben entès que les xifres d'empadronament normalment són més altes que les que dona el Ministeri de l'Interior, però, tot i així, la xifra és molt alta i, sobretot, si tenim en compte que aquesta és una xifra que s'està incrementant d'una manera exponencial any darrere any.

Durant l'últim any, possiblement perquè hi ha hagut com una mena de glopada d'empadronament, però tot i així important, l'últim any són 152.000 persones les que s'han empadronat de més. Tot això, evidentment... Una de les conseqüències d'això, per exemple, serà que per primera vegada en molt de temps –potser en vint anys, o des que hi ha Generalitat–, per primera vegada aquest any, percentualment, baixarà el percentatge de gent que sap parlar català. En xifres absolutes segurament augmentarà en 15, 20, 30, 40.000, no sé quants. Però en xifres relatives, donada aquesta fortíssima immigració, evidentment, per primera vegada baixarà.

Evidentment, aquí hi ha una deficient actuació –és veritat– de l'Estat espanyol a les fronteres, hi ha un problema de visats –que no n'hi ha gaires–, hem ofert nosaltres... –vull dir, molts països no en necessiten–, hem ofert de vegades col·laboració nostra dels Mossos d'Esquadra, però, finalment, Barajas, per exemple, que és la frontera més permeable que hi ha, evidentment, està absolutament fora del nostre abast, no?

Hi ha, de fet, un creixement molt fort últimament, perquè, a més, hi ha, efectivament, un efecte crida; no

un efecte crida en aquell sentit que es diu, que diuen: «Home, doncs, mira, si vas a Barcelona, si vas a Catalunya, et rebran bé», sinó que, realment, les colònies d'immigració d'aquí, com és lògic, perquè troben un clima d'acollida positiu i un clima d'atenció positiu i una voluntat integradora positiva –i així ha de ser–, però elles mateixes...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...es cuiden de demanar que vingui gent.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Tot això dificulta el procés d'integració, evidentment. Ara bé...

El president

Se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té de les propostes del nou Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00587/06)

Té la paraula, a continuació, l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, també per adreçar la seva pregunta al president de la Generalitat.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, quina opinió li mereixen les propostes de nou estatut que ara es fan públiques?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, pot obeir, en part, això, doncs, a..., bé, diguem-ne, a plantejaments de tipus electoral o de tipus tàctic. Però jo crec que, per sota d'això, obeeix al fet que de mica en mica la ciutadania catalana, i també les forces polítiques que la representen, doncs, es van adonant que l'Estatut d'autonomia, tal com el tenim, i, sobretot, amb la frenada que hi ha hagut en el desenvolupament autonòmic i, més encara, amb els riscos que teníem, en alguns aspectes, de reculada–, resulta insuficient per a les necessitats de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, és evident, no?, que darrerament, i sobretot aquests últims dies, han proliferat les propostes de nou estatut formulades per diverses formacions parlamentàries, i jo crec que no és cap secret que la proximitat de les eleccions..., podríem entendre algunes de les seves raons.

Però, en qualsevol cas, ens trobem, d'una banda, els que, més que voler un nou estatut, el que volen simplement és la independència, com és el cas de la proposta d'Esquerra Republicana, i amb les propostes de nou estatut dels que, simplement, ben bé no saben el que volen, es contradiuen amb el PSOE i amb el que pensen fins i tot amplis sectors dels votants dels socialistes a Catalunya, votants socialistes catalans que volen que el seu Partit es configuri com una alternativa al nacionalisme i no pas com un nacionalisme d'imitació.

Després, n'hi han altres que ho tenen ben clar, un Grup Parlamentari Popular que continua defensant la vigència de l'Estatut, perquè considerem que l'Estatut té encara més futur que passat, que creiem que Catalunya ha de ser administrada des de l'eficàcia, des de la intensitat i amb sentit social, i que el que cal és no pas obrir nous cicles reivindicatius, sinó, ben al contrari, garantir la continuïtat dels cicles de progrés i de creixement econòmic.

Però, bé, també està la seva, la de Convergència i Unió, la del Govern de la Generalitat. I jo crec, sincerament, senyor president, que això espera nota. Varen començar aquesta sisena legislatura parlant que l'Estatut era vigent, que únicament calia millorar l'autogovern dintre de l'actual Estatut. Després varen avançar més i varen dir que calia fer una relectura de l'Estatut. Després, més endavant, parlaven ja de la reforma. I a les acaballes d'aquesta legislatura, simplement, ara ja no parlen ni de vigència, ni de relectura, ni de reforma: simplement parlen ja d'un nou estatut.

I li he de dir que la seva proposta de nou estatut és, simplement, un trencament del pacte constitucional; és una mala còpia de la proposta sobiranista del senyor Ibarretxe. I crec, senyor president, que he de dir que els camins de futur de Catalunya o els camins que hem de seguir no són pas l'estela del PNB o del senyor Arzalluz, sinó, tot el contrari, el que hem fixat al llarg dels darrers vint-i-cinc anys, que, des de la vigència de l'Estatut i la Constitució, Catalunya ha aconseguit les majors cotes de llibertat, de prosperitat i d'autogovern de la nostra història contemporània.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, el nostre plantejament havia estat, durant molts anys, de millora gradual de l'Estatut a través de la negociació bilateral amb el Govern de l'Estat, i amb voluntat de mantenir-nos dintre de l'Estatut i dintre de la Constitució. I això ho teníem molt argumentat, i és el que alguns en diuen «la doctrina Argullol», perquè, realment, va ser un dels inspiradors d'aquests plantejaments. I volíem fer-ho a través d'una interpretació de la Constitució, que podia ser més autonomista, la que nosaltres propugnàvem, que la que es fa, i interpretació també, en el mateix sentit, de l'Estatut, a través de l'aplicació de l'article 150.2 i a través de..., en fi, argumentant que hi podien haver nous canvis legislatius, basant-nos en sentències del Tribunal Constitucional que les donàvem com a constitucionals i que eren més autonomistes.

Nosaltres hem fet aquest tipus de negociació, bilateral, amb el PSOE, la vam fer, i amb el PP. I he de dir que en alguns aspectes, concretament, va donar prou resultat durant uns quants anys. Però ara ens trobem que, de mica en mica, s'ha anat tancant aquesta porta, i ara ens trobem amb una negativa –per part, sobretot, del Govern del PP– a continuar per aquest camí, i, a més, no solament això, sinó amb un risc de reculada. I, per tant, com abans deia, es constata que l'actual Estatut, tal com s'aplica, no resol prou els problemes de Catalunya, des de molts punts de vista: d'identitat, de dinamisme econòmic –per temes de finançament–, d'assegurar l'estat del benestar, de poder tenir la formació que necessitem, problemes d'immigració, de reconeixement, etcètera.

El nostre plantejament, li diré uns quants punts que pretén aconseguir, no?, a part de l'articulat. Doncs, miri, volem trencar el concepte d'homogeneïtzació autonòmica. Volem que quedi clar el caràcter nacional de Catalunya; per tant, el caràcter plurinacional d'Espanya. Volem subratllar el caràcter d'estat que té la Generalitat, d'estat dintre de l'Estat espanyol, però d'estat. Volem que hi hagi una administració única que fa molt de temps que demanem, i no som els únics a demanar-la.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Volem que les competències reconegudes de l'Estatut i la Constitució en exclusiva realment ho siguin i que, per tant...

El president

Gràcies.

El president de la Generalitat

Perdoni.

El president

No, vostè.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar, he rebut la petició de tots els grups de la cambra perquè el punt número 5 de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'impacte ambiental, sigui posposat per al proper ple.

Així mateix, a petició de l'honorable conseller de Governació i Relacions Institucionals, es posposa també per al proper ple el punt número 11, que és la pregunta que se li adreça en aquest apartat que ara anem a començar.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la creació de la Mesa Sectorial d'Universitats (tram. 310-00421/06 i 310-00422/06)

I té la pregunta, en primer lloc, la senyora Pilar Díaz i Romero, la il·lustre diputada del Grup Parlamentari Socialista, que adreça la pregunta a l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, sobre les raons de l'endarreriment en la creació de la Mesa Sectorial d'Universitats.

(*Remor de veus.*) Prego a la senyora diputada que s'esperi uns segons, per situar la cambra en les condicions degudes per formular la pregunta. I prego a les senyores i als senyors diputats que hagin d'absentar-se que ho facin amb rapidesa i en silenci. (*Pausa.*) Prego als senyors diputats que accelerin el seu pas, si han de marxar de l'hemicicle.

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. M'agradaria, si no hi té cap inconvenient, poder acumular les dues preguntes, aquesta i la següent.

El president

Sí, les acumulem, senyora diputada.

La Sra. Díaz i Romero

Molt bé. Senyor conseller, abans de formular-li les dues preguntes d'aquesta sessió, li voldria fer una confidència, i és que jo tenia l'esperança d'haver de retirar aquestes preguntes perquè en el transcurs de la seva entrada fins avui, i més amb tot el tràmit de la Llei universitària catalana, doncs, aquestes preguntes haguessin quedat obsoletes. Però aquest no ha estat el cas, i, per tant, doncs, li ho preguntaré.

M'agradaria, abans de tot, llegir-li la Resolució 175/VI, del Parlament de Catalunya, sobre, precisament, la creació d'una taula sectorial d'universitat, que va ser adoptada aquí el dia 15 de juny de 2000, és a dir, fa pràcticament tres anys, i que diu el següent: «El Parlament insta el Govern a constituir a Catalunya una taula sectorial d'universitat que inclogui tant el personal docent i investigador com el personal de l'Administració i

serveis amb contracte laboral, a fi de facilitar la negociació dels afers comuns de les universitats de Catalunya, sense excloure l'àmbit de negociació propi de cada universitat.»

Llavors, a mi m'agradaria preguntar-li quines han estat les raons per les quals hem arribat a aquest incompliment d'una resolució del Parlament, després de pràcticament tres anys, i quines són les previsions del seu Departament per intentar corregir aquest incompliment.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Collell)

Moltes gràcies, senyora diputada. Serà fàcil respondre la seva pregunta perquè vostè és una gran..., creu molt, i en el tema de l'autonomia universitària... Per tant, vull recordar-li que, d'acord amb la Llei 9/1987, de 12 de juny, la constitució de meses s'ha de fer per les parts contractants, és a dir, per les universitats.

La postura de la Generalitat és favorable a la constitució d'una mesa, no només d'una mesa unitària de totes les universitats, així s'ha expressat a les universitats repetidament, la darrera el mes de maig passat en el Consell Interuniversitari. Hi ha una comissió de les universitats formades pels seus gerents, que en principi veuen favorablement el moviment cap a la constitució d'una mesa, però el moviment és lent i en aquest moment la informació que ens passen és que no ha culminat.

Jo, per una banda, vull ser optimista sobre les previsions del moment en què es constitueixin –repeteixo que nosaltres en som partidaris–, però, per altra banda, l'experiència també em diu que aquest és un tema que s'en- calla amb facilitat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, senyora diputada.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Li agraeixo les seves paraules, conseller, la veritat és que sempre he cregut en l'autonomia universitària, per raons evidents. Però això no vol dir que no ens toqui complir amb les nostres responsabilitats, i això de l'autonomia universitària el que vol dir és que aquesta Mesa Sectorial d'Universitat no ha d'estar vinculada a la Mesa General de Negociació de l'Administració de la Generalitat, això és el que vol dir. Però no vol dir que no sigui una mesa tripartida, on s'han d'asseure les tres parts involucrades en aquests afers, i això vol dir: agents socials, universitats i Govern de la Generalitat, que alguna cosa tindrà a veure amb el tema quan, entre altres coses, ha de, per exemple, fixar la remuneracions del professorat. Ara és més important que mai la creació d'aques-

ta Mesa, sempre ha estat important, però ara més important que mai perquè –com molt bé coneix el senyor conseller–, tenim la possibilitat d'un 49% de la plantilla del professorat que sigui contractada, que sigui un PDI laboral, i és per aquest motiu que ara és importantíssima la seva creació.

Jo li recordo que aquesta Mesa funciona molt bé a nivell estatal, és una mesa també tripartida. També li recordo que ja està creada des de fa temps en molts territoris autonòmics, i li recordo que funciona molt bé, per exemple, a Andalusia; a la Comunitat de Madrid, on, precisament, la setmana passada ja van signar el primer Conveni de PDI laboral, sense necessitat –com nosaltres– d'aprovar una llei específica en la matèria, amb el Decret que en el seu moment el que van fer va ser adaptar-se al nou entorn i al nou marc de la LOU. Han estat capaços, mitjançant aquesta Mesa Sectorial d'Universitats, de signar el primer Conveni.

Llavors, la meua pregunta torna a ser la mateixa: quan preveu que aquesta Mesa es pugui crear amb la participació dels tres agents implicats, que en aquest cas –torno a repetir– són els agents socials, és la universitat i és també el Govern de la Generalitat, que alguna cosa té a dir. Quan el Decret de professorat? I quan, també, pensen elaborar aquest conveni de PDI laboral, tal com s'ha fet a la Comunitat de Madrid?

Aquestes serien les preguntes. També, relacionat amb aquestes preguntes, que serien la Mesa, el Decret del professorat i el Conveni del PDI laboral, voldria saber també, conèixer, quin és el pressupost que tenen assignat, precisament, per al Decret de professorat que convindria per a aquest any, que seria a partir del pacte que vosaltres –el seu Govern i el Grup Parlamentari que li dóna suport– vàreu fer amb el Grup Esquerra Republicana. Serien aquests cent professors contractats per a aquest exercici. Llavors, li preguntaria: quan la Mesa? Quan el Decret per regular això? Quan el conveni PDI laboral? I quin pressupost extraordinari té previst per a aquest Decret i per a aquest Conveni?

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Ai! Com li ha relliscat la llengua quan ha dit «vosaltres»! Vull emfasitzar, per tant, que vostès no tenen absolutament res a veure amb el Pacte sobre professorat a què es va arribar. Aquest és un compromís a què es va arribar i el van votar el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió, amb la participació, en aquest cas, del Grup d'Iniciativa, però no de vostès. Vostès, quan arribaven els assumptes importants, van preferir quedar-se al marge, totalment al marge.

Respecte a les meses li hauré de repetir –li hauré de repetir– el mateix. Nosaltres estem disposats a partici-

par en aquestes... Qui contracta són les universitats. Els funcionaris o els laborals de l'Administració de la Generalitat, els contracta la Generalitat; el personal laboral de les universitats, el contracta la universitat, i, per tant, d'acord amb la Llei, la iniciativa de formar les meses és de la universitat, ha estat de les universitats. Les universitats saben que la Generalitat vol una mesa, ara estic parlant de la Mesa de PAS, que és del que s'ha estat parlant durant bastants anys. També les universitats saben –també les universitats saben– que hi ha el compromís de la Generalitat de participar de la manera que sigui: com a observadors, com a col·laboradors, de seure a la mateixa taula i, per tant, de negociar, si vostè vol, com si fóssim... tres. Tot això, les universitats ho saben, i, per tant, vostè els ho pot preguntar.

En aquest moment, la coordinació d'universitats sobre aquest tema està presidida per la Universitat de Barcelona. Si vol que especuli sobre les raons per les quals aquest tema és complicat a les diferents universitats, ho puc fer; però això va més enllà de les meves responsabilitats. Ho puc fer i li puc dir que les universitats són diferents, que tenen situacions diferents i que tenen situacions sindicals diferents. Hi ha universitats que tenen uns sindicats més forts que altres, no els dos sindicats més representatius a Catalunya són els més representatius a cada sector, a cada universitat, i això haig de reconèixer que a les universitats els complica el problema considerablement.

Però espero –repeteix– que es pugui arribar aviat que les universitats ens diguin que ja estan preparades per a la constitució d'aquesta..., d'aquesta Mesa.

I això és, de moment, el que li haig de dir. No es preocupi tant pel professorat contractat, això està anant a bon ritme. Hi haurà la participació sindical que hi ha d'haver, es contractaran els professors que s'hagin de contractar, això s'ha de fer amb consultes amb les universitats, etcètera.

El president

Senyor conseller, moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la necessitat de la línia elèctrica d'alta tensió entre Graus (Osca) i Isona (Pallars Jussà) (tram. 310-00428/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça a l'honorable, conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Fernández Teixidó, sobre la necessitat de la línia elèctrica d'alta tensió entre Graus (Osca) i Isona al Pallars Jussà.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Efectivament, la pregunta fa referència a la línia elèctrica d'alta tensió entre el municipi de Graus, a la província d'Osca, i el d'Isona, al

costat de Tremp, al Pallars Jussà. La pregunta és molt concreta, senyor conseller: vostè considera que aquesta línia és necessària? El Govern considera que aquesta línia és necessària? Si és així, què ha fet el Govern perquè es faci? Per què considera que és necessària i què ha fet el Govern? I, si és que no, per què considera que no és necessària?

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, el que li haig de dir, crec que per a la seva satisfacció, és que, a hores d'ara, al Govern de la Generalitat de Catalunya no ens ha entrat cap proposta respecte a aquesta línia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Aquesta resposta és francament sorprenent, senyor conseller, per una raó..., per moltes raons. La primera és perquè aquesta línia figura en el Pla energètic «Horitzó 2010». La segona és perquè el seu director general d'Energia, senyor Albert Mitjà, va assegurar, el mes d'octubre del 2001, que aquesta línia era absolutament imprescindible i necessària –i cito textualment del diari *El Segre*, del 27 de novembre: «...per a no deixar Lleida a les fosques i per proveir el futur AVE». Al cap de poques setmanes, el delegat del Govern a Lleida, senyor Estanis Felip, afirmava rotundament que «la línia Graus - Isona no és una línia imprescindible, preferent, ni prioritària, i, per tant, no hi ha cap necessitat, bla, bla, bla...».

En definitiva, senyor conseller, vostè no pot ignorar que una línia que figura en el Pla energètic no la coneix. Vostè no pot ignorar que el seu director general d'Energia ha manifestat que és absolutament imprescindible, i vostè no pot ignorar que el delegat de la Generalitat a Lleida diu que no és necessària.

Vostès han d'assumir les responsabilitats, vostès han de governar i vostès ens han de dir si és necessària, i si és necessària, per què? I si no és necessària, també per què? I, en qualsevol cas, el que ha de fer també és posar ordre en els responsables de la Generalitat que donen un espectacle davant de la ciutadania dient els uns que sí i els altres que no, i ara vostè: ni sí ni no sinó tot el contrari.

Per favor, senyor conseller, es manifestin i assumeixin la responsabilitat de governar.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Senyor diputat... (*Pausa.*)

El president

No funciona la línia elèctrica, probablement, senyor diputat...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

És ben trist això, senyor president.

El president

Li falta tensió. (*Rialles.*)

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Senyor diputat, convindria que no s'escandalitzés. Vostè m'ha fet una pregunta concreta sobre la necessitat i jo he pensat que el tranquil·litzava tot dient el que li haig de respondre jo com a conseller. Vostè em fa la pregunta com a conseller del Govern, no em fa pregunta respecte què és el que han dit, què és el que han deixat de dir, amb un to una mica nerviós. Vostè fa una pregunta al conseller del Govern de la Generalitat de Catalunya, i li responc: nosaltres no tenim cap projecte concret sobre la taula, de la Generalitat. I vostè diu: «— Com és possible això, si vostès ho tenen inclòs en el seu programa d'orientació de l'energia, programa 2010! » Doncs, una solució ben fàcil, que vostè, expert coneixedor de tots aquests temes, no deuria ignorar. A saber que aquesta és una proposta de xarxa elèctrica, que aquesta és una proposta que es fa a l'Estat espanyol, que és una proposta de línia per a l'Estat espanyol, i que, lògicament, amb aquest plantejament, nosaltres l'hem d'incorporar al nostre Pla.

A vostè li consta, independentment del que deixa de llegir a *El Segre* o a qualsevol altre lloc, que nosaltres hem dit reiteradament que aquesta línia, si es materialitza, s'allunyarà dels pobles que avui per avui tenen la preocupació que aquesta línia es materialitzi. Podem ser més convincents dient que com que aquesta proposta no està sobre la taula, nosaltres ara no li donarem a vostè cap resposta específica sobre si sí, si no, o tot el contrari, perquè vostè, senyor diputat —amb tot el seu dret i com és legítim—, vagi demà a escampar pel territori què és el que pensem o deixem de pensar? No creu que és absolutament raonable que jo li digui «quan tinguem aquest projecte concret sobre la taula, i coneixent la voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya sobre xarxa elèctrica parlarem amb qui haguem de parlar, i manifestarem el que haguem de parlar? Em sembla que és una actitud més prudent, més intel·ligent, més cauta, allunyada, això sí, del seu interès —si vostè em permet, senyor diputat—, una mica perversa a l'hora de formular la pregunta.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la societat de la informació (tram. 310-00430/ 06 i 310-00429/06)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta també la formula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'adreça a l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Andreu Mas-Colell, sobre el millorament dels indicadors de la societat de la informació. Té la paraula, senyor diputat.

Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Li demano agrupar la pregunta 9 i la 10, si li sembla bé.

El president

Molt bé.

El Sr. Barceló i Roca

Perquè, efectivament, tracten de dos temes molt semblants: un, els indicadors, i l'altre, el Pla estratègic. El primer diu, exactament: «sobre el millorament dels indicadors de la societat de la informació sobre què opina el Govern». De fet, aquesta ha estat formulada ara fa uns mesos: què opina el Govern sobre un cert estancament que s'ha produït, que ja comença l'any 2001 i que s'estén a l'any 2002, en algunes, considero que les més significatives, de les estadístiques de la societat de la informació; per exemple la penetració d'Internet, per exemple el nombre de PC a les llars de Catalunya, per exemple la penetració de les tecnologies de la informació a les empreses catalanes, etcètera.

Per tant, aquesta és la primera part de la pregunta i, a partir d'aquí, la referència és l'instrument de política amb què compta el Govern de la Generalitat per fer front i per intentar impulsar la societat de la informació que, en definitiva, es traduiria en indicadors concrets.

En definitiva, per tant, la síntesi de les dues preguntes és dir: què opina sobre l'evolució que en els últims mesos han seguit les estadístiques, els diferents indicadors sobre la societat de la informació a Catalunya i què està fent el Govern i quin balanç fa de la seva acció de govern amb referència concreta al Pla estratègic per a la societat de la informació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Senyor president, l'any 99 es va presentar el Pla estratègic Catalunya en xarxa. Va estar impulsat per la Generalitat de Catalunya i Localret, i emfatitzo que, per aquestes dues institucions i en l'elaboració del qual, hi

van participar més de dos-cents experts. El proper 2 d'abril compareixeran a la Comissió per a la Societat de la Informació el secretari de Telecomunicacions i Societat de la Informació i el president de Localret per informar sobre l'estat actual, el procés d'actualització del Pla estratègic i sobre els desenvolupaments i les prioritats del projecte Administració Oberta de Catalunya. Nosaltres creiem que els resultats obtinguts al cap d'aquests anys cal avaluar-los positivament. És indubtable que Catalunya ha millorat substancialment en molts indicadors de societat de la informació, incloent-hi la penetració de les TIC, la disponibilitat de banda ampla, l'accés en llocs públics a Internet, la presència d'Internet a l'escola, la prestació de serveis públics electrònics. Evidentment cal evitar triomfalismes. No estem globalment al nivell de països com Finlàndia, però el camí recorregut és molt i volem pensar que el país, en el seu conjunt, es troba en el grup dels avançats, almenys en alguns sectors.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Bé, anem millorant, perquè recordo que a la Comissió ens va dir que estàvem com Finlàndia, ara ja acceptem que no estem com Finlàndia, estem pel bon camí.

Senyor conseller, hi han dades preocupants, eh?, i que nosaltres creiem que haurien de preocupar el Govern. Fins a l'any 2001 Catalunya era capdavantera perquè té una societat civil dinàmica i activa en aquest i en altres temes, era capdavantera en Internet. Ja no som els líders, ni espanyols, Espanya està lluny de la mitjana europea, nosaltres ja no som ni els líders espanyols, ens ha passat el País Basc i Madrid ens ha atrapat. Però si agafem els altres indicadors –i suposo que vostè té els mateixos informes, com a mínim els informes que tinc jo han sortit d'institucions en les quals participa la Generalitat, i per tant, tenim dades molt semblants–, jo penso que les estadístiques ens haurien de preocupar. Però pel que fa a l'acció de govern –és evident que el Govern no és responsable de totes aquestes estadístiques, aquest és un tema complex i el Govern és un element més–, sí que constatem i denunciem un reiterat incompliment dels compromisos que el Govern havia assumit en seu parlamentària, concretament en la Comissió de la Societat de la Informació.

De fet, la Comissió de la Societat de la Informació es crea el 9 de febrer del 2000 i la seva finalitat fonamental és fer el seguiment del Pla. I aquesta és la funció que fa. I en fer el seguiment del Pla, es constaten els reiterats incompliments. I a mi no em donarà temps de llegir-los tots, però, per exemple, des que el 17 de maig es van comprometre a presentar un informe de seguiment cada sis mesos, que no l'han complert mai –no han complert mai el compromís que van assumir el 17 de maig–, o quan el 21 de novembre, en una segona compareixença del secretari per a la Societat de la Informació, es compromet a refer el Pla estratègic, actualitzar-lo i presentar un informe al cap de sis mesos, també

s'incompleix, o quan... –després, poc després dimitia el secretari aquest, eh?–, després, el 5 de juny, en una compareixença del nou secretari per a la Societat de la Informació es compromet a presentar el nou Pla estratègic el mes de setembre –que se li demana, per cert, que també faci un balanç del Pla 99-2002–, que també incompleix, i finalment, vostè, el 19 de febrer passat, ens anuncia que tots aquests compromisos que hi havia de fer un balanç, de presentar i refer el Pla, etcètera, no els pensen complir i faran –vostè no ho diu així, lògicament, però ens diu que ens farà– un informe que serà una documentació de reflexió molt valuosa i que després, ja més endavant, algú farà el nou Pla estratègic.

En definitiva, senyor conseller, nosaltres pensem que els seus reiterats incompliments no són un element purament formal, són un element de fons que gravita negativament en els resultats no positius que avui tenim, no només des del punt de vista dels indicadors en valor absolut, també des d'un punt de vista relatiu, però sobretot des d'un punt de vista de l'evolució que han seguit durant els últims mesos i, d'una manera rellevant, des de l'any 2001. Nosaltres pensem que les previsions que hi havia al Pla estratègic, previsions importants, la mateixa mobilització social que va generar i la il·lusió que va generar en la població de Catalunya el Pla estratègic, al voltant de temes tan importants com la xarxa de telecomunicacions, en definitiva –i acabo senyor president–, l'incompliment d'aquest Pla estratègic i l'incompliment de tots els compromisos parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

M'ho fa difícil contestar, perquè, hi ha tanta lletra petita, per una banda dic el que dic, però llavors dic que no ho dic així, sinó que li ho dic d'una altra manera, etcètera. Miri, vostè sap perfectament que hi ha un comitè de seguiment del Pla estratègic, comitè de seguiment que sorgeix de la Generalitat i de Localret. Tots els temes del Pla estratègic els fan conjuntament amb Localret. Vostè sap que aquest comitè de seguiment s'ha reunit moltes vegades o diverses vegades –no sé el nombre exacte–, vostè sap que es va acordar fer un debat i una reflexió perquè això és el que el país, la societat de la informació necessita, no necessita mecanismes, sinó que necessita, després de tots els trasbalsaments en el sector, una reflexió a fons. Vostè sap que això s'està fent en aquests moments. Vostè sap que això implica bastant més de cent experts, inclosos molts, per no dir tots, tots han estat convocats, però molts dels que van participar en el Pla estratègic.

També sap que això, les conclusions d'aquests treballs, que han implicat moltes reunions, molt àmplies, estaran acabades molt aviat, i de fet, cap a finals d'abril ja ho tindrem i seran materials jo crec que molt rics, molt interessants, sobre el que haurà de ser un model amb especificitat catalana de la societat de la informació,

que això estarà acabat molt aviat –ho repeteixo–, que tot això està patrocinat per Localret i per la Generalitat i que els materials que en sortiran seran de materials útils, materials d'interès per a tota la societat i per a tots els agents socials de diferents tipus.

I ara no li esmentaré quines seran aquestes conclusions, per on aniran els trets, per així dir-ho, perquè no pugui semblar que una part de les dues que intervenen en aquest procés s'està apropiant d'aquesta reflexió. Aquesta reflexió quan surtin les conclusions estaran disponibles per a tothom, i per tant, han de servir per enriquir el debat que inevitablement i afortunadament tindrem durant tota aquesta..., diguem-ne, vuit, nou mesos, a partir d'ara.

En fi, com que m'acabo de comprometre a no esmentar el contingut, no esmentaré el contingut. Esmentaré, perquè no pugui haver-hi cap possible ambigüïtat, que hem estat treballant també intensament en molts temes de la societat de la informació, podria esmentar tot el tema de les xarxes, la xarxa de banda ampla educativa, per exemple...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

...amb el 100% dels centres connectats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Proposició de llei de regulació de l'Estatut d'Organització Consultiva del Parlament de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00160/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de regulació de l'Estatut d'Organització Consultiva del Parlament de Catalunya. Per presentar-la té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat que apareixerà immediatament en aquesta cambra, el senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, defenso en aquest moment aquesta Proposició de llei, i ho faig en un moment –tot i que com vostès poden imaginar això està presentat fa més d'un any en aquesta cambra– en què probablement l'esperit del que nosaltres defensem, i esperem que es prengui en consideració, està en plena sintonia amb aquesta crisi –com a mínim se'n parla– de les institucions representatives, de les institucions democràtiques, i es parla també ben sovint d'un divorci entre els electes i gran part de la ciutadania.

És possible, i fa una estona el president de la Generalitat s'hi referia indirectament a través d'alguns fets que hem pogut veure a la Televisió, que sigui un divorci, no solament perillós, sinó probablement també injust i estèril, quan, precisament, el que convindria és buscar camins de complicitat entre el que són els moviments socials, les ONG, les entitats sense afany de lucre en general, les associacions, etcètera, això que tan sovint definim com la societat civil, i els grups i les institucions polítiques i administratives que representen els ciutadans. I dic que caldria aquesta complicitat perquè estic convençut que els interessos són comuns, que, tant els grups polítics com les institucions, el que volen és representar el millor possible els interessos de la ciutadania, i no tinc tampoc cap dubte que amb més o menys èxit també els moviments socials, les ONG, les associacions pretenen representar aquests mateixos interessos per altres vies.

Aquí hem de dir que al nostre entendre hi ha hagut un govern a Catalunya que en part ha estat sensible a tot el tema dels moviments socials i de les ONG, però que, des de la nostra perspectiva, ha estat excessivament intervencionista i en molts sentits, també, paternalista en tot allò que afectava a les associacions o que afectava, fins i tot, al voluntariat, això que tantes vegades s'ha definit com la bona gent, que està molt bé però que pot ser una manera de dir que són bones persones, però més enllà de les bones intencions no tenen unes propostes molt concretes a fer, ni prou interessants com per prendre-les en consideració des de les entitats públiques o les administracions.

Nosaltres veiem que tot el fenomen cada vegada més creixent dels moviments socials, de les ONG, de les associacions és una criatura que s'ha fet gran, que ha crescut, i que en aquest moment, si ens descuidem, el que haurem de dir és que se'n ha emancipat. I com sempre passa amb l'emancipació, això crea una certa crisi, un cert desgavell, i hi ha el perill que la temptació fos a regular més, a controlar més tots aquests moviments i intentar tenir-los més sota el paraigua de les institucions.

Avanço ja que no és aquest l'objectiu de la Proposició de llei que nosaltres presentem avui, no és de regular per controlar, sinó tot el contrari, per obrir les institucions com aquest mateix Parlament, i tantes d'altres, i és una petitíssima aportació en aquesta línia, encara que em sembla important ressaltar que, si bé hi ha organismes internacionals, les mateixes Nacions Unides i, dintre de les Nacions Unides, la UNESCO i altres organismes que han fet aquest pas de concedir l'estatut consultiu a diverses organitzacions d'arreu del món, que jo sàpiga no hi ha en aquests moments cap parlament que això ho hagi fet, i per tant, ja que ens interessa sempre i ho diem, que som capdavaners i que anem obrint camí, tenim ara una ocasió, que jo brindo a la totalitat dels grups d'aquesta cambra, de prendre en consideració una proposició de llei que oferiria aquesta possibilitat per aquesta via.

D'altra banda s'ha de dir que nosaltres ens podem apuntar, com a Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, diguem, el mèrit d'haver recollit aquesta iniciativa, però en cap cas no volem apuntar-nos-en la paternitat, per-

què aquesta és una reivindicació que ve de molt antic per part dels mateixos moviments socials, de les ONG, de les associacions, etcètera, i, per tant, l'únic que hem fet és una cosa que, d'altra banda, creiem que s'hauria de fer més sovint, que és traslladar aquesta preocupació, aquesta manera de veure les coses aquí, en aquesta cambra, per oferir-los la possibilitat de fer, com deia, una col·laboració lleial amb tot allò que afecta les entitats, que al final és tot allò que afecta la pròpia societat, perquè les entitats, que estan per milers a Catalunya, representen millor que ningú la sensibilitat, la manera de fer, les preocupacions de la societat del nostre país.

Pel que fa al contingut d'aquesta Proposició de Llei..., la repassaré molt ràpidament. En primer lloc, aquesta Proposició el que fa és regular l'estatut consultiu per a organitzacions d'interès general i sense afany de lucre per fomentar la col·laboració i la cooperació entre aquestes entitats i el Parlament de Catalunya com a institució representativa del poble de Catalunya. Quan ens referim a entitats d'interès general i sense afany de lucre, poden comprendre que anem molt més enllà del que són pròpiament només ONG o associacions, sinó que podríem anar per la via de qualsevol entitat que representés l'interès col·lectiu, diguem, en el tema d'associacions de veïns o de tantes altres que podrien tenir també una representació en aquest Parlament i reconegut l'estatut consultiu.

Cal posar èmfasi que a efectes d'aquesta Llei es consideraria organització consultiva del Parlament de Catalunya només organitzacions de segon nivell. Aquest és un element molt important, perquè vostès saben que en aquest país tenim més de seixanta mil entitats que podrien entrar en aquesta categoria d'interès general i sense afany de lucre, i, com comprendran, aquesta institució podria quedar desbordada si estiguéssim donant peu que hi entressin qualsevol tipus d'entitat. I el que fem és parlar d'entitats de segon nivell, per tant, referint-nos al que són agrupacions, federacions, confederacions amb personalitat jurídica pròpia.

El reconeixement de la condició d'organització consultiva comporta poder ser escoltada –comportaria, en el cas que aprovéssim aquesta Llei– en qualsevol tràmit o procés parlamentari, però –això és molt important– principalment molt especialment durant els processos d'elaboració de lleis.

És evident que això moltes vegades ja s'està fent, hi ha entitats que fan aportacions normalment molt valuoses quan es tramita alguna llei, quan es discuteix alguna llei en ponència, del que es tractaria aquí és que hi hauria entitats que tindrien ja reconegut aquest estatut consultiu, i, per tant, hi hauria una obligació d'aquesta cambra, com ara explicaré, de recollir l'interès i l'opinió d'aquestes entitats.

Les consultes s'haurien de respondre per escrit, mitjançant informe o dictamen, i tindrien caràcter no vinculant, com és lògic, perquè a ningú se li escapa que en qualsevol cas la sobirania en matèria legal legislativa rau en aquesta cambra.

També es preveu la creació d'un registre d'organitzacions consultives, que seria públic i dependria de la mateixa cambra, directament. Pel que fa a les entitats que

pretenguessin la inscripció, haurien d'acreditar diverses condicions, que naturalment nosaltres entenem que haurien de poder ser discutides en el procés de tramitació d'aquesta Proposició de Llei. És lògic. Nosaltres n'apuntàvem algunes. Per exemple, que l'objecte social i l'activitat siguin clarament d'interès general per a la societat catalana i per a les institucions públiques; que no hi hagi afany de lucre –ja m'hi he referit repetidament–, perquè això no es tracta de regular *lobbies* –com tenen altres parlaments– d'interessos econòmics, sinó d'interès social; que treballin principalment a Catalunya; que l'àmbit d'actuació no sigui estrictament local –estem parlant d'una institució com el Parlament de Catalunya, que el que ha de regular és allò que afecta tot el país–; que siguin representatives en el sector específic de l'activitat que duen a terme –i aquesta darrera condició probablement s'hauria de discutir, per algunes crítiques que han arribat ja a la mateixa Proposició que nosaltres hem presentat–; que agrupin, dèiem nosaltres, un mínim de vint entitats, perquè el que semblava és que veritablement s'havia d'establir un mínim per poder estipular quines són suficientment representatives del seu sector o no ho són.

Finalment, com deia, la inscripció en aquest registre –no pot ser d'una altra manera– seria voluntari, i, per tant, seria a sol·licitud de les mateixes federacions o agrupacions.

I ja per acabar, voldria agrair molt especialment la col·laboració de diverses entitats, que ja en aquest tram, només des de la publicació del text d'aquesta Proposició de Llei del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi fins al dia d'avui, en què prenem el text en consideració, ens han fet arribar ja comentaris i propostes d'esmena en aquest text, fins i tot, com dic, abans que la Proposició de Llei hagi passat el tràmit en aquesta cambra de la presa en consideració.

Anuncio, per tant –i crec que aquest és un compromís que és obvi i és normal si estem oberts precisament a la participació dels sectors socials i dels moviments–, que si aquesta iniciativa que avui presentem aconsegueix el suport majoritari dels diputats i diputades de la cambra, nosaltres mateixos, com a Grup Parlamentari, ens comprometem a incorporar-hi diverses de les propostes que des de les organitzacions socials i des de la resta de grups, per descomptat, d'aquesta cambra es fessin arribar a la Ponència.

Per tant, això seria, com dic, el text que hi ha presentat, un punt de partida, un text de partida, a partir del qual l'important des del nostre punt de vista no seria tant quin fos el resultat final, com el fet en si que aquest fos el primer Parlament –i esperem que no seria l'últim– que regularia l'estatut consultiu per a les organitzacions socials de segon nivell, que poguessin participar directament en l'elaboració de lleis i altres normes que emanessin des d'aquest Parlament.

Nosaltres entenem, com deia abans, que en aquest moment hem de ser especialment sensibles a aquest tipus d'iniciatives, que quan es demana transparència, es demana participació, etcètera, moltes vegades ens costa aterrar en les propostes concretes que convenen per poder fer efectives aquestes noves formes de participa-

ció democràtica ciutadana. I som conscients també que aquesta, en primer lloc, ja he dit, no és una iniciativa pròpiament nostra només, perquè hi ha hagut una participació de molts grups i moltes persones, però és una iniciativa que en tot cas seria només un primer pas per anar en aquesta línia d'obrir les institucions perquè la ciutadania es pogués sentir més propera a les institucions democràtiques del país.

És poc, si vostès volen, és modest, com a objectiu, però no deixa de ser un primer pas prou important, insisteixo, sobretot en els moments en què estem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Masllorens, en primer lloc, crec que és una bona proposta. Quant al contingut, no puc deixar d'estar-hi d'acord. Crec que en l'actual sistema polític de l'autogovern a Catalunya el Govern actual ha fet provatures en paral·lel al que vostè planteja. Per exemple, doncs, hi ha una instància, a través de la web de la Generalitat, on es poden trametre propostes, diguem-ne, d'esmenes, encara que no tenen entitat parlamentària d'esmenes, entre el Consell Tècnic i el Consell Executiu o a alguna de les seves comissions delegades. Possiblement seria bo ampliar-ho a etapes seqüencials anteriors, per donar més temps a treballar-ho i per conèixer-ho des del mateix Parlament, però en aquest sentit hi ha una línia oberta.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

També és veritat que fins ara el balanç d'aquesta experiència es decanta molt –i ho dic sense cap ironia– en favor de lleis molt monogràfiques, que són les que han suscitat més interès, com per exemple tot el tema de la protecció d'animals. O sigui, el Govern ho ha obert i on ha recollit més qüestions és sobre la protecció d'animals, però, vaja, benvinguda sigui també aquesta obra de part del Govern.

Vostè toca un tema cabdal que és el de la participació, però el toca amb solemnitat. La participació, dins de la institució que té per encàrrec bàsic, com a fonament de la democràcia, legislar, que és aquest Parlament. I m'agradaria que el toquéssim de forma real. I permeti'm una petita estirada d'orelles; no a vostè, sinó al seu Grup Parlamentari. Quan en aquesta cambra va entrar la iniciativa legislativa popular, per exemple, contra la incineració, vostès, junt amb el Grup de la majoria, la van girar amb una proposició de llei en favor..., no en favor, però que regulava la incineració.

Per tant, hauríem de posar alguns mecanismes una mica de garantia que sota l'eufemisme de la participació no busquéssim un aixopluc per a propostes dels grups de

la majoria. Dic això, perquè el tema de la participació pot arribar a qüestionar el paper del Parlament. I crec que és noble dir-ho; sempre ens hauríem d'estar qüestionant, en democràcia moderna, fins on ha d'arribar el Parlament. I vostè sap, com jo, que hi ha molts autors a la història del pensament i a la teoria política, que han volgut fer una mini, una microreflexió d'autor sobre la història del pensament, que ho qüestionen, no?

El seu portaveu Joaquim Nadal, un gran amic i, a més, d'una gran capacitat d'ironia, em deia abans de pujar a la tribuna si quan pugés a la tribuna tocaria la bateria, perquè jo li he dit que a mi em toca fer una mica de diputat orquestra, i ara possiblement toca tocar la bateria, no? Doncs tocant la bateria de la mà del senyor Nadal, que és un gran historiador, ell li explicarà que ja fa molts segles hi havien gremis que incidien en les corts reals, apotecaris o daguers...

Bé, ara som al segle XXI, i al segle XXI també ens hem de plantejar regular els *lobbies*, senyor Masllorens. No ens ha de fer por, els *lobbies* existeixen. I el pitjor que podem fer és fer veure que a la democràcia nostra no hi ha l'actuació dels *lobbies*. Potser sí que els haurem de donar carta de naturalesa i de transparència: *lobbies* econòmics, *lobbies* culturals, *lobbies* socials, *lobbies* esportius, eh? Ara estan proliferant gimnasos per tota la ciutat i per totes les ciutats, i pressions sobre si tal ordenança o tal encariment per fer allò del *body fitness*, etcètera. Totes aquestes qüestions hi són i amoïnen la ciutadania, no?

Nosaltres sí que li faríem dues matisacions. Primer, això es mereixeria un tractament estatutari. L'Estatut... I, senyor Masllorens, vostè hauria de saber –i aquí potser el senyor Quim Nadal no l'ha informat prou– que quan vam fer el document tripartit, vam obrir un capítol de participació ciutadana a col·locar en l'Estatut. I ara li faig el «carinyós» retret que li he fet alguna vegada al senyor Ridao: quan ho hem fet de forma tripartida, i hem intentat que avancés cap a l'Estatut, quin sentit té ara córrer una mica més i a veure si col·loco allò en el debat parlamentari, no? Seria bo que l'Estatut, si més no amb principis, toqués qüestions com la que vostè ha defensat, com la mateixa igualtat genèrica o com l'audiència pública.

I el segon retret és que: vol dir que això no és matèria de Reglament? És mereix una proposició de llei que parlem de donar un estatus a organitzacions consultives, des del Parlament de Catalunya? Res més lluny per part meua que reglamentar-ho tot, però li recordo que hi ha una ponència de reforma del Reglament de Catalunya que dorm, no dues o tres hores cada nit de forma sobtada, no, que dorm vuit, deu, vint-i-quatre hores sense interrupció, ningú els interromp, i el tenim aquí quasi fossilitzat. Caldria una reforma del Reglament.

Li faig un prec, senyor Masllorens, convençut que en aquesta legislatura això no arribarà a final del seu *iter* parlamentari: en la propera legislatura –i vostè té molt futur perquè li parli de propera legislatura– mantingui-ho i mantingui-ho si hi havia Proposició de llei, si hi havia reforma del Reglament.

Gràcies, president.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, sens dubte, aquesta és una proposta que s'inscriu, una vegada més, en la necessitat expressada sovint en aquesta cambra de garantir la participació dels ciutadans en el procés de presa de decisions, no? Aquest és un vell pressupòsit que no només afecta aquest Parlament, sinó el conjunt d'institucions generals a Catalunya, de les mateixes administracions públiques...

De fet, més d'una vegada en aquesta cambra –suposo que alguns de vostès ho recordaran– el nostre Grup Parlamentari, en el marc d'allò que hem anomenat la necessitat de regenerar la democràcia o de lluitar contra l'abstenció electoral i de reforçar el sistema democràtic, ha plantejat diferents iniciatives; les darreres, per exemple, s'han inspirat en el model francès, de la creació d'una oficina de debat públic en la darrera sessió de la Comissió Primera d'aquesta cambra. Una altra iniciativa, del diputat Ferrer i Gironès, amb relació a la participança i amb relació a la millora dels processos administratius i de l'agilitat, també, d'aquests procediments administratius.

Totes elles són propostes que tenen un comú denominador amb aquesta proposta que avui ens presenta el senyor Masllorens, i és que, en definitiva, pretenen d'augmentar i de facilitar la participació dels ciutadans en el procés de presa de decisions. I, sobretot, una cosa més, o més important, com és complementar d'una o altra forma aquesta democràcia representativa amb propostes que van en la línia de fer d'aquesta una democràcia més forta, més vigorosa, més deliberativa en el sentit d'afavoridora de l'existència d'un autèntic debat públic i ciutadà sobre les qüestions més importants o més transcendents. I, en definitiva, això contribueix a donar més legitimitat democràtica i a fer, fins i tot, jo diria, aquest tipus de decisions, que recauen en aquest Parlament o en altres institucions, molt més ben acceptades per part del conjunt dels ciutadans, no?

En aquest sentit, jo crec que l'evolució que aquest tipus de qüestions ha anat seguint en altres àmbits, arreu..., alguns dels que som aquí vam estar fa molt poques setmanes en un viatge al Quebec, i allà vam poder comprovar, per exemple, com funcionen els denominats Estats generals, no?, que fins i tot debatien una qüestió tan important, tan troncal per a un sistema polític com és el mateix sistema electoral, demostra que a molts llocs aquest debat evoluciona cap a la possibilitat de reconèixer i d'admetre procediments, doncs, més amplis, més plurals, que van més enllà del sistema purament representatiu, cap a un procediment en què es garanteix, doncs, una presa de decisions a partir, en aquest cas, a tenir-los molt present, del conjunt d'interessos i d'opinions que conjuntament ajuden, en definitiva, a conformar una millor decisió, un millor criteri en defensa de l'interès públic, no?

I això, lògicament, es pot fer a través de donar veu als que no la tenen. I una proposta, que no és ben bé el que avui ens planteja el senyor Masllorens, podia ser cercar la participació de tots els ciutadans que no tenen els mitjans o la informació necessària per fer-se presents en aquest tipus de procediments. Això es pot fer, lògicament, a través d'audiències públiques, a través de potenciar la iniciativa popular, que ho citava el senyor Ribó, es pot fer a través de la Comissió de Peticions, es pot fer a través de molts altres sistemes, o es pot fer, tal com avui se'ns planteja, a través de la possibilitat de propiciar la participació de la societat civil estructurada; en aquest cas, a través de les entitats de segon ordre, que apleguen, doncs, federacions, que apleguen la majoria d'entitats en el procediment..., bàsicament, en el procediment legislatiu en aquesta cambra.

I, per tot això, doncs, en definitiva, el nostre Grup Parlamentari hi està d'acord, es mostra d'acord i donarà suport a aquesta iniciativa.

No debades, jo vull recordar, de tota manera, que aquesta iniciativa, que té diferents precedents, el senyor Ribó recordava els treballs per a la reforma del Reglament, treballs inexistents en l'actual legislatura, però que sí que van existir en l'anterior legislatura, i jo, com a ponent d'aquella reforma, jo recordo que aquesta va ser una qüestió que malgrat que no va ser finalment reflectida en els treballs de la Comissió, sí que hi va estar molt present.

Recordo, també, una proposta de la Federació Catalana d'ONG de Cooperació que anava en aquesta direcció. Recordo, també, doncs, fins i tot el procés d'elaboració de la Llei de política lingüística, que, d'una o altra forma, va fer possible aquest mecanisme informal, però aquest mecanisme que vostè planteja.

Amb relació, fins i tot, als *lobbies* jo li diria que hi va haver una llei d'aquesta cambra, com una modificació d'una llei de les substàncies que generen dependència, que afectava, diguem-ne, tot el tema de l'alcohol, que va motivar autèntics escarafalls en alguns casos i un autèntic interès desfermat, en aquest cas, per part d'una part important, en aquest cas, de la indústria catalana en aquest sentit, no?

Ara, nosaltres volíem expressar els mateixos dubtes que el senyor Ribó. En primer lloc, perquè aquesta és una proposta que evidentment es pot, entenc, regular a través d'una llei ordinària. Fins i tot, potser seria més procedent haver reformat la Llei 3, la Llei del President, del Parlament i del Consell Executiu; de fet, afecta directament l'Estatut interior de Catalunya. Aquest és un element, a més a més, com deien abans, també, que probablement seria més convenient d'estatuir-lo, i, per tant, doncs, travar-lo i fixar-lo en el mateix Estatut. Però el que sí que és evident, i per a mi no ofereix cap mena de dubte, és que aquest és un element íntimament connectat amb la reforma del Reglament del Parlament, i és evident, doncs, que aquesta és una matèria que, encara que s'aproves aquesta Llei –i espero que així sigui–, que es prengué en consideració i, finalment, entrés en vigor i es promulgues, evidentment, això comportaria una reforma del Reglament, no? Per tant, només li faig notar aquestes observacions.

Per la resta, doncs, el nostre Grup Parlamentari, com ja li he anticipat, senyor Masllorens, hi està d'acord, i esperem en el tràmit subsegüent, en el tràmit de ponència, poder incorporar algunes modificacions i algunes millores al text que se'ns ha proposat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara, doncs..., per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el contingut de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, vull començar la meua intervenció fent unes consideracions.

En primer lloc, destacar que compartim la voluntat de reconèixer i enfortir el protagonisme de la realitat de la societat civil que es descriu en l'exposició de motius, perquè a Catalunya comptem amb una societat civil dinàmica, cohesionada, emprenedora, que al llarg de tots aquests anys ha organitzat i ha impulsat el seu desenvolupament econòmic, i, a més a més, també, el seu desenvolupament social a través de diverses iniciatives de prestació de serveis de diversa naturalesa.

El nostre Grup manifesta aquest reconeixement i, a més a més, també, a impulsar el protagonisme i incrementar el que és el marc de l'activitat del denominat tercer sector. Però, no podem oblidar, com deia abans –i que també s'hi han referit els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula–, que el Parlament és un lloc de trobada de pluralitat de posicions col·lectives de tot ordre presents en la societat, i que té la capacitat de representar la pluralitat d'interessos i voluntats existents a la comunitat, incloent-hi totes les projeccions participatives i organitzant adequadament els processos parlamentaris de participació i consulta.

Tot i això, la regulació de l'Estatut d'organització consultiva del Parlament de Catalunya té un doble vessant que cal diferenciar. Nosaltres entenem que hi ha un vessant tècnic, quant al que és el procediment, i un vessant molt important, que és un vessant polític, quant al fet que vostè, senyor Masllorens, el que ens planteja és un debat polític perquè ens planteja un debat de reflexió entorn als processos de representació del Parlament en pretendre incorporar la representació de nombroses organitzacions intermèdies.

Aquesta reflexió ja s'ha iniciat en alguns països i en diferents nivells de govern, i inclou, fins i tot, el Govern europeu, on s'observa l'esforç de constituir un tipus de legitimació de segon grau en els denominats cossos intermedis, al marge o en col·laboració de la representació electiva.

Aquest plantejament està recollit en el Llibre blanc de la governança per tal de reduir la distància que hi ha entre la política i la societat davant la incapacitat dels partits, en opinió només d'alguns col·lectius que nosaltres no compartim, per representar idees, necessitats de

moviments i grups d'interessos que pretenen enriquir l'estructura de la legitimació electoral de les articulacions derivades de la societat civil.

Nosaltres considerem que és un debat molt interessant, que és un debat que supera en molt aquesta proposta, tot i que aquesta proposta, com he dit abans, és el transfons d'aquesta proposta, tenint en compte, com deia, que incorpora aquesta altra legitimitat. Perquè, si el que pretén és proposar la creació d'aquest òrgan de consulta en incorporar només la col·laboració de col·lectius de la societat en la presa de decisions del Parlament per tal d'obrir el procés parlamentari a les representacions orgàniques, mitjançant l'organització d'instruments secundaris com les consultes, haig de dir que ja es fa això, actualment, en l'actual Reglament del Parlament, tot i que en molts àmbits no hi consta explícitament, ja es fa. Hi han representacions, mitjançant els treballs de ponències i comissions mixtes, així també com les compareixences. Vostè també va formar part de la Comissió d'Immigració, i, a més a més, també en la Ponència de la Llei del Servei d'Ocupació també van haver-hi moltíssimes compareixences, a més a més de les aportacions que els diferents grups sempre fan a les associacions, els grups parlamentaris... Fins i tot es van crear ponències a l'hora de rebre el seu assessorament i, a més a més, la seva opinió al respecte. Per tant, crec que això, en aquest cas, com deia, ja es recull.

Per altra banda, centrant-nos en els termes en què està plantejada aquesta proposta, considerem que en la Proposició de llei el Grup Socialista atribueix una nova funció en l'organització d'aquest Parlament. I, com també han recordat els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, creiem que això es pot fer també per via de modificació del Reglament; un Reglament que està parat, que s'està treballant a modificar-lo, però que, en canvi, encara no ha avançat.

En aquest cas, nosaltres creiem que hauria de ser un acord de tots els grups parlamentaris a l'hora de tirar endavant tota la reforma del Reglament i recollir explícitament tota aquesta col·laboració, que, com deia, ja es fa, i li he posat uns exemples de casos on ja s'ha anat recollint.

Pel que fa a les diferents propostes d'aquesta mateixa funció consultiva, la Proposició de llei ens aporta dades de la seva existència a l'ONU, a la UNESCO i al mateix Consell d'Europa; però, és clar, es tracta en tots tres casos d'autèntiques organitzacions internacionals de cooperació i de desenvolupament, no òrgans de naturalesa d'Estat ni legislativa. A més a més, si ens hi fixem bé, la funció de l'organització consultiva està atribuïda a la mateixa organització en el seu conjunt i no a un òrgan concret de l'organització. És a dir que la funció no correspon a l'Assemblea General de les Nacions Unides com a òrgan individualment considerat i sobirà de l'organització en qüestió, sinó al conjunt de la institució que, internament, i, això sí, a través del seu propi Estatut i Reglament intern d'organització i funcionament, arbitra els mecanismes, instruments i competències per poder-ho exercir.

No es tracta, doncs, al nostre entendre, d'un paradigma que sigui traslladable com a model dins de l'àmbit de

l'organització interna dels parlaments. Vostè també ha recordat que no existia cap parlament on existeixi un òrgan d'aquestes característiques. Nosaltres entenem que és, potser, per la seva pròpia naturalesa i, com deia, pel debat que s'està generant ara sobre la legitimitat de determinats poders intermedis.

Igualment, en aquesta proposta vostè fa esment a l'article 40 del Reglament que, com li he dit, permet aquesta compareixença i aquesta introducció d'aquests mecanismes de participació.

Finalment, convé dir que si és realment el que pretén aquesta iniciativa aprofundir en les relacions del Parlament i els ciutadans, nosaltres també... –i també ho hem recordat–, es va obrir la possibilitat a través d'iniciatives del Grup Popular, que es publicués en les pàgines webs els projectes de llei per tal que les associacions puguin aportar les seves observacions i, a més a més, adequar-lo també a cada proposta i, com li deia també, fer-ho en ponència.

El que cal..., nosaltres entenem que també cal, per altra banda, fer un debat més profund, probablement també modificar regles del joc parlamentari. És a dir, emmarcar les diferents propostes que puguin existir, ara i en el futur, amb un debat molt més obert sobre el model per tal d'adaptar-lo a les noves necessitats i a les noves exigències. Probablement en un futur proper, com deia, hauríem de fer una reflexió molt més extensa, més enllà del que és la modificació del Reglament per tal d'adequar el Parlament a les noves necessitats i a les noves exigències de la societat, perquè crec que, després de tots aquests anys, es pot avaluar i corregir els seus problemes i les possibles disfuncions per tal de redefinir-lo i adaptar-lo. I, en opinió del Grup Popular, hem de parlar, en aquest cas, com deia, inicialment, d'avançar cap a una millora del que és el nostre Reglament intern per tal de fer-lo més àgil i que inclogui el conjunt de modificacions per adaptar-lo a les noves necessitats.

Finalitzo, senyores i senyors diputats, manifestant que compartim els principis d'aquesta iniciativa en el sentit que vol obrir-lo a la societat. Però, com deia, amb l'objectiu aquest ja tenim instruments a l'hora de fer-ho, però anuncio el nostre vot en contra, perquè considerem que aquesta iniciativa més que facilitar la incorporació de les entitats com a òrgans consultius del Parlament, el que pretén és introduir un procés de legitimació parcial i descontextualitzat.

En opinió del Grup Popular, doncs, la necessària no-reforma del règim parlamentari entenem que ultrapassa aquesta proposta i s'endinsa dins d'una reforma general del model. Aquest és, al nostre entendre, el marc en què cal inserir propostes com la que ara estem debatent, tenint en compte que creiem que va molt més enllà del que deia d'incorporar aquestes associacions i organitzacions com un òrgan de consulta del Parlament, i va molt més enllà quant al tema de la legitimació, que, com deia, és un debat que està obert i creiem que cal deixar-lo a l'hora de poder reformar el nostre model.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Passem, ara, al torn del Grup de Convergència i Unió, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, vull començar la intervenció en representació del nostre Grup Parlamentari, de Convergència i Unió, manifestant la nostra coincidència amb l'esperit que inspira aquesta Proposició i també amb l'objectiu que persegueix, que ha estat molt ben exposat per part del seu ponent. Efectivament, nosaltres compartim aquesta idea d'un parlament i d'un govern també que siguin realment institucions obertes als ciutadans, properes, que fomentin i estimulin la participació i l'acostament a les persones, a la societat i a les organitzacions que la representen.

Tot allò, per tant, que permeti caminar en aquest sentit és, al nostre parer, important i, de fet, forma part, al nostre entendre, de la tradició d'aquest país. De fet, com dic, aquesta és la tradició de les institucions de l'autogovern del nostre país, tant del Govern com del Parlament.

El mateix Govern, cada vegada que endega el procés d'iniciativa legislativa, ho fa, sens dubte, a través també d'un ampli procés de consulta a través de les entitats, de les organitzacions, de les associacions que coneixen aquell sector que es pretén regular o en què es pretén incidir a través d'un projecte legislatiu.

S'ha esmentat també aquí abans per part de diferents ponents l'existència d'un mecanisme modern en l'àmbit de les noves tecnologies –per cert, conseqüència, també, d'un acord d'unanimitat d'aquest Parlament de Catalunya–, concretament la Resolució 4/94, de 14 de març del 2001, a través de la qual precisament s'instava a crear aquest mecanisme que el Govern ha posat en funcionament, que consisteix en l'existència d'una web que permet tenir accés als avantprojectes de llei, abans de convertir-se en projectes. Per tant, un cop surten del Consell Tècnic i abans que el Govern les aprovi i vinguin al Parlament de Catalunya, tots els ciutadans, totes les persones, totes les entitats i les organitzacions poden accedir a aquesta web parlamentària, a aquesta web que està penjada en la web de la Generalitat, dins concretament del Departament de Governació, i poden fer-hi arribar les seves opinions, les seves iniciatives, les seves propostes d'esmena, i el Govern, posteriorment, té l'obligació –i així ho fa– de trametre aquesta informació al Parlament, a tots els grups parlamentaris, perquè en tinguin coneixement i, si ho consideren oportú, ho puguin incorporar en el treball parlamentari.

Però és que també, precisament, en aquest treball parlamentari que s'inicia quan els projectes legislatius arriben a aquesta seu, existeix precisament un procés, un tràmit, que ha estat explicat també pels diferents intervinents, d'informació i de consulta, tant pel que fa referència als projectes de llei com a les proposicions de llei, a través del qual les ponències legislatives tenen el camí obert i tenen la manera –i, de fet, ho fan, i ho fem,

i tots en som testimonis— de consultar, de demanar opinió, de demanar parer a totes aquelles entitats i organitzacions que tenen a dir-hi quelcom amb relació a la matèria sobre la qual es pretén legislar.

I, finalment, també hi ha un element que ha estat esmentat per part de pràcticament tots els intervinents, que és l'existència d'aquest article en el mateix Reglament del Parlament, que regula els procediments de consulta i les compareixences d'entitats, organitzacions i persones en aquestes.

Amb tot, però, tot i aquesta coincidència, com dic, i compartir aquesta idea, no creiem que sigui necessari en aquest moment, ara per ara, regular per llei aquesta matèria. En primer lloc, perquè, de fet, incideix directament de ple en allò que fa referència al funcionament del Parlament, que està regulat pel seu propi reglament. I aquí també s'hi ha referit abans, i d'una manera molt explícita, la ponent del Partit Popular; per tant, no m'hi estendré. Però entenc també —i em sembla que també hi ha fet referència el senyor Ribó, i també el senyor Riudor— que caldria o convindria plantejar-se aquesta qüestió, també, en el marc de la reforma, de la necessària reforma del Reglament d'aquest Parlament.

En segon lloc, també dir que la funció, aquesta funció concreta de consulta, de fet, l'estem fent i la podem continuar fent, l'hem de continuar fent, l'hem de reforçar, sense necessitat d'un registre i sense necessitat d'una llei. De fet, el nostre compromís hi és, crec que el compromís de tots els grups parlamentaris hi és, i entenem que hauríem de continuar per aquest camí, posant en pràctica, en termes reals, aquest principi que tots defensem d'acostament i de consulta a la societat civil. Però en termes reals, de fet, en aquests moments jo diria, o dic, que no necessitem una llei que ens obligui a fer-ho; ho podem fer, ho estem fent i ho hem de continuar fent.

També entenc que condicionar les consultes a una prèvia inscripció registral podria, fins i tot, arribar a limitar la mateixa capacitat de consulta que té el Parlament. Jo crec que en cada moment el Parlament ha de poder consultar a tothom o a qui consideri en cada moment més adient, més oportú o més idoni. De fet, si això hagués d'estar condicionat a l'existència d'un registre previ, podria fins i tot limitar aquesta capacitat que té el Parlament. Per tant, des d'aquest punt de vista també, creiem que val la pena referir-se a la realitat, posar en pràctica aquest principi, a través de la iniciativa que lliurement i voluntàriament pot prendre cadascun dels grups parlamentaris.

I, en quart lloc, dir també que ens podríem trobar amb la problemàtica que diferents sectors poguessin tenir o poguessin conèixer l'existència de diferents entitats o organitzacions petites que no complissin necessàriament els requisits que s'estableixen en aquesta Proposició de llei, que, per tant, no fossin considerades, entre cometes, «suficientment representatives», però, en canvi, fossin molt i molt coneixedores d'un aspecte concret, d'una matèria concreta sobre la qual es pretén legislar. Entenem que és necessari que en cada cas puguem fer consultes i puguin, per tant, aquestes entitats, ser consultades amb independència, absolutament,

d'aquest possible registre. I, per tant, el que cal, el que li cal, a aquest Parlament, és que totes elles puguin ser consultades en funció, precisament, del seu grau de coneixement sobre la matèria que volem tractar o sobre la qual volem legislar.

Per tant, per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, i, ho repeteixo, reiterant el nostre compromís, el compromís del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que estic segur que també és el de tots, de continuar treballant, com dic, en la línia d'un major acostament de la institució parlamentària a les persones i a les organitzacions de la societat civil organitzada, però sense necessitat d'encotillar-nos en regulacions legislatives que a hores d'ara no considerem imprescindibles, tot i que no descartem que en el futur poguéssim arribar a considerar-les, nosaltres, en aquests moments, per aquests motius, entenem que la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei que ha presentat el Grup Socialista avui no comptarà amb el nostre suport.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyors president.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor Millor. (*El Sr. Masllorens i Escubós demana per parlar.*) Em demana la paraula?

El Sr. Masllorens i Escubós

Sí, per contradiccions, senyora diputada..., senyora presidenta —perdó.

La vicepresidenta segona

Cap problema...

El Sr. Masllorens i Escubós

Molt breument...

La vicepresidenta segona

Un minut.

El Sr. Masllorens i Escubós

Només... Jo, lògicament, respecto la decisió de tots els grups, no faltaria més. El que passa és que a mi em sembla que es pot dir que s'està en desacord amb aquesta presa en consideració i que s'hi votarà en contra, però a mi em sembla que el que difícilment es pot dir és que està bé però que no es votarà, diguéssim, o que això ja ho passarem al Reglament, perquè, portem tants anys dient que ho passarem tot al Reglament, que sona massa a subterfugi.

I sobretot, senyor Millo, el que jo crec que no es pot dir és que aquí regularem una cosa i, per tant, a partir d'ara no podem escoltar els que ja estàvem escoltant fins ara, perquè, si vostè s'ha llegit el text, el que no es diu enlloc és que la regulació d'estatut consulti per unes determinades entitats vulgui dir que a partir d'ara no puguem fer el que ja fèiem i que probablement estaria bé continuar fent.

En qualsevol cas, jo només constato que aquesta proposta havia arribat aquí fa molts anys, fins i tot molt abans que jo fos diputat...

La vicepresidenta segona

Se li ha esgotat el temps, il·lustre diputat, si us plau...

El Sr. Masllorens i Escubós

...i que, per tant, hi havia hagut oportunitats, abans d'ara, d'incloure-ho en el Reglament de la cambra.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Passem ara, doncs, a anunciar que estem en període de votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Prego als mitjans de comunicació que surtin, si us plau, de l'hemicicle, que no els correspon en aquest moment.

Sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de regulació de l'Estatut d'organització consultiva del Parlament de Catalunya.

Comença la votació:

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat (presa en consideració) (tram. 202-00189/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia ha estat posposat, i el sisè és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat. La presenta, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

(Remor de veus.) Esperis un segon, senyor diputat. Prego a les senyores i als senyors diputat silenci, si us plau. *(Pausa.)* Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'Estatut de Catalunya preveu, en el seu article 9, la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'estadística d'interès a Catalunya. I, congruentment amb aquest precepte de l'Estatut, la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, que és la que ara pretenem modificar amb aquesta iniciativa, va crear un marc legal adequat a partir del qual desenvolupar precisament aquesta competència estatutària.

I amb un objectiu, que cito literalment del preàmbul de la mateixa Llei, que era el de posar a disposició de tota la societat una informació completa i objectiva, reflex fidel de la realitat existent, com a base fonamental per programar l'activitat política i pública al millor servei de la ciutadania, i també, en últim extrem, però no per això menys important, per tal de complir amb les exigències que imposa el principi de públic i igual accés a les dades resultants de l'estudi científic de la societat catalana.

Per tant, tot i que la Llei d'estadística, com algú ha fet notar aquests últims dies encertadament, excepciona, avui per avui, certament, en el seu articulat, els sondejos i les enquestes d'opinió de l'àmbit d'aplicació de la Llei, no és menys cert que la Llei conté, per les raons que acabo de citar, una, jo diria, habilitació genèrica de l'Institut d'Estadística de Catalunya per realitzar totes les enquestes i estudis d'opinió de la Generalitat, i especialment, també, aquells que afecten la valoració dels serveis públics, que afecten la valoració dels diferents partits polítics, la intenció de vot i, fins i tot, no només les preferències polítiques, sinó també la valoració dels diferents líders polítics. I per què? Doncs, perquè el resultat d'aquest tipus d'enquestes i d'estudis d'opinió és bàsic per a la planificació correcta de l'acció política i de l'Administració.

Però, si amb aquesta habilitació genèrica no n'hi hagués prou, en segon lloc, creiem que aquesta Llei, convenientment modificada i en els termes en què avui la plantejarem, pot ser un instrument útil, un instrument eficaç per disposar d'un organisme públic que nosaltres denominem el CIS català; en definitiva, és redimensionar l'actual Institut d'Estadística de Catalunya perquè tingui l'encàrrec, perquè rebi l'encàrrec, a través d'aquesta Llei, de realitzar almenys totes les enquestes i estudis d'opinió de la Generalitat de Catalunya.

Com vostès saben, a pesar de la creació, el març del 98, del Registre Públic d'Enquestes i Estudis d'Opinió, que havia de garantir les degudes publicitat i divulgació dels estudis i enquestes de la Generalitat, sincerament –no és la primera vegada que ho diem des d'aquesta tribuna–, la realitat ens demostra que des de, no des de l'any 98, des del 1980 fins ara, l'accés a aquest tipus d'enquestes ha aparegut, en la pràctica, reservat a l'Administració del Govern de la Generalitat. Ha estat, en definitiva, una utilització privativa, de vegades partidària, d'aquest tipus d'estudis per part de l'Administració, i, per contra –ho diem ara com ho dèiem quan discutíem aquesta mateixa iniciativa el mes de maig de l'any 2001–, nosaltres creiem que en una societat democràtica com la nostra és natural que els resultats d'aquest tipus d'estudis siguin perfectament públics, ja que totes les forces polítiques, tots els partits, però també tots els estudiosos, el món acadèmic i el conjunt de la ciutadania han de tenir dret a conèixer els estudis d'opinió que es porten a terme amb els diners públics, amb els recursos públics, amb els diners de tothom. En cas contrari, es podrien, i, de fet, se n'han produït, abusos d'utilització amb finalitats partidistes d'aquests recursos.

Però més enllà d'aquest problema associat a la divulgació, a la publicitat d'aquest tipus d'estudis, quan el

maig del 2001 vam presentar aquesta mateixa iniciativa en aquesta cambra parlàvem també d'altres elements, d'altres qüestions en què tot sovint les enquestes i estudis de la Generalitat s'havien vist qüestionats, i, fins i tot, abans d'aquest escàndol que estem vivint en aquests moments, de la reiteració de diferents episodis que hem conegut últimament. Parlàvem, i parlem avui, també, d'aspectes relacionats amb el moment, amb el procediment, amb el retard amb què es feien públiques o arribaven al Parlament les diferents enquestes, de la manca, tot sovint, de periodicitat, de sistematicitat, que, en definitiva, resta valor estadístic a les sèries; hi ha hagut una evident inflació i una especial predilecció per realitzar enquestes en èpoques plenament electorals.

Hi ha hagut, també, problemes vinculats al fet que el Govern ha encarregat a diferents empreses privades, i, per tant, ha externalitzat una qüestió tan sensible com les enquestes a diferents empreses privades, i no sempre aquestes empreses han estat degudament homologades.

Però si fins fa poc les enquestes havien estat permanentment sota sospita per les raons que acabo d'expressar, insisteixo que hem viscut en quatre o cinc anys diferents episodis molt polèmics que jo diria que ja havien contribuït a desacreditar per molt temps les enquestes i estudis de la Generalitat, i jo crec que podem afirmar sense embuts que aquests dies ha quedat al descobert que el Govern ha entregat reiteradament en aquest Parlament enquestes amb dades falses, enquestes amputades o directament inventades, fet que ha motivat l'admissió, diguem-ho així, d'alguns errors per part del Govern amb explicacions que entenem que, avui per avui, i no és aquest el moment processal en què m'hi vull referir, però, que, avui per avui, entenem que aquest tipus d'explicacions són poc convinctes i que, fins i tot, han motivat que el Govern hagués centrifugat totes les seves culpes, totes les seves responsabilitats.

Tampoc hi ha hagut una adopció, una assumpció, de responsabilitats polítiques; hi ha hagut l'adopció d'alguna responsabilitat política testimonial, s'ha dit «dràstica», però que, en la nostra opinió, és absolutament insuficient i, en algun cas, fins i tot, injusta.

Nosaltres creiem l'any 2001, quan vam presentar aquesta proposta, i avui també, que les enquestes que depenen de la Generalitat s'han de caracteritzar per la seva rigorositat, per la seva equanimitat, única forma que una enquesta pugui ser aprofitada per posteriors investigacions acadèmiques, i per resoldre els problemes de la nostra societat i no dels partits del Govern, i encara menys d'un candidat a la presidència de la Generalitat. D'aquí que, tant la situació creada, i que acabo d'exposar..., però, sobretot, al marge d'això, per la notable importància política i social, i, sobretot, pel cost econòmic evident que han anat adquirint els diferents estudis i enquestes de la Generalitat, creiem, com creiem fa algun temps, que es fa necessari dotar-nos d'una regulació de rang legal –una regulació de rang legal– que creï o redimensioni, en aquest cas, un organisme públic, un institut, que realitzi els estudis que contribueixin al coneixement científic de la societat catalana, i

entre ells, també, òbviament, les enquestes i estudis d'opinió, inclosos els sondejos electorals. També d'una llei que reguli i que disciplini les relacions entre els subministradors de les dades i els usuaris de la informació amb l'òrgan que desenvolupa i executa l'activitat enquestadora; que es reguli l'obligatorietat del subministrament de les dades, la publicació i la difusió adequada dels resultats i la preservació en tot moment del degut secret d'aquesta informació; que obligui també a trametre periòdicament a aquest Parlament la relació circumstanciada de totes les enquestes que es pretenen fer, però també a la resta d'administracions concernides, i, evidentment, també, al món local; que s'articuli un pla d'enquestes aprovat i actualitzat cada any com a instrument per a l'ordenació i planificació d'aquest tipus d'activitats, i, finalment, per destacar algun element més de les funcions d'aquest organisme, que prevegi, també, com no, la col·laboració amb el món acadèmic, especialment amb els centres universitaris i de recerca, per a la realització de projectes de recerca conjunta i per a la formació d'investigadors en ciències socials.

Nosaltres, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, es felicita del fet que la majoria, si no tots els grups d'aquesta cambra, hagin, finalment, decidit de donar suport a aquesta Proposició de Llei, i també, particularment, que el Govern de la Generalitat ja hagués anunciat fa algunes setmanes que la solució tècnica que el nostre Grup Parlamentari havia plantejat dos anys enrere és la solució tècnica adequada, i que per això avui també es mostra partidari de votar favorablement aquesta Llei.

Només voldria fer dues o tres remarques últimes. La primera és que amb aquesta Llei, però, sobretot, amb l'eventual assumpció de responsabilitats polítiques de pes per l'escàndol de les enquestes, creiem, i encara hi crec avui, encara que no ho veig probable, que podríem haver passat full perfectament d'aquesta història.

La segona és que aquesta proposta és, òbviament, com tot en aquesta vida, perfectament millorable, modificable, i, per tant, jo els emplaço que en el tràmit de ponència puguin col·laborar i contribuir a millorar el seu text.

I, en tercer lloc, que la idea expressada, en aquest cas, a través d'una proposta interessant del Grup Socialista fa molt pocs dies, que demana també la creació d'un institut *ad hoc* que reguli aquest tipus de qüestions, jo crec que és una bona proposta que, evidentment, no és gens excloent amb la que fa el nostre Grup Parlamentari. De fet, la proposta de Grup Socialista pretén la creació d'un patronat nomenat pel Parlament i amb presència acadèmica d'experts, i també, evidentment, d'altres administracions, que creiem que és una proposta i un element que perfectament pot encaixar amb la proposta que avui fem si dotem l'Institut d'Estadística de Catalunya també d'un organisme o d'un patronat d'aquestes mateixes característiques.

Per tant, jo els emplaço que en el tràmit de la discussió d'aquesta Llei el conjunt de grups d'aquesta cambra i el mateix Govern puguin fer les aportacions que creguin necessàries i, evidentment, contribuir tots plegats a tenir ja un instrument útil i eficaç per regular i per

disciplinar aquest tema tan sensible i tan important, com són les enquestes i els estudis de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Ridao, per què no un autèntic institut català de l'opinió pública, que no depengui de cap conjuntura política ni de cap majoria governamental? Per què no objectivem l'instrument que sembla que la majoria de nosaltres creiem que caldria crear?

Vull recordar aquí que fa mesos el PSC - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds vàrem estar elaborant una proposició no de llei sobre la temàtica que ens ocupa, i ara tenim el debat sobre la Proposició de llei que presenta Esquerra Republicana, el 19 de març va entrar a registre la que presenta el PSC - Ciutadans pel Canvi, i jo torno a plantejar els mateixos elements que em semblava que eren *élan*, quelcom comú, als tres grups parlamentaris.

És evident que avui té molt de marro parlar de sondejos, enquestes, i d'aquí a poca estona, doncs, potser pujarà una mica, fins i tot, el to d'aquesta cambra, quan per fi traguem l'entrellat sobre la comissió d'investigació que planteja el Grup del Partit Popular i que, com que tinc totes dues mans sobre fusta, sembla que arribarà a bon port quant a l'aprovació d'aquesta cambra, però a mi em sap greu que en aquesta presa en consideració –que, senyor Ridao, nosaltres hi votarem a favor– sembla que només anem a adobar el nyap del Govern quan, precipitadament i davant de la pressió del cas dels sondejors manipulats, no se'ls va ocórrer altra cosa que encarregar a l'Indecat el que no li podien encarregar. Li van encarregar quelcom que ho tenia prohibit per llei, i ara semblaria que amb la presa en consideració els adobem aquest tema. No tinc cap problema a adobar qüestions en un sentit positiu, però em sembla que no és aquesta la forma de fer-ho.

Per nosaltres, primer, hauria de ser un òrgan no governamental. Govern i qui governi és un caramel massa atractiu deixar en mans de majories poder disposar d'aquest instrument. Vaig ser jo qui va provocar la resposta del president Pujol que eren «tontos» o «inútils», els que manipulaven les enquestes, evidentment, perquè malgrat que es manipulen les enquestes, el que no es podrà manipular són les línies gruixudes de l'opinió pública. Recordin quan l'Institut Gallup donava Dewey guanyador a les eleccions i Truman les va guanyar malgrat totes les enquestes en contra, no? Però les enquestes són un instrument –són un instrument– per anar seguint l'evolució, el pols, de l'opinió pública.

Per tant, primer, hauria de ser quelcom més objectiu. Segon, hauria de ser quelcom acadèmic, i no vegi en

aquesta afirmació cap defensa corporativa, tant de bo que arribéssim un dia a crear un institut que fos professional i que fos acadèmic, que fos amb la gent que hi entén, tant des de la perspectiva de la investigació com des de la perspectiva de la realització d'enquestes. Tercer, hauria de ser un organisme accessible, molt més accessible encara, senyor Ridao. Per exemple, per què no conèixer totes les enquestes? No només les d'intenció de vot. És a dir, a la ciutadania i als seus representants els han d'interessar totes les enquestes. Jo ja ho entenc, eh?, tots tenim, i jo el primer, doncs, fins i tot la coqueteria de saber com ens puntuen, i jo he de donar gràcies que la majoria, doncs, em va aprovar, pels pèls, però em va aprovar, però igual s'ho van inventar, no?, potser em suspenien però es van inventar que m'aprovaven, i els ho he d'agrair, no?

Però, coqueteria a banda, que tampoc serveix de res, perquè estic fart de veure una valoració personal molt per damunt del vot que es té en la realitat, ha de ser accessible a tot, i més quan s'està sondejant constantment, sobretot a les temàtiques. Ho fan les cases comercials, ho fan les grans institucions financeres, home!, evidentment ho fan els governs. Doncs seria bo tenir aquesta accessibilitat, tant dels representants de la ciutadania per uns canals molt directes, amb pantalla, li diria jo... No hi ha cap raó tecnològica perquè no hi tinguéssim accés amb pantalla –ja sé que això connecta, fins i tot, amb una cosa que hem debatut anteriorment, no? –, però la ciutadania també, amb la corresponent prevenció, no?

Quarta qüestió, hauria de ser un institut de col·laboració, i no només del Govern de la Generalitat, de totes les administracions, i després m'hi referiré en el debat que tindrem sobre la comissió d'investigació, perquè vegin que en aquesta casa no hi ha només una persona que té preocupació per altres institucions municipals.

I, per últim, hauria de ser una institució absolutament transparent, especialment pel que fa a l'adjudicació dels estudis, al coneixement de l'univers d'empreses potencials en el mercat, i que no «birlessin», no capgriessin, tot el que he dit abans, doncs, aleshores, buscant una empresa, entre cometes, amiga, i si fos possible que, a més d'amiga, al damunt pogués donar algun benefici a part del coneixement dels resultats.

Torno a dir-li-ho: nosaltres hi votarem. Dubto molt, i vostè ho sap millor que jo, que el calendari parlamentari ens permeti que això arribi on ha d'arribar, però, si no, n'haurem fet un debat. S'acumularà, m'imagino, amb el que tindrem al seu dia amb la Proposició de llei del Partit Socialista, i potser, a poc a poc, tots anirem caient del cavall d'aquesta deïficació del que ens pensem que és el tema més important del món, com són els sondejors, i parlem, molt modestament però molt sòlidament, del tema de les enquestes.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya torna a presentar avui, després de dos anys, una Proposició de Llei, que va ser rebutjada pel Ple d'aquest Parlament, amb què pretén modificar la Llei d'estadística de Catalunya, mitjançant la qual tracta de redimensionar un organisme públic com és l'Institut d'Estadística de Catalunya, per tal que assumeixi les competències que fins ara tenia la desapareguda Direcció General d'Avaluació i Estudis. S'ha dit, i s'ha repetit insistentment, que amb aquesta llei, en el cas que sigui aprovada, es crearà un CIS català, i jo els dic, amb tota la sinceritat del món, senyor Ridaó, que res a veure, el que vostè proposa, amb un CIS català.

Vull recordar-los que el CIS és un organisme amb plena autonomia per portar a terme les enquestes que consideri oportunes, actua amb total transparència. Les seves enquestes, inclosos els budells de les mateixes, són de lliure accés per a tothom i no actua sota el mandat del Govern de l'Estat. Per tant, crec que és important remarcar que avui no estem posant la primera pedra d'un CIS català, el que estem fent o, millor dit, el que faran els grups que donin suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei és posar l'Institut d'Estadística de Catalunya en mans del Govern de la Generalitat per tal que aquest pugui encomanar-li qualsevol tipus d'enquesta que pugui convenir-li en un moment determinat.

A més a més, senyores i senyors diputats, aquesta no és, ni de bon tros, la solució tècnica per acabar amb les manipulacions i les ocultacions de les enquestes i dels estudis d'opinió. Des d'un punt de vista tècnic, és una aberració considerar que els sondejos i les enquestes d'opinió poden ser considerats com una activitat estadística, perquè no ho són. I no ho diu només el Grup Popular, així mateix ho va dir la diputada del Grup Popular, la senyora Esteller, des d'aquesta mateixa tribuna, però també ho van dir el senyor Portabella, en nom del Grup d'Esquerra Republicana; el senyor Carnicer, en nom del Grup Socialista de Catalunya, i el senyor Curto, en nom del Grup de Convergència i Unió, quan es va debatre en aquest Parlament la Llei d'estadística de Catalunya.

Tampoc és aquesta la solució política, senyores i senyors diputats, per aturar la manipulació i l'ocultació d'aspectes significatius de les enquestes i dels estudis d'opinió encarregats pel Govern de la Generalitat.

El problema no és si l'enquesta o l'estudi d'opinió el porta a terme un organisme públic o privat, si el fa una universitat o un institut independent del Govern, el problema, senyores i senyors diputats, no és l'instrument, sinó la utilització partidista que d'aquest instrument es fa per part del Govern de la Generalitat. Perquè, si encarregant aquests estudis i aquestes enquestes a empreses privades, algú de la Generalitat els ha estat manipulant impunement, què no passarà si donem aquestes competències al mateix Govern de la Generalitat.

Mirin, l'única manera de garantir que les enquestes no puguin ser manipulades és complir amb la resolució que, impulsada pel nostre Grup, va aprovar el Parla-

ment en el darrer Ple i que obliga el Govern, amb independència que encarregui l'enquesta a un organisme públic, a una empresa privada o a una universitat, té l'obligació de fer pública tota la informació científica disponible en el banc de dades de qui hagi portat a terme l'enquesta, la fitxa tècnica, la matriu, les freqüències de totes les variables que s'hagin inclòs i els encreuaments efectuats entre elles, així com la base de dades, l'informe i l'anàlisi dels resultats en suport informàtic. Així de fàcil, senyores i senyors diputats.

Nosaltres compartim, senyores i senyors diputats, la preocupació manifestada aquests dies per l'Associació Catalana de Sociologia, de l'Institut d'Estudis Catalans, que ha alertat del perill de politització de l'Institut d'Estadística de Catalunya si avui, aquest Parlament aprova aquesta Llei. I en aquest sentit ha reclamat, l'Institut d'Estadística de Catalunya, al Govern de la Generalitat, però també al Parlament de Catalunya, que els mantinguin al marge de les polèmiques polítiques i partidistes. Per aquest motiu, senyores i senyors diputats, el Grup Popular, recollint la petició feta per l'Institut d'Estudis Catalans, votarà en contra d'aquesta presa en consideració.

En tot cas, deixi'm acabar la meua intervenció amb dues idees expressades per un representant de Convergència i Unió en aquest mateix Ple, el 30 de maig de l'any 2001. Deia el senyor Marià Curto: «Instrumentalitzar les enquestes a través de la Llei d'estadística no és ni el millor camí ni el més adequat.» Deia, també, el senyor Marià Curto: «En aquests moments tenim una activitat estadística a Catalunya que s'ha guanyat a pols el reconeixement d'una activitat amb una qualitat tècnica que genera un producte de qualitat, que és apreciat, que és respectat i valorat.» Deia el senyor Curto: «Senyor Ridaó, crec que valdria la pena que no l'espalléssim.» Senyors de Convergència i Unió, jo els demano que siguin coherents i votin avui, també, en contra d'aquesta presa en consideració per tal d'evitar, com deia el senyor Marià Curto fa només dos anys, que s'espallís l'activitat estadística del nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició de modificació de la Llei, com ja vam fer aproximadament fa dos anys, quan exactament en aquesta mateixa sala estàvem debatent exactament el mateix text que ara estem debatent.

Constatem, però, que a Convergència aquesta proposta, en aquest moment, li va perfectament aquesta Proposició, donat que, d'aquesta manera, jo crec que podran esmenar l'error que va cometre el Govern de traspassar per decret l'Idescat, la competència d'enquestes i de sondejos, quan pensem que l'article cinquè de la Llei 23/98 exclou clarament aquesta possibilitat.

Deia abans que aquest mateix debat s'havia fet en aquesta mateixa sala fa exactament dos anys. S'ha dit –jo ho torno a repetir–, en aquest mateix debat el senyor Curto deia exactament, i en aquest sentit argumentava el vot contrari de Convergència Democràtica, que «l'activitat estadística a Catalunya s'ha guanyat a pols el reconeixement d'una activitat amb una qualitat tècnica que genera un producte de qualitat que és apreciat, que és respectat i que és valorat», *Diari de Sessions* de 30 de maig del 2001. Ara el plantejament és diferent, ara el plantejament per part de Convergència és diferent; benvinguts, però, què ha canviat aleshores?

També haig de dir que en aquest mateix debat el nostre representant, el diputat Miquel Iceta, ja va denunciar ocultacions, va denunciar manipulacions d'aquestes enquestes i estudis que s'havien presentat. La resposta que se'ns va donar va ser que tot s'havia fet d'acord amb la Llei.

Votarem a favor –hi insisteixo–, però, tal i com preveia fa un moment el senyor Ridao, sí que ens agradaria, i de fet anunciem que en el tràmit parlamentari corresponent ens agradaria, a través de les esmenes o de la ponència conjunta, plantejar les nostres propostes, que estan condensades en la Proposició de Llei, que vam presentar el 19 març, sobre la creació de l'Institut Català de l'Opinió Pública; esmenes que van, fonamentalment, en la direcció de tenir una major col·laboració amb la comunitat científica, la creació d'aquest Institut i d'un patronat, com a òrgan de govern, precisament, per millor garantir la independència de l'organisme que ha de realitzar o promoure aquestes enquestes d'opinió pública. Jo crec que, potser això, la creació d'aquest patronat salvaria algunes de les prevencions que ha plantejat fa un moment el diputat Sirera. I, en tercer lloc, plantejarem també, a través de les esmenes, més informació *a priori* al Parlament de Catalunya. Són esmenes que, en qualsevol cas, pensem que encaixen perfectament en l'esperit de la proposta que està plantejant en aquest moment el representant d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Casas.

El Sr. Casas i Bedós

Gràcies, senyor president. Nosaltres, avui, contràriament a quan va ser presentada per primera vegada aquesta Proposició de Llei, que vam votar-hi en contra, votarem a favor, però votarem a favor perquè les circumstàncies són diferents. I són diferents, no per manca de coherència o perquè ara hem descobert la sopa d'all, perquè hem reconegut, ha reconegut el Govern, ho ha dit el conseller en cap, ho ha dit el conseller portaveu en diferents interpellacions, que hi han hagut errors en el sistema d'enquestes i d'estudis que fa el Govern de la Generalitat, hi ha hagut errors que s'han de resoldre. S'ha suprimit una direcció general, s'ha cessat un director general i es creu que és un bon camí, avui, que l'Institut d'Estadística de Catalunya és una

entitat que ja porta anys, solvent, que tot vostès parlen de la seva solvència, que està prou madura perquè amb un consens parlamentari se li encomanin més feines, i, entre elles, aquesta. I d'aquesta manera creu el Govern, i per tant coincideix amb l'aprovació de la Llei que en el seu dia havia presentat Esquerra Republicana, que per aquesta via podem garantir que no hi hauran més errors.

Dit això que explica perfectament la coherència del Grup de la majoria per donar-hi suport, home, m'agradaria fer algun matís a les afirmacions que feia el senyor Ridao. Jo crec que hem de ser molt prudents quan des de la tribuna parlem de falsificacions, de manipulacions, de paraules que fins i tot podrien caure en un tipus penal. Vostè recordarà –recordarà vostè, fa anys– que un regidor d'Esquerra Republicana, de Lleida, va imputar, de tot, l'alcalde Siurana, precisament per unes enquestes suposadament manipulades. El tema va anar als tribunals i el senyor Siurana va resultar absolt. Per tant, jo crec que aquest precedent podria fer-nos, a tots plegats, de ser més prudents amb les paraules que utilitzem des de la tribuna.

Hi han hagut errors –hi ha hagut errors–, ho ha reiterat en repetides ocasions el conseller en cap. No parlem de manipulacions, no parlem de frau. Si se n'ha de parlar, aquestes qualificacions les donarà qui correspongui, que no són vostès, perquè es poden equivocar, senyor Ridao. I és molt gruixut, és molt gruixut imputar-li a un alcalde una sèrie d'actuacions delictives que després el jutge diu que no hi han sigut. Per tant, jo els demano una mica més de prudència, de calma i tranquil·litat, i de fer els debats amb la tranquil·litat i la serenitat que es correspon.

El Govern de la Generalitat, amb el tema d'enquestes i estudis, és el més transparent de Catalunya; no dels governs, perquè només n'hi ha un: de totes les administracions que hi ha al país, ho hem dit moltes vegades, el més transparent és el Govern de la Generalitat. I precisament per aquesta transparència vostès han pogut atrapar els errors, i d'això, ja en diem manipulacions i imputem conductes que en alguns casos –hi insisteixo– ratllen el codi penal. Per tant, jo els demano prudència, els demano tranquil·litat, que després no els esmeni la paraula els jutges, senyor Ridao, que és un paper molt galdós.

De totes maneres, avui, el que votarem ara afirmativament, i, per tant, pel que hem expressat els diferents grups de la cambra, crec que sortirà aprovada aquesta Proposició de Llei, és molt més important això que farem ara que la votació que farem després, de si hi ha o no hi ha una comissió d'investigació, però moltíssim més. Perquè amb això resoldrem –resoldrem–, donarem més tranquil·litat al sistema d'enquestes i d'estudis que fa el Govern, evitarem que es cometin més errors i, en definitiva, és la conclusió més clara que pot treure una comissió d'investigació.

Després farem un debat que, bé, ja en parlarem quan surti perquè aquí ja l'hem reproduït massa vegades aquest debat, en ple i en comissió. Ja ho sentirem, ja replicarem, ja direm el que hàgim de dir, però queda que el realment profitós i realment de contingut polític que farem aquesta tarda no és la votació que farem

després, és l'admesa a tràmit que farem d'aquest projecte de llei, d'aquesta Proposició de llei que permetrà, amb un debat serè, mitjançant esmenes..., ja direm, concretament, quines coses faríem nosaltres o deixaríem de fer —el senyor David Pérez n'ha apuntat algunes—, amb un debat tranquil, amb el màxim de tranquil·litat, intentarem donar a l'Idescat aquesta feina, que pugui tranquil·litzar a tothom i donar les màximes garanties que no hi haurà més errors.

Per tant, jo crec que fent això sobra el debat que farem darrere. El farem, vostès el voldran fer, i cadascú votarà el que cregui oportú, però avanço que la millor conclusió de la comissió d'investigació la votarem ara. No és el que farem després, ho farem ara. I amb aquest esperit de tranquil·litat i d'utilitzar sempre la terminologia adequada, evitem fer els ridículs que de vegades fem, dient moltes coses a la tribuna, que després els jutges ens diuen que potser ens havíem passat una mica de rosca.

Per tant els demano que, en aquest tema, una mica més de calma i tranquil·litat. Fem les coses ordenadament, i —hi insisteixo—, si alguna administració a Catalunya pot superar la Generalitat, el Govern de la Generalitat en transparència, que vingui i m'ho expliqui.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Senyor Ridao, té un minut.

El Sr. Ridao i Martín

Bé, perquè, em sap particularment greu que el senyor Casas hagi fet una imputació greu, fins i tot, el fet que les meves paraules puguin revestir, fins i tot, un caràcter de delictes, fins i tot, vostè... Sí, sí, vostè ho ha dit, per tant... Jo he parlat de dades falses, de dades amputades i directament inventades, que és l'expressió concreta, no em sembla pas calumniós, però, escolti'm, com se li ha de dir al fet d'utilitzar enquestes pagades amb diner públic per afavorir un candidat? Això és greu, i jo crec que això no és un simple error. Com se li ha de dir al fet de donar publicitat a un sondeig sospitosament semblant a un altre que s'havia extraviat miraculosament del camí entre el Palau de la Generalitat i el Palau del Parlament? Com se li ha de dir al fet d'enganyar el Parlament, negant l'existència d'enquestes per no divulgar els seus resultats senzillament perquè al Govern no li interessava. És això una omissió involuntària?

I, finalment, com se li ha de dir al fet d'ocultar les dades i, amb elles, la instrumentalització partidista que el Govern ha fet tot sovint d'aquestes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...a través, no només d'una reliscada, sinó d'una manipulació i d'una adulteració autènticament barroera? Escolti, si això...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...no és constitutiu del fet de falsejar o d'amputar o d'inventar algunes dades, no sé..., que baixi Déu i que ho vegi.

El president

Moltes gràcies, esperem que no. (*Remor de veus. El Sr. Casas i Bedós demana per parlar.*) Senyor Casas...

El Sr. Casas i Bedós

Déu ja va baixar a Lleida i va esmenar la plana al seu regidor...

El president

Tampoc va baixar a Lleida...

El Sr. Casas i Bedós

A part d'això —el senyor jutge...—, senyor Ridao, li estem admetent a tràmit... (*remor de veus*), li estem admetent a tràmit una proposició de llei que pot ser útil —que pot ser útil. Farem un debat en comissió i en plenari que pot ser un instrument útil i al final en pot resultar una nova configuració de l'Institut d'Estadística. A partir d'aquí —a partir d'aquí—, si vostè fos més moderat amb les seves expressions, segurament faríem una més bona feina parlamentària. Només li he demanat això.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Anem a trucar a votació. (*Pausa llarga.*)

Senyors diputats, anem a votar ja la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2000 (tram. 257-00004/06)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2000.

La Comissió de la Sindicatura de Comptes ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen.

Per al torn a favor, hi ha algun diputat? (*Pausa.*) Després... Per torn a favor, torn en contra i després hi ha el

de posicionament. N'hi ha algun en torn a favor? (*Pau-sa.*) No. En contra, tampoc.

I per fixar el posicionament, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, que té la paraula.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres no vam aprovar, a la Comissió de la Sindicatura, el Compte general de l'any 2000; sí que vam aprovar l'Informe de la Sindicatura, però el Compte general *stricto sensu*, no. I aquest és un posicionament que volem reiterar i que reiterem aquí en aquesta ocasió, especialment perquè vam explicar que ens reservàvem l'argumentació per a aquesta sessió plenària.

Però abans d'explicar quines són les raons, m'agradaria fer una expressa referència afectuosa, això sí, al senyor Marià Curto, que deia a la seva intervenció anterior que no ens havíem llegit amb cura el Projecte de llei amb relació a la Fira i a la resta de temes del Projecte de llei. Senyor Curto, no és el nostre costum; sempre ho fem amb molta tranquil·litat i amb molta seriositat, i també en aquesta ocasió amb relació al Compte general.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.*)

Així, doncs, quines són les raons, senyories, del nostre vot negatiu? Doncs, pràcticament aquelles que indiquen que el Govern no fa cas, tampoc en aquesta ocasió, de tot un seguit de recomanacions clàssiques —«clàssiques», vull dir verdaderes, vàlides, útils, per sempre, per ara també— de la mateixa Sindicatura de Comptes entorn de l'escrupolositat dels mètodes i de les dades, de forma transparent i rigorosa.

Val la pena afegir que en cada reunió de la Comissió, i vostès són testimonis d'això, s'aproven resolucions que insten sempre, i ja sembla que és una rutina cacofònica, però ho és en funció del reiterat incompliment..., que insten el Govern al compliment, que faci cas de les normes que aquest, el Govern, incompleix sistemàticament.

Doncs sí, el Govern és que no fa cas, i de manera reiterada, de la informació de les accions de les empreses corresponents a cada organisme o a l'empresa auditada, i que correspon, entre d'altres, al mateix Departament d'Economia i Finances, relativa a les recomanacions, notes i advertències d'irregularitat que detecta, i que ho diu explícitament tant la Intervenció General com la mateixa Sindicatura de Comptes.

El Govern incompleix també aquelles nombroses recomanacions perquè les empreses i altres organismes elaborin i aprovin els seus corresponents PAIF i ni tampoc el Govern controla la despesa amb relació a la consignació pressupostària ni pren les mesures d'aquells organismes de la Generalitat que mantenen despeses sense el reconeixement pressupostari o amb implicacions indegudes. I ja és endèmic que el Govern no fa aplicar intencionadament les normes de contractació —això és

una rutina anual— que li són aplicables —anual, almenys des que jo estic en aquesta Comissió.

En definitiva, senyories, ens trobem, d'un cantó, davant d'un compte general que no resistiria, per la seva foscor i opacitat, les mínimes normes i regles d'una empresa, diguem-ne, convencional, i, d'altra part, amb una reiterada insubordinació, vull dir-li així, sense cap alarmisme, del Consell Executiu a les recomanacions de la Sindicatura que aquest Parlament tradueix en textos normatius d'obligat compliment en cada reunió de la Comissió de la Sindicatura de Comptes.

I aquesta és una actitud que no ve d'ara, sinó de temps llunyans, i que ens fa preguntar-nos si el Govern català va per lliure o ha d'acatar les decisions d'aquesta la nostra institució, el Parlament.

I la pregunta és: així les coses, el Parlament és un *perifollo* democràtic que està aquí per dir recomanacions que després van a l'arxiu, fent una becaina eterna? Quins instruments tenim aquí per fer complir aquelles coses que emanen d'aquest Parlament i de què el Govern fa cas omís reiteradament? Què falla en aquesta situació?

Senyories, l'altre dia, a la Comissió de la Sindicatura de Comptes vaig fer una proposta que té una doble intenció: d'un cantó, expressar més transparència, més rigor, i, d'una altra part, promoure una major sinergia entre aquest arxipèlag d'empreses petites, tant de l'aparell institucional com de l'aparell empresarial, de cara a una política més austera, més sobria, més eficient, més controlable, més controlada. I és que cal una reordenació, al nostre parer, dels grups institucional i empresarial de cara a una arquitectura més racional, amb agrupacions empresarials per activitats homogènies.

Bé, el senyor Curto va dir: «Aquesta és una proposta interessant, aquesta és una proposta que podria ser útil...», no sé què, però va contestar com els vells encarregats catalans: «Ja t'ho miraré.»

I la segona qüestió és que també ens cal una reordenació de la política financera i de tresoreria amb la intenció de la reducció de costos financers i diverses qüestions d'ordre aparentment menor.

Aquestes dues propostes tenen, ja ho he dit abans, una justificació en la necessària austeritat i sobrietat de les administracions públiques, i d'una major governabilitat. En tot cas, lamento, senyories, que aquestes iniciatives que venim fent des de fa temps, perquè no és aquesta la primera ocasió que el meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, les planteja aquí, no siguin escoltades convenientment ni per part del Grup de Convergència i Unió ni per la mateixa Administració catalana.

I em pregunto per què. I la pregunta és: és que interessa objectivament a algú l'actual disbauxa administrativa? Perquè aquesta actual disbauxa, a més de donar peu a un dèficit de transparència i a un dèficit de claredat, doncs, dóna peu també a pensar que és que hi ha qui està interessat que es mantingui un determinat tipus d'interessos que en la nostra opinió són poc catòlics.

De manera que, d'un cantó, nosaltres vam aprovar, evidentment, l'Informe de la Sindicatura, no aprovem el Compte general, i ens hem permès utilitzar els minuts

que teníem aquí per fer aquestes propostes de cara a una racionalitat, a una reforma de les administracions públiques i especialment dels grups empresarials i institucionals.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Senyor Francesc Ferrer, il·lustre diputat, té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, quan una persona estima la seva pàtria, quan una persona està enamorada de la seva pàtria, què vol per a aquesta nació? Vol el millor govern possible, un govern admirable, un govern admirat.

Tanmateix, en aquest tema, que és el tema de la comptabilitat i dels comptes públics, resulta que jo, que em trobo en aquest cas, estic enamorat del meu país i no puc estar enamorat del meu Govern. I això em dol. I vinc aquí, senyora presidenta, dolgut, trist, perquè em sap greu que no pugui venir aquí a parlar amb il·lusió de saber que el meu Govern és, dins d'Europa, un govern que és transparent en els comptes, i que dona la il·lusió de saber que ja que els catalans tenim l'introduïdor de la comptabilitat per partida doble a la Península Ibèrica, que és el senyor Antic Roca, i que, per tant, els catalans som els primers que vàrem utilitzar la partida doble a la Península Ibèrica, en canvi, avui el nostre Govern no ho sapiga i no sigui mirall de res.

I fixe'u-vos que no parlo de la legislació pressupostària, no parlo que no compleix la Llei, no; parlo de la comptabilitat, de moment –de moment. Parlo només de ser un exemple amb dues coses ben clares: primer, perquè és ordenat, és rigorós, i, per altra banda, es projecten, aquests números, aquestes xifres, aquests cabals públics, cap al poble, cap als contribuents, i els contribuents coneixen, estan informats i saben i poden participar. Perquè aquí, ja s'ha dit aquesta tarda, es parla de la participació, però la participació és un eufemisme, perquè ningú sap com, per poder participar, primer, cal informació i comunicació, i sobretot en el tema dels cabals públics.

Per exemple, es diu que tots els governs tenen l'obligació de presentar memòries on hi hagin els costos i els resultats de tots els serveis públics. Bé. Això és una recomanació de la Sindicatura de Comptes, però el Govern no ho fa de cap. Sort en tenim, de la Sindicatura de Comptes, que, a vegades, ens fa comptes agregats de les universitats, de la recollida d'escombraries, dels transports públics, i podem conèixer el cost del servei i els resultats en els objectius que s'haurien de posar en el programa, que, pressupostàriament, els pressupostos són per programes.

Per tant, aquesta intervenció dolguda és per això: tot això que dic i una altra cosa que ha dit el senyor López Bulla. Francament, jo, des que estic a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, any rere any, es van fent sempre els mateixos suggeriments i les mateixes recomanacions. Ai, las! I com pot ser, això? Com pot ser que,

cada any, a cada exercici, es recomani i se'ls digui «el Govern ha de fer això i ha de fer allò altre»? I el Govern no ho fa.

Bé. Nosaltres instem, aquí. Fixeu-vos que en aquesta Resolució el Parlament insta, i, què insta, el Parlament? Insta que compleixin les recomanacions. Com pot ser...? I nosaltres hem de demanar que es compleixin les recomanacions? Però si això ja hauria de fer-ho, el Govern, sobretot, quan ho demana cada any el Parlament!

I, a més a més, jo ja sé que el lletrat que va redactar aquesta Resolució, o aquest Dictamen, va ser molt enrevessat perquè va haver de fer com una mena de tenclosques perquè hi havia propostes d'uns i propostes dels altres; però, és clar, això està molt mal redactat.

Primer de tot, demanem fer complir immediatament la Llei al Govern, «fer complir immediatament» –a la lletra a). A la lletra b) diu: «Prendre les mesures necessàries per a garantir el compliment d'aquesta obligació.» Mare de Déu...! I, la tercera: «Insta el Govern a establir els mecanismes adequats per tal que els organismes autònoms compleixin...» Mare de Déu! I això és d'aquesta obsessió que tenim en aquest Parlament que cada any rere any, exercici rere exercici, la Sindicatura posa uns suggeriments i unes recomanacions, nosaltres instem –instem, només instem– que compleixi i no ho fan. I ara aquest any ja hem de fer tres...: complir immediatament, prendre les mesures necessàries i, després, els mecanismes adequats. Mare de Déu! Mare de Déu! Jo puc estar enamorat del meu Govern, en aquestes condicions? És molt difícil –molt difícil.

Nosaltres, el nostre Grup, estariem disposats a aprovar l'Informe de la Sindicatura de Comptes, l'Informe sí que estem d'acord a aprovar-lo. (*Veus de fons.*) Ara, amb el que no hi podem estar és per aprovar els comptes generals de l'exercici de l'any 2000. I, per què se'ns fa difícil aprovar-ho? Doncs, en primer lloc, perquè, tal com diu l'Informe, el Compte general té certes irregularitats, i, per altra banda, aquestes irregularitats són reiterades.

El senyor López Bulla ha dit que eren recomanacions clàssiques. Jo diria que són clàssiques, són recomanacions tradicionals, per exemple, podria dir, fins i tot, que són seculars..., és clar que també són rutinàries i, possiblement, endèmiques; però, el que és trist és que cada any hi hagi les mateixes recomanacions i el Govern, olímpicament –mai tan ben dit, olímpicament–, oblida les nostres instàncies.

Jo crec, senyora presidenta, que se'ns fa difícil que votem a favor de l'aprovació del Compte general. I se'ns fa difícil perquè hi han temes i qüestions que nosaltres estem ja cansats de demanar-los, sobretot, cada vegada que nosaltres llegim l'article 23 de la Constitució espanyola de l'any 1978, que parla del dret a la participació. I nosaltres entenem que el dret a participar, si no hi ha informació, i sobretot en els temes econòmics, no hi pot ser.

El dret a la participació és abstracte. És la participança que fa realitat la participació. I, la participança és quan el Govern posa instruments, posa camins, posa maneres, posa formes, posa, fins i tot, institucions que estan

organitzades i establertes per participar. Si no hi ha els camins, les maneres, els instruments, les memòries, la informació i la comunicació adequada no hi pot haver participança.

La participança és aquest mot que, de la mateixa manera que en Romano Prodi de la governabilitat n'ha dit «governança», nosaltres, els catalans, del dret a participar n'hem de dir «participança». Quan aquesta participança és real?, quan es materialitza?, quan el ciutadà té uns camins per poder-ho fer. Quan, des de les institucions, se'ls dóna informació i comunicació perquè coneguin, des de tots els punts de vista, les possibilitats o les maneres de poder participar en els afers públics; però, sobretot, en el tema econòmic i financer.

Si en el tema econòmic i financer els catalans no som mirall davant de tot Europa és que el nostre Govern és coix –és coix– perquè li manca una pota. Els cabals públics tenen un procés i tenen un procediment: primer es recapta, després es despèn, però després es controla. Si no hi ha un bon control aquest Govern és coix.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Senyor Ferrer, moltes gràcies. Se li ha esgotat el temps, tot i que lamento que no sigui correspost en l'enamorament que vostè deia per part del Govern.

Moltes gràcies, senyor diputat.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, en nom del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller d'Economia i Finances, un altre cop, perquè normalment és un cop a l'any, fem el debat sobre la liquidació del pressupost, sobre la gestió, a la vegada, del pressupost, i, en aquest cas, sobre el Compte general de la Generalitat, la liquidació i la gestió del pressupost de l'exercici de l'any 2000.

Vagi per endavant l'agraïment del Grup Parlamentari Popular a la tasca de la Sindicatura de Comptes vers l'Informe sobre el Compte general, sobre els seus organismes autònoms i sobre les empreses públiques que ha desenvolupat la Sindicatura de Comptes i que desenvolupa any rere any. Que, en tot cas, aquest mateix Informe, donada la seva naturalesa, la seva amplitud i el seu volum, fa que no es pugui avaluar amb tota l'eficiència i economia, tal com preveu l'article 11, de la mateixa Llei de la Sindicatura.

Ja vàrem manifestar en el mateix debat en comissió, on ens reservàvem tota l'exposició i el debat polític sobre la mateixa gestió pressupostària referent a l'any 2000, el diferent debat, les diferents apreciacions, les diferents llums i ombres que li corresponen i que creiem que li corresponen, a l'exercici de l'any 2000, a la gestió pressupostària del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Malgrat tot, hem de dir que nosaltres hem vist una evolució favorable respecte a diferents exercicis i respecte a exercicis anteriors, i, com deia abans, llums i ombres; però, en tot cas, una gestió que ha anat avançant i que creiem, nosaltres, que ha estat fruit de diferents aspectes: resolucions d'aquest Parlament, indicacions, recomanacions, observacions de la mateixa Sindicatura, els acords, també, a nivell del Govern de l'Estat, també amb la mateixa Generalitat de Catalunya, i els diferents aspectes pel que fa al finançament autonòmic, així com, també, el que són els topalls pel que fa referència als endeutaments, al dèficit, etcètera.

Voldríem ressaltar, en nom del Grup Parlamentari Popular, que un altre cop tenim..., segons la Resolució 220/V, d'aquest Parlament, de 17 de desembre del 96, que tinguem una consolidació de tots els comptes de la Generalitat, que es fa des de l'any 1996, a on aquest any podem veure tres aspectes nous –i ho diu el mateix Informe de la Sindicatura–: el compte de capital consolidat, la inversió consolidada i la inversió total de la Generalitat.

Voldria, en primer lloc, destacar el que nosaltres veiem com un desajust entre les obligacions reconegudes i els drets liquidats de la Generalitat de Catalunya amb una xifra que arriba als set mil milions de pessetes. Remarcar, també, el que és una menys tresoreria respecte a l'exercici de l'any 1999 amb prop de deu mil milions de pessetes. Remarcar, també, alguns aspectes referents a la inversió i referents no solament a la inversió, en el capítol VI, sinó també la inversió referida als capítols VI i VII, inversió real i transferències de capital.

Aniria analitzant els diferents aspectes. En primer lloc, pel que fa referència al Compte de l'Administració de la Generalitat, amb unes modificacions pressupostàries que, any rere any, estem veient; però que, en tot cas, aquest any respecte a l'any 1999, han disminuït. I voldria destacar que, també, dins d'aquestes modificacions pressupostàries, hi ha un apartat important pel que fa referència a aquestes modificacions en els crèdits ampliables i a les modificacions generades per ingressos.

I voldria recordar al conseller d'Economia i Finances un aspecte que, en més d'una ocasió li hem recordat: tots aquells ingressos, conseller, que vénen generats, principalment, per ajuts que provenen de la Unió Europea i, concretament i principalment, pel que fa referència al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, és a dir, aquelles primes que vénen de l'apartat del FEOGA - Garantia, més de quaranta-cinc mil milions de pessetes que nosaltres creiem, conseller, que haurien d'estar inclosos, any rere any, en el que és el pressupost inicial i no després estar emmarcades dins de les modificacions pressupostàries.

Ens va dir, conseller, que aquest seria un aspecte que vostès tindrien en compte en pressupostos futurs; però, en tot cas, i li ho vull recordar, no ho han tingut en compte, no ho van tindre en compte, malgrat l'advertiment que li vam fer des del Grup Parlamentari Popular, malgrat la reflexió que vostè mateix, també, en veu alta i davant d'una comissió d'economia i finances d'aquest Parlament hi va fer referència, no ho han tingut en compte, i li ho tornem a recordar.

Com li recordem també, a la vegada, el que són aspectes importants que fan referència al finançament de la Generalitat de Catalunya, l'exercici de l'any 2000, pel que fa referència al tram autonòmic del 15% de l'IRPF, quasi dos-cents mil, dos-cents onze mil milions de pessetes. Pel que fa referència a transferències de l'Estat i la Seguretat Social, l'any 2000, 1.450 milions de pessetes. I, a més, hi hauríem d'afegir, com no?, el que són diferents acords i acords puntuals, i en cito un, com són els 33.000 milions de pessetes d'aportació de l'Estat al finançament de la policia autonòmica.

Com li deia abans, veiem amb bons ulls el que ha estat una disminució del que són els expedients, de 43 que eren l'any 97 fins a 15 el que és l'any 2000, de crèdits ampliables; del que era un import de quasi 38.000 milions de pessetes al que és un import de 6.000 milions de pessetes l'any 2000, de l'any 97 a l'any 2000. Veiem bé el que ha estat una execució pressupostària en un 96%, encara que, com deia abans, amb llums i ombres, el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme no ha arribat ni tan sols al 80%. Veiem bé aspectes com els relacionats amb el que és la congelació de la plantilla, que emana també de diferents resolucions d'aquest Parlament, evidentment deixant de banda el que és el Departament d'Interior i, concretament, la incorporació de Mossos d'Esquadra.

Però hem de tornar a fer referència, honorable conseller, senyores i senyors diputats, que el Govern de la Generalitat, pel que fa referència a la inversió, no compleix totes les possibilitats que té. Si l'any 1999, pel que feia referència al capítol 6, de la inversió real, es deixava 7.000 milions de pessetes pel camí, l'any 2000 aquesta xifra ha augmentat, i així com també ha augmentat en el capítol 7 en el tema de transferències de capital. I com també veiem que l'amortització del deute de préstecs i de bestretes ha disminuït en prop de 26.000 milions de pessetes respecte de l'any 1999.

No entraré en tots aquells aspectes que fan referència a l'endeutament, perquè sens dubte faríem un debat i podríem entrar en el que són les normes SEC, en el que són els diferents aspectes de la UE. Sabem que estan complint els acords que han fet amb el Govern de l'Estat, tant en endeutament com en dèficit. Però, en tot cas, honorable conseller, creiem i veiem preocupant alguns aspectes de l'endeutament en algunes empreses públiques que després hi farà referència.

Endeutament que no sols estic parlant de l'endeutament a llarg i de l'endeutament a curt, sinó d'aspectes com són els 75.000 milions de pessetes que en temes de cens emfitèutic i en diferents edificis estan compromesos fins a l'any 2020; o en temes de compromisos per a futurs exercicis que de l'any 2001 a l'any 2004 arriben i ascendeixen a 429.000 milions de pessetes; o en aspectes d'aquells de la inversió territorial, que, si l'agafem solament per inversió territorial, tenim sis comarques –Alt Camp, Pla d'Urgell, Pla de l'Estany, Ribera d'Ebre, Terra Alta i comarca de l'Urgell– que no arriben ni a 100 milions de pessetes per a la inversió comarcalitzada. Aspectes, com li deia, en tot cas, millorables.

Millorables com ho és també el que fa referència a les entitats gestores de la Seguretat Social. Honorable con-

seller, li hem dit en més d'una ocasió que s'ha de regularitzar el que són les despeses de farmàcia; en més d'una ocasió. I ens hi hem brindat, des del Grup parlamentari Popular. Ho torna a dir la Sindicatura de Comptes: 118.000 milions de pessetes per una banda, 33.000 per una altra i 13.000 per una altra. Si sumem els 118, els 33 i els 13, vostè mateix podrà veure la xifra..., factures al calaix, honorable conseller. I ho diu la Sindicatura de Comptes: factures pendents de comptabilitzar –factures pendents de comptabilitzar. I li ho hem dit des del Grup parlamentari Popular en més d'una ocasió, conseller: estem disposats a parlar de tota aquesta temàtica i a reflectir-la als pressupostos, però no ens la passin d'un any per un altre, conseller. I li ho tornem a criticar, i veu que li estem fent, o entén, o podria entendre vostè que estem fent o intentem fer una crítica totalment constructiva del que ha estat aquesta situació de l'any 2000.

Aspectes com també, en les entitats gestores de la Seguretat Social, els compromisos de despeses futures de 46.000 milions de pessetes. Ja s'ha dit abans, pel que fa referència als organismes autònoms, tot el que són les memòries justificatives dels costos i rendiments, que també hi fan referència les mateixes resolucions de la Sindicatura de Comptes.

Vaig acabant, senyora presidenta, no sense deixar-nos de preocupar l'endeutament de les empreses públiques, en més 511.000 milions de pessetes –en destaquen GISA, l'Agència Catalana de l'Aigua i l'Incasol–, com també, a la vegada, l'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Com li he dit, honorable conseller, veiem una evolució favorable en diferents aspectes respecte a exercicis anteriors; creiem que s'han d'aplicar més, que es poden aplicar més, i els reiterem que estem a la disposició per poder, a la vegada, participar-hi, no solament com hem participat en els pressupostos dels darrers anys, sinó també en el que és la gestió de mateix pressupost. En tot cas ja he anunciat, i ho torno a reiterar, que nosaltres donarem suport, tal com ho vàrem fer, a la Proposta de resolució, i en tots els seus punts, de la Comissió de la Sindicatura de Comptes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, estem tramitant el Compte general de l'any 2000, i l'aprovació que aquest Parlament o aquest plenari pugui fer amb relació als comptes que ha presentat el Govern. Per tant, sembla lògic atendre'ns, en un primer estadi, en un primer nivell, a veure quins han estat els resultats econòmics d'aquest Compte general, els resultats econòmics que ha presentat el Govern i que ens n'ha informat la Sindicatura de Comptes.

En el que fa referència al sector administratiu, el Govern ha presentat uns comptes que tenen un dèficit de

7.000 milions de pessetes; que, si hi afegim les operacions no financeres i hi afegim també els dèficits referits a liquidacions d'ingressos i despeses d'anys anteriors, ascendeixen, arriben a un total de 20.000 milions de pessetes: 12.000 a l'Administració de la Generalitat, 7.500 al sistema sanitari. Per tant, la primera constatació: un dèficit, tot comptat, de 20.000 milions de pessetes, per tant, molt lluny, molt lluny del dèficit previst en el pressupost, molt per damunt, més del doble, del dèficit previst en el seu moment en el pressupost presentat a aquest Parlament. Per tant, primera constatació: el Govern tanca els comptes amb molt més dèficit del que realment va presentar aquí, als pressupostos, en el seu moment.

Si anem una mica més enllà i del sector administratiu passem al sector empresarial, al conjunt d'empreses que formen l'entramat públic de la Generalitat, veiem que aquestes empreses han tancat l'any 2000 amb unes pèrdues d'11.000 milions de pessetes, 11.000 milions de pessetes que els hem de comparar amb els 4.000 que vam tenir de dèficit l'any anterior. Per tant, d'un any cap a l'altre, el conjunt d'empreses han perdut 15.000 milions de pessetes, en termes comparatius.

On se situen, aquestes pèrdues? Bé, doncs mirin, les més importants són, per exemple, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que l'any 2000 va perdre 5.600 milions de pessetes; o el Centre de Telecomunicacions, que en aquest mateix exercici en va perdre 2.500.

Per contra, en l'altre plat de la balança no hi ha empreses que tinguin beneficis importants per poder compensar aquestes pèrdues, perquè l'empresa que més beneficis té de tot el sector empresarial de la Generalitat és Tabasa, que l'any 2000 va tindre uns beneficis de 320 milions de pessetes. La que més guanya en guanya 320; la que més en perd, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en perd 5.600.

Per tant, senyores i senyors diputats, del conjunt del sector administratiu i el sector públic, veiem que el Govern ens presenta uns comptes en què hi ha un nivell de pèrdues acumulat equivalent a 30.000 milions de pessetes. Primera constatació, per tant: el Govern tanca l'exercici l'any 2000 amb un nivell de pèrdues important, molt més important del que va preveure en el seu moment al pressupost, ja que el pressupost el proposaven equilibrat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, ja que només fos per això, el Govern no ha complert les prescripcions pressupostàries, no ha complert el que en el seu moment aquest Parlament li va encomanar.

Però, com és evident, no és suficient amb aquesta anàlisi; aquesta seria una anàlisi molt general, molt global, i cal veure una mica com evolucionen els grans problemes, els principals desequilibris estructurals que el nostre Grup ja ha plantejat altres vegades en aquest plenari en el moment de valorar els comptes de la Generalitat.

El primer –i hi han fet referència altres diputats–, evidentment, és la situació de la sanitat. La sanitat catalana és probablement el pou financer, la font de desequilibri més important que té en aquest moment l'Administra-

ció de la Generalitat. És tan greu, que el Govern trasllada sistemàticament, d'un any cap a l'altre, factures i despeses. I no és solament la Sindicatura, que ens ho explica: és el mateix Govern que envia a aquesta cambra informació sobre les despeses de la sanitat que passen d'un any cap a l'altre. I així hem pogut saber que en els pressupostos de l'any 2001 el Govern hi ha carregat 180.000 milions de pessetes que corresponen a l'any 2000. Estem pràcticament a una quarta part de la despesa sanitària, que es va passant la bola d'un any cap a l'altre.

Diu: «I això, que és una cosa que la van corregint de mica en mica, va millorant?» Doncs, no, sinó més aviat tot el contrari. Tan sols hem de veure que és un volum de despeses traslladades que creix any rere any –de fet, l'any 2000 eren 160.000 milions, ara en són 180.000–, en quatre anys l'han duplicat. L'any 1996 eren 90.000 milions de pessetes que van canviar d'un any cap a l'altre; l'any 2000, n'eren 180.000. En quatre anys, han duplicat el forat econòmic de la sanitat catalana. És un dels desequilibris patrimonials i financers més importants que hi ha en el conjunt de les finances de la Generalitat.

Un segon element de referència clàssic –i no l'hem d'obviar– és el tema de l'endeutament. L'endeutament administratiu s'ha moderat; això ho hem de reconèixer, perquè dir el contrari seria una bestiesa i, per tant, no tindria sentit, perquè les dades poden, diguem-ne, contrastar el contrari. El que passa és que l'endeutament global continua creixent, perquè el que fan és centrifugar aquest endeutament cap al sector públic, cap a les empreses i entitats de la Generalitat. I així, l'any 2000, l'endeutament total de la Generalitat ja era de 2,2 bilions de pessetes.

L'exemple potser més clar d'aquesta centrifugació, el podem trobar en l'empresa GISA. L'empresa GISA va tancar l'any 99 amb 78.000 milions de deute; l'any 2000, amb 96.000 milions d'endeutament. En un any –en un any, només en un any–, l'endeutament de GISA ha crescut un 22%.

Amb tot, senyores i senyors diputats, el pressupost d'enguany ens presenta una novetat important; una novetat que hem pogut contrastar comparant, evidentment, després les dades de l'any 2001, de l'any següent. És la mateixa Sindicatura la que ens recorda que el Govern preveu constantment ingressos de l'Administració central sense que aquesta Administració central els hagi reconegut de forma prèvia. Això comporta que després, en les liquidacions definitives, hi hagi diferències importants.

Podem fer un petit exercici. Veiem que l'any 2000 el Govern tanca els comptes dient que té pendants de cobrar 260.000 milions de pessetes, exactament 264.000; 76.000 corresponen al mateix 2000, i 180.000, a anys anteriors. El cert és que l'any següent el conseller Homs, el que fa és donar de baixa 90.000 milions d'aquests 260.000. És a dir, l'any següent –l'any següent–, una tercera part d'aquells ingressos que s'havia dit que es podrien complimentar, el conseller Homs els dona de baixa. I per què els dona de baixa, el conseller Homs?

Perquè no va ser ell, el que els va comprometre. L'any 2000 és un exercici que el tanca l'anterior conseller d'Economia i Finances, el senyor Mas, i, per poder tançar aquell exercici va situar 90.000 milions de pessetes com a pendants de cobrament, que després s'ha demostrat que eren falsos, que eren erronis, i que el conseller Homs els va donar de baixa l'any següent. Una tercera part dels ingressos que s'havia dit que s'havien de cobrar. I no ha passat res. L'un ha tapat l'altre.

Si, en lloc de comptabilitzar aquelles previsions fraudulentament del senyor Mas, s'haguessin comptabilitzat les més reals que després fa el senyor Homs, no estariem parlant d'un dèficit de 7.000, 8.000 milions de pessetes, sinó que estariem parlant d'un dèficit de 90.000 milions de pessetes. Aquesta és l'estricta realitat de com el Govern compleix els seus compromisos, de com el Govern quadra els comptes: a martellades! El que passa és que després ve la realitat de l'any següent i, per liquidació d'anys anteriors, ho van compensant. Aquesta és la seva manera que tenen de fer els comptes, i els comptes que presenten en aquesta casa, i els comptes sobre què informa la Sindicatura. El que passa és que la Sindicatura n'informa, i a la Sindicatura després es veuen aquestes liquidacions d'anys anteriors.

Podríem entretenir-nos més; no ho farem, perquè evidentment el temps se m'acabaria, però en tot cas deixar constància que, tant des del punt de vista dels ingressos, a on el fracàs del model de finançament pactat, el model del Majestic, és estrepitos, i si en un any queda clar, és l'any 2000..., podríem veure com estem davant d'un govern que l'únic que fa és gastar i no invertir.

De fet, mirin, una dada que no em puc escapar de dirlos. L'any 2000, el Govern gasta 120.000 milions de pessetes més que l'any 99. D'aquests 120.000 més que gasta el 2000 per sobre el 99, 112.000 se'n van a despeses de funcionament i només 8.000 a noves inversions. El 93% de tot l'increment de la despesa, el Govern el trasllada a despeses de funcionament, a despeses corrents; només el 7% a inversions. Això, conseller, de què vostè no n'és responsable perquè ni tan sols estava al Govern –per això segurament somriu tant–, només té un nom: dilapidació de recursos públics, malbaratament de recursos públics, perquè amb això no es pot treballar.

Acabo, senyora presidenta, per anunciar-li que evidentment, vistes aquestes manifestacions, vostè comprendrà que nosaltres no podem aprovar aquest Compte general; per tant, ja demanem votació separada del primer punt. I no el podem aprovar perquè els seus resultats econòmics han estat totalment negatius, perquè el Govern no ha complert les previsions del pressupost, perquè no estem d'acord amb la política d'un govern que cada cop gasta més i inverteix menys i perquè el senyor Mas, també en aquests comptes, ha enganyat els ciutadans i el Parlament amb unes xifres que després el senyor Homs ha hagut de rectificar.

Per això, senyora presidenta, no podem aprovar aquests comptes, sí que la resta...

La vicepresidenta segona

Hi ha esmerçat tot el temps, senyor diputat...

El Sr. Carnicer i Vidal

...–acabo, acabo, senyora presidenta–, sí que la resta del Dictamen l'aprovaré en el mateix sentit que ho vam fer a la Comissió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Té, doncs, ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades i senyors diputats..., senyor Martí Carnicer, lamento que no puga aprovar els pressupostos, més ben dit la liquidació del pressupost. Ho lamento sincerament, perquè crec que no té motius. És a dir, els raonaments que ha fet, que ha exposat, alguns d'ells, igual que quan diuen: «Algunes de les recomanacions que fa la Sindicatura tots els anys...», diríem, són repetitius.

El senyor Fabregat –no ho he dit jo– ha dit: «Per sort, veig que algunes de les recomanacions van avançant i van desapareixent; algunes coses, diríem, es van millorant.» Doncs vostè fa el mateix, és a dir, fa la seva valoració de la liquidació repetint any rere any els mateixos arguments, o quasi, pràcticament.

Però en tot cas lamento que no puga aprovar aquesta liquidació, perquè sincerament –sincerament–, des del nostre punt de vista, estem davant d'una liquidació que quant a la gestió pot qualificar-se de més que notable i quant als resultats –quant als resultats–, si no més, s'adaptin al que aquest Parlament havia aprovat de cara a l'any 2000. M'estic referint tant als límits d'endeutament, tant als límits d'operacions d'aval, tant als límits de dèficit públic, com, en conjunt, als límits pressupostaris que li havíem marcat.

Perquè tot i que vostè trau punta d'un tema, per exemple, que n'ha fet bandera, diu: «És que l'any 2001, d'allò que havia quedat com a pendent de cobrar i que venia acumulant-se de feia anys a la liquidació pressupostària, l'any 2001, es donen de baixa 90.000 milions de pessetes.» I ho ha dit així, però no ha dit, per exemple –és un petit detall–, que justament l'any 2001, per llei de l'Estat, resulta que la morositat que s'havia de dotar per part de les administracions públiques deixava de ser de cinc anys a quatre anys. I justament, quina casualitat!, l'any 2001 s'han de dotar de morositat justament el doble del que havia estat els anys normals anteriors. És a dir, és un petit detall, però en tot cas li ho dic perquè ho sàpiga i es tranquil·litze.

Però és que és més, si damunt que l'any 2001 es donen de baixa 90.000 milions de pessetes, i vostè ha rebut ja la liquidació de l'any 2001 i sap perfectament que no ha significat cap problema per a les finances de la Generalitat, vol dir que en tot cas la gestió no feia en absolut perillar, com he dit abans, el resultat i l'equilibri de les finances de la Generalitat.

El senyor López Bulla i el senyor Ferrer i Gironès... Senyor López Bulla, quan li ho he dit en l'anterior in-

tervenció que hem tingut mútuament, no li he dit que vostès no es treballen, no es miraven acuradament els temes, li he dit que potser no havia interpretat el que jo entenia del significat de la Llei, però en absolut..., perquè sap vostè que tinc molt de respecte a la seva persona pel treball que fa dins de la Comissió, i sé que es treballa i que es mira tots els temes amb molta profunditat. Simplement li volia dir, li he volgut dir que creia que no ho havia interpretat bé perquè creia que realment no havíem modificat res del pressupost amb la Llei aprovada anteriorment.

Hi ha un aspecte, que també es repeteix en les seves exposicions al vot en contra del Compte general tots los anys, que és el tema de les recomanacions o notificacions, que diu: «Les recomanacions, que no s'acaben de complir totes.» Té raó. Però en tot cas, jo voldria fer ara un petit recordatori. El mateix dia que aprovàvem el Compte general de la Generalitat de l'any 2000, aprovàvem el Compte general de les administracions locals de Catalunya, amb un informe també molt complet, molt ben elaborat. I justament tots coincidíem que hi han una sèrie de recomanacions en aquest Informe que es van repetint any rere any rere any rere any, i tots els ajuntaments no les acaben de complir.

Què vull dir amb això? Que estem parlant d'unes recomanacions que, com vostès saben, i ho hem parlat moltes vegades, segurament..., i algunes d'elles segurament són difícils de complir.

I em referiré a una. Per exemple, el tema del romanent de tresoreria afectat. Doncs bé, el romanent de tresoreria afectat, que és un tema que he sentit que la Sindicatura de Comptes el planteja, jo els asseguro –m'he informat– que és pràcticament impossible que la Generalitat, de la forma en què rep moltes subvencions, moltes transferències, sobretot de la Unió Europea, i que després es gestionen a través de l'Administració de la Generalitat al sector administratiu, al sector empresarial..., és molt difícil arribar a concloure, moltes vegades, al final, el saldo del romanent de tresoreria a quines actuacions afecta, perquè fins i tot moltes vegades, quan se reben aquestes transferències, la inversió, l'actuació ja s'ha fet. Per tant, vull dir que és un tema... I parlo d'un tema concret, perquè vegem que en tot cas són temes, des del meu punt de vista..., encara que estic d'acord que alguns d'ells es podrien resoldre, alguns d'ells.

El tema dels costos i beneficis o els rendiments, diríem, dels serveis públics. També és una repetició constant o permanent en molts dels informes en general de les administracions locals, en general. Segurament que és un tema, doncs, difícil de resoldre, però, darrere, jo crec sincerament que no amaga res que puga –i aquesta és la meua valoració respecte a la crítica que es feia des d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana–, que faci, per dir-ho d'alguna manera, disminuir el grau de coneixement de la realitat de la gestió econòmica que ha fet el Govern.

Són aspectes, en tot cas, que millorarien la informació, però que, pel que fa referència a la gestió global i al control de la despesa pública, crec sincerament que avui per avui està prou ben resolta.

I quant a la informació, el senyor Martí Carnicer ho estava dient. És a dir, es queixava, per un costat, d'aquesta anul·lació de 90.000 milions de pessetes, i deia: «Però és que és una informació que el mateix Govern m'ha facilitat.» És a dir que hi ha total transparència i hi ha total informació, i, per tant, sabem perfectament on estem.

El senyor Josep Maria Fabregat també fa referència quasi tots els anys a dos temes que el preocupen. Jo li he de dir: «Un, compte, perquè pot ser alarmant, i s'ha d'explicar.» Diu: «És que les empreses públiques tenen un endeutament de 511.000 milions de pessetes.» És cert, però compte, quant a deutes bancaris, la quantitat és 270.000 milions de pessetes; els altres, 511.000 milions de pessetes, són deutes a proveïdors, normal, el saldo de passiu de l'activitat normal de les empreses. Ho dic jo perquè no parléssim d'una xifra que pot semblar importantíssima i hi ha una part que forma part de l'endeutament normal de les empreses públiques.

I l'altre tema, encara que avui ha dit que havia millorat una mica, és el tema de les modificacions que es produeixen en el pressupost al llarg de l'any. I li he de dir: efectivament hi ha hagut una millora en aquest tema; però he de repetir el que ja havia dit l'any passat, i és que quan parlem d'unes modificacions al pressupost de 340.000 milions de pessetes, que representen el 13% de la totalitat, d'aquest 13%, el 7%, és a dir, més de la meitat, vénen d'aquells crèdits que es generen per transferències finalistes que no es coneixen al moment d'elaborar el pressupost.

I aquesta és una petició també eterna. És a dir, per què el Govern de la Generalitat quan fa el pressupost no preveu que hi hauran uns ingressos derivats de subvencions, d'aportacions de fons europeus per a finançar determinades actuacions? Però és que en molts moments, i sobretot al moment d'elaborar el pressupost, no se sap, no es té la seguretat de quins seran aquests ingressos, i si els infléssim o els poséssim tots, potser ens dirien que per què els hem posat si després no s'han complert. És a dir, diríem que tot és dolent, posar-ho o no posar-ho. Jo crec que esta posició de no posar-los i després tindre'ls, jo crec que és més conservadora i és més sòlida. Però en tot cas és aquest el motiu principal de les modificacions de crèdit, perquè la resta realment estan baixant, i molt.

I li donaré una dada. Estem parlant del 13% de modificació a la Generalitat, en un pressupost de 2,3 bilions –parlem en aquest exercici. L'Ajuntament de Barcelona, per posar una administració important a Catalunya, en el seu pressupost, aquest mateix any, i ho tinc davant perquè justament ho vam discutir el mateix dia, resulta que les modificacions de crèdit eren del 31,5 del seu pressupost. I l'Ajuntament de Lleida –no sé si està el seu alcalde... (pausa), està aquí, i ho deu saber perfectament– aquell mateix any va modificar el seu pressupost amb un 50%. És a dir, són quantitats i xifres..., però segurament que era necessari –era necessari–, i, per tant... (Veus de fons.) Si és fals, senyor alcalde, el síndic que tenim avui aquí, que a més és el responsable de fer l'informe dels ajuntaments, li ho pot explicar, perquè és el que consta allà. Bé, faig aquest comentari

simplement per veure que aquest tema que preocupa el senyor Fabregat no és realment tan important.

En definitiva, avui he vist que no han volgut entrar en el tema de l'endeutament, perquè realment hi ha hagut, per una part, una disminució de l'endeutament globalment; hi ha hagut una millora en la qualitat d'aquest endeutament, ha passat de curt termini a llarg termini, i, finalment, continuem amb una càrrega financera que està molt allunyada..., que millora any rere any, una càrrega financera que l'any...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Curto i Forés

...concretament 2000 –acabo, senyora presidenta– era del 8,3%; l'any 98 era el 10,4; el 99, del 9,8, i, torno a dir-ho, el 2000, del 8,3, que si no comptéssim les operacions de refinançament, que ho hem parlat moltes vegades, se situaria al 7,2, que està molt lluny del límit, com he dit, del 25% que està autoritzat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, senyores i senyors diputats, amb el temps que he tingut no he pogut, diríem, ajudar-los a canviar d'opinió respecte a la seva valoració del Compte general, però estic convençut que vostès comprendran que, dels resultats i de l'Informe de la Sindicatura, es veu totalment coherent que el nostre Grup el vote favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Anem a trucar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, votem el Dictamen relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2000. Farem una votació separada del punt número 1 i després tota la resta de punts.

Sotmetem a votació el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 52 en contra i 10 abstencions.

A continuació, la resta de punts de l'Informe.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Declaració conjunta dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya

Prego a les senyores i als senyors diputats atenció sobre la Declaració conjunta dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya: «Els grups parlamentaris sotasignats» –que són la totalitat dels grups de la cambra– «declaren: la democràcia com a valor superior de la

nostra convivència no pot acceptar la violència en cap de les seves formes.

»És per això que totes les forces polítiques presents al Parlament de Catalunya fan una crida a la societat perquè en tot moment es respectin les normes de convivència cívica i democràtica, en què el diàleg i la paraula, juntament amb les altres formes de manifestació pacífica, són l'únic sistema d'expressió de legitimitat. Totes les forces polítiques parlamentàries, unànimement, expressen el seu rebuig més contundent per les actuacions violentes i les agressions vandàliques protagonitzades per grups minoritaris que, sota l'aixopluc de “no a la guerra”, utilitzen la coacció i l'amenaça com a mecanisme d'expressió.

»Les forces polítiques parlamentàries reclamen de totes les institucions el màxim esforç per tal de garantir el dret a la lliure expressió de totes les persones i grups.

»Palau del Parlament, 26 de març de 2003.» Signen tots els portaveus dels grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern (tram. 252-00026/06)

El punt número 8 és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern. Per presentar-la té la paraula, en primer lloc, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

(Pausa. Veus de fons.)

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies –gràcies–, senyor president. Nosaltres vam presentar aquesta proposta de creació de la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes per part del Govern de la Generalitat fonamentalment amb la intenció, precisament, d'aclarir això: aquestes presumptes irregularitats que en aquest moment estan sobre la taula i que afecten la credibilitat del Govern de la Generalitat.

Després de dos interpellacions, després d'una compareixença, encara ens queden moltes preguntes sense resposta. Encara no sabem qui, per exemple, per un error sense importància, és el responsable dels retards en la tramesa d'aquestes enquestes al Parlament de Catalunya. Encara no sabem qui, per exemple, per un error sense importància, del Departament corresponent de la Generalitat, tal com va manifestar el senyor Mas a la Comissió, és el responsable que va decidir no en-

viar l'enquesta de Torrebónica al Registre Públic d'Enquestes. Qui va ser? Encara no sabem qui, per un error sense importància, va ser la persona que va alterar l'estudi sobre la Llei electoral, un estudi que es plantejava, fonamentalment, per beneficiar Convergència Democràtica i perjudicar Unió Democràtica i la resta de partits. Qui va fer això? Qui ho va fer? Qui era el responsable de la custòdia dels documents que presumptament van ser sostrets pel Departament de Presidència, segons denunciava l'altre dia el conseller Mas en la seva compareixença? Dic «presumptament sostrets», com ell manifestava. Qui ha decidit no anar al jutjat a fer la denúncia corresponent d'aquesta presumpta sostracció o robatori de documents del Departament de Presidència? Encara que no sabem qui va ser, per què no han anat al jutjat a denunciar aquest robatori? Qui, per un error sense importància, va modificar cent cinquanta registres d'una mostra de vuit-cents per tal que el senyor Pujol i el senyor Pasqual Maragall empatessin en la nota? Qui, a més a més, va rebaixar la nota de Duran Lleida o del senyor Montilla, per tal, precisament, d'augmentar la nota del senyor Artur Mas? Diuen: «Home, solament són unes dècimes.» D'acord. Però qui ho va fer? Qui ho va fer? Qui, per un «molt petit error administratiu», segons va dir el conseller, va ordenar el pagament de 7.600.000 pessetes per una fotocòpia d'una altra enquesta, de l'enquesta 133? Qui va ordenar aquest pagament per una fotocòpia? Qui ho va fer? Qui, precisament, no ha reclamat a l'empresa aquests 7 milions de pessetes una vegada s'ha detectat aquest error en aquest assentament? S'ha detectat que això era una fotocòpia d'una altra enquesta. Per què no han reclamat aquests 7 milions de pessetes? Qui continua impedit avui poder veure els expedients de contractació de tots aquests expedients, encara que hi ha una carta del president del Parlament que insta el conseller Mas a poder accedir, precisament, a veure aquests documents? Qui, per un error sense importància, també es va inventar la nota del president Pujol sencera? No es va fer aquesta pregunta, però va aparèixer la nota del president Pujol, quan, precisament, no s'havia fet aquesta pregunta en un dels baròmetres de l'any 2001. Qui ho va fer? Qui va ser? Qui, per un error sense importància, també, es va inventar la nota del senyor Ribó, del senyor Carod-Rovira i de l'Alberto Fernández en un dels sondejos del 2001? Inventar-se una nota no és un error sense importància, no ho és. Qui va decidir no realitzar els sondejos qualitius dels anys 97, 98, 99, 2000, 2001 i 2002? Encara no tenim una resposta convincent, bé, ni convincent ni no convincent, encara no tenim resposta de què ha passat amb aquests sondejos. Són dotze sondejos qualitius amb què a hores d'ara no sabem què ha passat. S'han fet? No s'han fet? On són? Qui va decidir tornar a pagar, mitjançant l'expedient de contractació A042/92, els dos baròmetres quantitius de setembre i d'octubre del 99, quan aquests baròmetres ja estaven pagats en l'expedient de contractació P008 del mateix any? Estem parlant de 14 milions de pessetes. On són? Qui va decidir tornar a fer un expedient de contractació, tornar a pagar per una enquesta que ja havien pagat? Qui, en el baròmetre de l'any 2000, va decidir ocultar, per un error sense importància, la intencionalitat, la valoració i el grau de coneixement d'Artur Mas, de Josep Piqué i d'Antoni Duran?

Sense intencionalitat política, però qui ho va fer? Qui ho va fer? Qui va decidir, també per un error sense importància, no enviar al Parlament l'apartat d'ambient electoral d'un dels baròmetres de juliol del 99? Aquest baròmetre de juliol del 99 va arribar a aquest Parlament amb aquest apartat d'ambient electoral absolutament mutilat. No existia. Això no és un error sense importància.

No sabem qui ha comès tots aquests errors sense importància, qui és el responsable d'aquestes omissions involuntàries, qui és el responsable dels retards sense intencionalitat, eh?, però tots aquests errors sense importància, retards, sempre han beneficiat el mateix partit i sempre han beneficiat, a més a més, el mateix candidat d'aquest partit. No sabem qui, però la veritat és que tampoc sabem com ho va fer i tampoc sabem per què ho va fer, i el que sí que sabem és que en aquest moment la credibilitat del Govern està absolutament en entredit. Segurament confiem que la Comissió d'Investigació que després votarem esclarirà una miqueta més tot aquest trist afer.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafel Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Darrerament no era gaire normal debatre en el Ple la possibilitat d'una comissió d'investigació. Hem hagut de treure les teranyines dels ordres del dia de la Junta de Portaveus perquè arribi en aquest Ple aquest debat i aquesta votació, i a mi m'agradaria recordar a tothom que els parlaments més madurs del món, normalment i sense cap escarafall, constitueixen comissions d'investigació. És més: vostès, que aquests dies, suposo, tenen la temptació que jo mateix tinc de fer molt de zàping per cadenes internacionals, si ho fan normalment, deuen haver vist de forma constant en el Congrés d'Estat Units, a Westminster, a molts parlaments, debats i processos en marxa de caire parlamentari sobre investigació d'afers polítics.

Res més lluny d'un sentit democràtic que situar les comissions d'investigació com a quelcom estrany o interessat per erosionar o similar. Els parlaments moderns cada vegada legislen menys, cada vegada legisla més l'executiu, però cada vegada controlen més i cada vegada impulsen més, i, per aquest sentit de control i d'impuls, les comissions d'investigació, la recerca d'informació, són elementals.

Segurament, per aquests motius, i també per circumstàncies polítiques, avui podem debatre aquest tema amb unes relatives possibilitats que s'aprovi d'aquí a una estona anar a constituir aquesta Comissió. Es podria dir, i jo ja ho he sentit en passadissos, que això és una represàlia, o una *vendetta*, entre els dos socis de la majoria parlamentària d'aquesta legislatura, «com que tu no em fas això, jo et faig allò». Es podria dir que això és un triomf del quatre contra un i tot un seguit de qualificatius que a mi em semblen sobers.

Vull dir abans d'entrar en la matèria en concret que per nosaltres aquest no és el tema més important, ni de molt, que avui hi ha a l'escenari polític. Independentment que hi ha un tema d'un calibre que ni ens podíem imaginar, que ens desborda, que hem debatut prou avui, com és la guerra, ni que no hi hagués la guerra, no és el tema més important, ni de molt, a l'escenari polític.

Vull dir, a continuació, que hi ha necessitat d'ordenar el tema de les enquestes a totes les administracions, que hi han altres administracions, i, en concret, l'Ajuntament de Barcelona, on cal posar ordre també al tema de les enquestes, des de la perspectiva de la transparència, el lliurament immediat de les dades, el que és la constitució de registres públics, i, per tant, una major objectivitat. Cal articular els mecanismes i els procediments a d'altres administracions per avançar en la línia en què avui, per votació anterior i per la d'ara, anem a avançar el Parlament. Però jo faig un prec a totes les diputades i diputats –que estic segur que pot caure com una veu en el desert–: no engegueu el ventilador; ens equivoquem tots –tots–, si comencem a engegar el ventilador. I ja em responen des dels bancs de la majoria –faltaria més–, que ja m'ho explicaran, ja m'ho explicarà, com diu l'alcalde de Tarragona, el senyor Nadal; bé, ja m'ho explicarà. Jo demanaria –torno a repetir-ho, malgrat que se'm titlli d'ingenu– que compte a fer d'aquesta qüestió una guerra de ventiladors, perquè, ventiladors en marxa, no investigarem res.

Nosaltres considerem que avui debatем les enquestes que depenen del Govern de la Generalitat; dit això anterior –ho subratllo–, avui treballem sobre les enquestes que depenen del Govern de la Generalitat. I sobre aquestes enquestes hi han dades fefaents per creure que hi han presumibles accions d'ocultació, de manipulació i d'invenció. Dic amb molta prudència «presumible ocultació»; hem estat anys sense conèixer enquestes realitzades, algunes d'elles trameses a corre-cuita en les darreres setmanes. Dic que hi ha hagut manipulació, presumiblement manipulació, quan hem vist enquestes –algú en diu «error tècnic»– on curiosament saltaven les preguntes més polèmiques, o les respostes més polèmiques, pel Govern de la Generalitat. I dic que hi ha presumible invenció quan parla una criatura que, pobreta, hauria d'anar a l'orfenat perquè ningú se'n fa responsable, ni pare ni mare, d'una enquesta inventada de dalt a baix.

El conseller de Presidència, el responsable en el Govern d'aquests temes, va dir en la seva compareixença que eren qüestions menors. I jo li vaig respondre que, si eren tan menors, per què no les tractàvem. Tot seguit va sorgir el tema, i ràpidament hauríem punxat el globus que sembla que s'ha arribat a inflar.

Jo demanaria a tothom, quan avui votem, sembla ser, a favor de la Comissió d'Investigació, serietat, proporció i resultats. Serietat en el calendari: no votem una comissió que preveiem que es reuneixi *ad kalendas graecas*, quan sabem que ens queda el mes d'abril, que a més té un parèntesi, legítim i guanyat, de vacances de Pasqua; el mes de maig, on totes i tots, legítimament, estem embarcats en debats sobre política local i eleccions, i el mes de juny. Si de debò es vol entrar en una comissió d'investigació, siguem seriosos amb el calendari.

Siguem seriosos amb l'anàlisi dels fets, busquem el moll de l'os en les dades, en les fitxes, sí, en les fitxes, perquè ningú digui que s'ho ha inventat tal ment *calenturienta*, com diuen en castellà, o s'ho ha creat tal centre o tal mitjà de comunicació; vegem les fitxes, que són les bases de qualsevol tipus d'enquestes, els processos que han dut als resultats.

Jo demanaria proporció, en segon lloc, que la documentació sigui la proporcionada; que no estirem més el braç que la màniga, però que no amaguem el braç a les butxaques; que anem en proporció a la recerca de responsabilitats: no cal tallar caps de qui no n'era el responsable, ni cal exigir res fins que no es vegi serenament de què estem parlant.

I, per últim, resultats. Ja sé que això encara sonarà a més gratuït: si aquesta Comissió no treu uns resultats seriosos, haurem... –seriosos; jo no dic ni en un sentit ni en un altre–, haurem abundat en els arguments dels que diuen –i potser seran els mateixos que ho provocaran– que les comissions d'investigació no serveixen per a res. Torno a apel·lar, a aquells que sembla que, a la democràcia, hi van arribar segles abans que nosaltres, que les comissions d'investigació són útils.

Jo acabaria aquesta intervenció fent un prec –però que ja no és prec, perquè se m'ha confirmat per part del portaveu del Grup del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi–: si avui es vota aquesta Comissió d'Investigació, no té cap sentit que demà votem una moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi sobre enquestes i sondejors. I, per tant, espero que sigui retirada.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó. (*El Sr. Nadal i Malé demana per parlar.*) Sí? Senyor Nadal, ha sigut al·ludit com a alcalde de Tarragona, no com a diputat Nadal, però, com que són dues naturaleses polítiques en una sola persona, té un minut.

El Sr. Nadal i Malé

Moltes gràcies; no l'ocuparé. Senyor Ribó, he sentit tants anys i anys, des d'Iniciativa, els seus discursos, que ja no em fan por. El que sí que li dic és que a poc a poc, i a amb aqueixos discursos, ha conduït el seu Partit a la situació en què està.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies a vostè. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó? Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Nadal, entre moltes coses, li manca elegància.

Gràcies, president.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies a vostè. (*Veus de fons. Pausa.*) No, s'ha acabat, no, no, s'ha acabat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de tot, voldria dir en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que, si estem ara i aquí debatent la creació d'aquesta Comissió d'Investigació, no és per culpa o per la raó exclusiva que hi ha uns grups, els peticionaris, que l'han demanada, sinó perquè el Govern ha gestionat, francament, molt malament aquesta crisi de les enquestes. Jo crec que el Govern, amb la seva actitud en les últimes setmanes, ha magnificat un tema que no és –i en això coincideixo...–, ni de bon tros, ni el més important ni el més greu que té aquest país.

Jo crec que determinades actituds, excessivament rígides, però sobretot la manca d'explicacions convincents, la nul·la assumpció, fins avui, de responsabilitats polítiques de pes, l'atribució, com feia l'altre dia el conseller en cap, de tot plegat a una campanya d'erosió i d'intoxicació, no han fet més que agreujar els costos polítics d'aquest afer, afectar directament la credibilitat del mateix Govern, i jo crec que allargar innecessàriament un viacrucis particular. Avui, de fet, hem aprovat una llei que és l'instrument, jo diria, eficaç per començar a posar fre i a regular el tema de les enquestes; només hauria calgut que fins al dia d'avui hi hagués hagut alguna assumpció de responsabilitats polítiques de pes, i això no ha estat així.

I, per tant, el balanç que avui podem fer és un balanç decebedor, en què s'admeten alguns –pocs– errors. És aquesta una nova categoria conceptual, la dels errors, que serveix per englobar-ho gairebé tot, tota mena d'alteracions. I a hores d'ara, com s'ha dit, se segueix sense identificar cap responsable polític, i crec, sincerament, que a hores d'ara la supressió d'una direcció general, un cessament encobert, no constitueixen, com deia el conseller en cap vehementment fa pocs dies en aquesta cambra, una mesura dràstica. Jo diria, més aviat, que és una mesura testimonial.

Jo crec que el Govern, com deia l'altre dia, ha demostrat que no coneix aquell vell adagi català de «morta la cuca, mort el verí», o, si vostès ho prefereixen, «mort el gos, morta la ràbia», no? Perquè, en definitiva, la història de les enquestes de la Generalitat de Catalunya no és, ni de bon tros, allò que es deia l'altre dia, una història de transparència, de rigor, d'equanimitat...

Les constants d'aquest període històric, des de 1980 fins ara, evidencien que hi ha hagut un abús de la contractació directa de les enquestes, hi ha hagut poques empreses escollides, i encara menys han estat les cridades a participar en aquest tipus de concursos. La creació del Registre Públic d'Enquestes, l'any 98, no ha servit per garantir la deguda publicitat de les enquestes i estudis d'opinió, però tampoc ha servit per evitar les dilacions i els retards en la tramesa d'informació a aquest Parlament. Aquest és un sistema caríssim, que, almenys fins allà on hi ha constància documental del

cost de les enquestes, que és l'octubre de l'any 2000, havia costat, en el període 96-2001, de l'ordre de 38 milions d'euros; que, fins i tot, és una qüestió que ha estat sovint judicialitzada. Vull recordar que hi ha molts d'aquests estudis que s'ha demostrat –i fins i tot alguns jutges ho han acordat– que no responen ni a un interès real ni tenen el valor tècnic pel qual s'han pagat preus abusius. Fins arribar al dia d'avui, en què s'ha posat al descobert de forma clara una situació denunciada en què hi ha sobre la taula la denúncia prou fonamentada de presumibles, presumptes enquestes amb dades falses directament inventades, etcètera. Jo crec que, ja a hores d'ara, ningú no es creu en aquest país que aquest sigui un problema de dècimes o d'arrodoniments innocents.

Hi ha qui afirma –i ho recordava el diputat senyor Ribó fa uns instants– que hi ha una crisi del parlamentarisme, hi ha una crisi del Parlament; no d'aquest Parlament, sinó de la majoria dels parlaments democràtics del món. Els parlaments, segurament, avui –i el nostre no n'és una excepció– no estan en condicions de controlar el govern, a diferència, potser, d'alguns altres sistemes parlamentaris en què el poder legislatiu gaudeix de plens poders per fer un seguiment o un control i una adequada fiscalització del govern. Però, precisament perquè la revitalització d'aquests instruments de control i, entre ells, la creació eventual de comissions d'investigació creiem que és una condició necessària per apropar el Parlament a la societat, i especialment en aquest Parlament, on s'esgota cada dia més la seva capacitat legislativa –la qual cosa també ens obliga, en la pràctica, a posar l'accent en les qüestions de control–, doncs bé, curiosament, contràriament a això que acabo de descriure, la tendència des de 1980 fins ara, pel que fa a la creació de comissions d'investigació, ha estat la inversa. I estic parlant d'una qüestió purament empírica i no faig un exercici de prestidigitació dogmàtica, eh? En la primera legislatura es van demanar sis comissions, se'n van crear sis; en la segona se'n van demanar nou i se'n van crear tres; en la tercera, vuit sol·licituds, una de creada; a la quarta, dotze sol·licituds, dues de creades, i en la cinquena i en la sisena, moltes de demanades però cap ni una de creada.

El Parlament –i ho dic per alguns que tenen, jo diria que una autèntica al·lèrgia a aquest tipus d'instruments de control, com són les comissions d'investigació–, que és per antonomàsia el fòrum de debat, si no volem tots plegats que es desnaturalitzi, no es pot convertir en una mena de qualificada expenedor d'aplaudiments al Govern, com en els parlaments que no tenen, que no gaudeixen de legitimitat democràtica.

Però, a banda d'aquests arguments, diguem-ne, d'estricta higiene democràtica i de salut democràtica, de revitalització del paper i de les funcions del Parlament, jo diria que hi ha tres raons que aconsellen o avalen aquesta creació de Comissió d'Investigació.

La primera: les comissions d'investigació en el nostre sistema parlamentari serveixen per estudiar «qualsevol assumpte d'interès públic» –article 48.1 del Reglament–; aquest ho és. Article 20 de la Llei 3/82: «Les comissions d'investigació han d'incidir en temes de competència de la Generalitat»; aquest tema ho és.

En segon lloc, no hi ha cap qüestió prejudicial que permeti invocar i avalar aquella gastada doctrina que existeixen causes judicials o que la justícia està actuant. I és evident que en aquesta qüestió, però en totes les comissions d'investigació, estem parlant de qüestions purament polítiques, investiguem en termes polítics i les conclusions són plenament polítiques.

I en tercer lloc, es diu sovint i s'ha dit en relació amb aquesta Comissió d'Investigació: «L'únic que es busca és la notorietat i, amb la notorietat, el desgast i l'erosió del Govern.» Però és que avui en dia –avui en dia– el veritable sentit de les comissions d'investigació no és tant un factor intern d'aquest Parlament, que és preparar i exigir eventualment les responsabilitats polítiques del Govern, que a més a més és un fet gairebé impossible en el nostre sistema, a través de les mocions de censura, sinó que l'important en aquest tipus d'instruments de control és un factor extern: és la capacitat d'influir en el conjunt de l'opinió pública, i l'única operativitat real que tenen, avui per avui, les comissions d'investigació, es digui el que es digui, és obrir el teló de l'escenari del teatre parlamentari, perquè els espectadors, que són el conjunt dels ciutadans, puguin jutjar de primera mà.

Acabo, senyor president, senyores i senyors diputats, dient que, com en aquella coneguda novel·la de García Márquez, que molts de vostès coneixeran, *Crónica de una muerte anunciada*, per les raons que he dit, la Comissió d'Investigació, la seva virtualitat, el seu interès, no radiquen tant, senyor Ribó, en el seu desenllaç, un desenllaç, més que probable, previsiblement conegut *a priori* fins i tot, sinó en la, diguem-ne, embriagadora narració dels fets, i a partir d'aquesta embriagadora narració dels fets, a partir de la posterior opinió que se'n pugui formar la gent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, com ha dit el senyor Ribó, una de les funcions principals del Parlament en una democràcia parlamentària, com és la nostra, consisteix a impulsar i controlar l'acció del Govern.

Ja fa molts anys, no m'hi remuntaré, que el Grup Popular impulsa i controla l'acció del Govern de la Generalitat. En aquesta legislatura, per no anar més enllà, hem estat nosaltres els que hem impulsat la investigació a través de l'instrument institucional previst en el nostre Estatut de les presumpcions irregularitats relacionades amb l'anomenat cas Treball, amb el cas Turisme, amb el cas Movilma, amb el cas Proalsa, amb l'empresa Barcelona Regional.

Hem demanat explicacions i hem sol·licitat la compareixença parlamentària de diferents membres del Govern, d'exmembres del Govern, com el conseller Alegre, de

directors generals. Hem impulsat diferents iniciatives parlamentàries per garantir la transparència de la Generalitat de Catalunya.

Hem investigat la venda irregular del cercador d'Internet Olé. Hem anat a la seu de la Fundació Catalana per a la Recerca i hem investigat, també, els seus arxius a través del mecanisme reglamentari pertinent.

Hem establert, també, mecanismes per tal d'evitar la confusió interessada entre Govern i Partit pel que fa als viatges a l'estranger, als viatges institucionals dels membres del Govern de Catalunya. Hem demanat, també, transparència pel que fa a la publicitat dels llocs de treball dels diferents assessors de la Generalitat de Catalunya.

I hem fet tot això, senyores i senyors diputats, per convenció i perquè forma part, també, del nostre compromís amb els ciutadans i ciutadanes del nostre país. Un compromís amb la transparència que no respon, no s'equivocuin, a cap canvi d'actitud de darrera hora del Partit Popular de Catalunya.

Mirin, ja, l'any 1998, el nostre Grup Parlamentari, conjuntament amb la resta de grups d'aquest Parlament, vam impulsar la creació d'un registre públic d'enquestes i d'estudis d'opinió, precisament, perquè ja es detectava un cert desgavell en les enquestes i en els estudis d'opinió en aquella època.

Hem preguntat al Govern sobre les empreses i els professionals que han treballat pels diferents departaments del Govern fent estudis i fent enquestes. Hem demanat, també, explicacions al Govern de la Generalitat amb relació a totes les informacions que han aparegut, fins i tot ahir, amb relació a la manipulació de les enquestes i dels estudis d'opinió. Hem impulsat, des d'aquest Parlament, una moció amb propostes concretes per evitar noves manipulacions de les enquestes i dels estudis d'opinió.

Crec, sincerament, senyores i senyors diputats, que no és necessari que faci un repàs de tots els errors i omissions involuntaris, en terminologia del Govern, que han estat publicats pels mitjans de comunicació i denunciats per tots els grups de l'oposició i, fins i tot, en ocasions, per dos partits que integren la federació de Convergència i Unió.

Les explicacions del Govern, les explicacions que el Govern de Catalunya ha donat fins ara no han estat ni clares ni sòlides: d'una primera etapa, a on es considerava que eren petits errors i omissions involuntàries, es va passar a considerar que el problema era d'una fotocopiadora; de la fotocopiadora es va passar a dir que el problema era simplement administratiu, i el Govern va fer desaparèixer una direcció general, la Direcció General d'Avaluació i Estudis, que, curiosament, tenia competències sobre els estudis, però no pas sobre els sondejos ni les enquestes, i que, sorprenentment, malgrat haver desaparegut ja fa alguns dies continua, a hores d'ara, com a tal, i envia enquestes i estudis al Parlament.

Finalment, el conseller en cap va culpar a un lladre, no a un «tonto», no a un inútil, a un lladre; el va culpar de robar documents, de robar les enquestes al mateix De-

partament de Presidència, de manipular-les i de filtrar-les a determinats mitjans de comunicació.

Nosaltres ja li ho vam preguntar, al conseller en cap, en el decurs d'aquella compareixença, si algú va robar documents del Departament de Presidència, la qual cosa representa un fet molt greu, un fet gravíssim, per què no va denunciar el Govern aquest robatori?

Senyores i senyors diputats, el portaveu del Govern de la Generalitat, el senyor Felip Puig, va respondre una interpellació del Grup Popular i va dir, en aquest Parlament, des d'aquesta mateixa tribuna, que darrere de totes aquestes informacions que apuntaven a manipulacions i a ocultacions de les enquestes només hi havia alguns errors en els arrodoniments. Deu dies després, el conseller en cap reconeixia que no es tractava de cap error, sinó que reconeixia que es tractava d'una manipulació feta per un lladre.

No creuen, senyores i senyors diputats, que existeixen massa contradiccions en les explicacions que ha donat fins ara el Govern? No creuen que cal que aquest Parlament conegui el que de debò ha passat amb relació a les enquestes i als estudis d'opinió?

Els ben asseguro que ens hauria agradat no haver de votar aquesta Comissió d'Investigació. Ens hauria agradat que el Govern de la Generalitat hagués assumit les seves responsabilitats, tal com li demanava no ja el Partit Popular de Catalunya, sinó el Parlament de Catalunya, mitjançant la Moció 211, aprovada el 13 de març d'enguany.

Si, tal com ha dit el mateix conseller en cap, l'exdirector general d'Avaluació i Estudis no és el responsable de l'ocultació i de la manipulació dels estudis i dels sondejos –i no serem pas nosaltres, des del Grup Popular, els que dubtem de la paraula del conseller en cap–, qui és, senyores i senyors diputats, el responsable d'aquesta manipulació i d'aquesta ocultació de sondejos?

Qui va ser, senyores i senyors diputats, la persona o persones que van manipular les enquestes i els estudis d'opinió? Qui va ser, senyores i senyors diputats, el responsable polític que va mirar cap a un altre costat mentre algú manipulava, retallava, ocultava, fotocopiava o robava impunement les enquestes i els estudis d'opinió?

Estic convençut, senyores i senyors diputats, senyor president, que totes aquestes preguntes podran obtenir resposta en el decurs dels treballs d'aquesta Comissió d'Investigació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Casas.

El Sr. Casas i Bedós

Bé. Gràcies, senyor president. «La manipulació de les enquestes no només perjudica a Convergència i Unió,

sinó a tots. M'agradaria que es passés ja a una altra cosa.» Això ho deia en una valenta entrevista la senyora Manuela de Madre el dia 10 d'aquest mes en un diari. Valenta entrevista..., jo crec que vostè va tenir coratge de dir el que pensa tot el seu Grup. Saben que té raó, el Grup Socialista saben que vostè té raó.

Aquest debat l'hem tret de context, l'hem situat en una dimensió desproporcionada, i vostès ho han fet perquè estaven convençuts –jo crec que n'estaven convençuts– que al final el Partit Popular no hi votaria a favor.

Vostès es pensaven que nosaltres al final seríem submissos a no-sé-què del Partit Popular i al final el PP acabaria votant que no, amb la qual cosa s'havia aconseguit fer una erosió en el Govern, però estaven convençuts que la Comissió d'Investigació no arribaria, perquè és un gravíssim error aquesta Comissió d'Investigació. Però, això no és així. Això no és així perquè Convergència i Unió no s'aplega a res i de cap manera està disposat, mai, per un tracte parlamentari que pugui tenir amb qualsevol força política, a renunciar a allò que conforma el seu pensament més profund.

Conclusió: la primera víctima col·lateral de la guerra ha estat Convergència i Unió. Aquesta és la primera conclusió. Si vostès haguessin avaluat que això arribaria fins aquí no haurien presentat la petició de Comissió d'Investigació, no ho haurien fet. El que passa és que els és molt difícil rectificar –els és difícil–, és un exercici difícil de fer en política, però saben que el més sensat hauria estat no haver arribat fins aquí al final; però, ja hi som. És una comissió absolutament innecessària. És una comissió que posa de manifest, tot i que el senyor Ribó deia «no cal que ho diguin això», però sí que ho posa de manifest, quatre contra un, però té el seu valor, això.

Fa només dos dies un destacat dirigent d'Iniciativa, públicament, feia unes declaracions i demanava que Convergència i Unió trenqués tots els acords que tingués, a nivell municipal, amb el Partit Popular. Ara no els fa cap vergonya, no els fa cap..., no tenen cap tipus de problema de votar, vostès, amb el Partit Popular erosionant el Govern. No..., o sigui, tots hem de ser mesurats pel mateix raser. (*Veus de fons.*) Nosaltres representem que no podem votar mai amb el Partit Popular i vostès quan els convé ho fan i es queden tan tranquils! (*Remor de veus.*) I a sobre ens exigeixen –ens ho exigeixen– que trenquem els acords municipals allà on estem governant amb el PP, que, per cert, n'hi ha de tots colors.

Han volgut començar una precampanya destructiva amb un únic objectiu: erosionar tant com puguin el Govern, amb un tema, ja n'anirem parlant –ja n'anirem parlant–, amb el qual s'actua amb doble moral.

El Govern ha reconegut errors. Ho va fer des d'aquesta tribuna el conseller portaveu del Govern, el senyor Felip Puig, amb motiu de dues interpellacions, i ho va fer el conseller en cap, dijous passat, en una compareixença a la Comissió Primera, on va dir de manera claríssima que s'havien comès errors i que s'havien assumit responsabilitats polítiques. I va reconèixer que s'havia dissolt una direcció general i que s'havia cessat

un director general precisament per aquests errors; és a dir que s'havien determinat clarament responsabilitats polítiques.

El que passa és que vostès, del conjunt d'enquestes i d'estudis que encarrega el Govern, que són molts, quantitativament agafen la part que hi ha errors i ho magnifiquen qualitativament. Són lliures de fer-ho, però saben perfectament –i ho reconeixen en privat, alguns– que se li ha donat una dimensió absolutament desproporcionada. Però, és igual, tot s'hi val, estem en precampanya i això em recorda aquelles velles coses que passaven en aquells altres temps del *todo vale* i del fer mal a qual-sevol preu... No vull referir-me a altres polítics d'altres temps, però ja saben a qui em refereixo, un estil que va fer molt mal a la política del conjunt de l'Estat; però, bé, ja hi tornem..., erosionar per erosionar i res en constructiu.

El Govern en aquest tema de les enquestes ha estat transparent. Cap dels governs dels quals vostès formen part, d'institucions en les quals vostès governen, actuen amb la transparència del Govern, cap ni un, ni el de l'Ajuntament de Barcelona, ni el de la Diputació de Barcelona.

Els ho vaig dir en comissió, però crec que val la pena recordar-ho en plenari, fixin-se com es pot admetre que en un document públic un diputat provincial, a la Diputació de Barcelona, demani per escrit, exercint els seus drets, demanant informació en el Govern de la Diputació, que se li entreguin els estudis o enquestes que s'han realitzat. I se li contesta per escrit –insòlit, això no s'havia vist mai, se li contesta per escrit–: «Escolti, massa hores de feina. Això no ho podem contestar.»

No ha arribat la informàtica a la Diputació? Però, amb quin criteri democràtic es pot tenir la gosadia d'escriure això en un paper i firmar-ho? (*Remor de veus.*) Clar, llavors... (*veus de fons*), ens demanen –ens les demanen– una sèrie de coses, que vostès no fan. I aquí si s'han conegut els errors és perquè el Govern ha entregat les enquestes, hi ha un registre públic... (*remor de veus*), no, no, i els hem reconegut... Escolti'm, sí, sí..., és que ens hem equivocat –ens hem equivocat–, faltaria més que un govern no es pogués equivocar! És clar que ens hem equivocat, i s'equivoca tothom en aquesta vida quan pren decisions! Però l'error el sobredimensionen i l'utilitzen purament i simplement per fer mal.

A nosaltres ens denunciem que a vegades votem amb el Partit Popular i vostès no tenen cap ni un escarafalls..., contents, com que els voten, perquè sense els vots del PP aquesta Comissió és impossible, és inviable (*veus de fons*), no han tingut cap mena d'objecció en anar-lo a buscar. (*Veus de fons.*) No, no..., si em sembla molt bé, escolti'm. És legítim, estem en un parlament democràtic, però llavors no ens recriminin, a nosaltres, quan en algunes votacions coincidim amb el PP o coincidim amb qui sigui. (*Veus de fons.*)

Seguim parlant de doble moral: dijous, a la Comissió Primera, tant el representant d'Iniciativa, que avui parlava que l'Ajuntament de Barcelona ha d'actuar en

aquesta línia de transparència, com el representant d'Esquerra, tot i que el senyor Ridao va anunciar que el senyor Portabella votaria afirmativament que a l'Ajuntament de Barcelona es creés un registre públic, doncs, no... (*Remor de veus.*) Amb tota solemnitat, amb la solemnitat que caracteritza al senyor Ridao... (*rialles*), oi, que m'entenen...? (*Rialles.*) Doncs, claríssimament, va dir: «Votarem a favor.» Doncs, no, –doncs, no. O vostè no té autoritat com a portaveu del seu partit o el senyor Portabella té coses a amagar..., i el senyor Maestro. (*Remors de veus.*)

El que no s'entén –el que no s'entén– és que es faci l'escàndol que es fa aquí, i allà on governen vostès mirin cap a una altra banda. No s'entén. Perquè no és un problema menor... (*veus de fons*), no, no, no..., no és un problema menor. És un problema..., és un problema..., en el període 94-2001 els estudis i enquestes encarregats per l'Ajuntament de Barcelona pugen 8.600 milions de pessetes, perquè ens entenguem, molt més que el gastat per la Generalitat el mateix període. Quan es demana algun paper, resposta: silenci etern. Però no d'ara, no: ja ve d'abans, ja ve del senyor Pascual Maragall quan era alcalde, i el senyor Ernest Maragall, seguint una vella tradició, continua fent el mateix. (*Remor de veus.*)

O sigui, per tant –per tant–, nosaltres no engegarem cap ventilador, no ho hem fet mai, però, home, em permetran que denunciï des d'aquesta tribuna la doble moral d'exigir uns comportaments, amb el nivell amb què ho han fet, i creant comissions d'investigació, quan en els llocs on vostès governen fan exactament tot el contrari.

Mirin, nosaltres –només faltaria– acatarem el resultat de la votació d'aquest plenari, oi tant! I serem molt lleials i treballarem amb insistència en aquesta Comissió d'Investigació. No hi tenim cap problema, ni un. La transparència del Govern en aquest tema és claríssima. El mateix que hem explicat, i amb la documentació que vostès vulguin, la tindran. Es podran comprovar els errors, que ja els saben, és a dir, la conclusió de la Comissió, ja la saben, els errors ja saben quins són, i les mesures que s'han pres ja es coneixen. Ho farem amb tota lleialtat, i ens hi trobaran, a l'hora de treballar.

Ara bé –ara bé–, ho farem extensiu a altres administracions, perquè aquí el que no es pot fer és que *pasemos de rositas*, diguéssim, allà on la responsabilitat és dels altres. Aquí tots hem de ser mesurats pel mateix raser. I, per tant, des de la lleialtat que trobaran en els diputats o diputades de Convergència i Unió que estiguin en aquesta Comissió d'Investigació, voldrem veure'ls quan es tracti de veure quin és el comportament..., que pot ser impecable, eh?, no estic prejutjant res, que pot ser impecable; però volem saber què s'ha fet amb aquests 8.600 milions de pessetes i volem saber per què es vota que no a un registre públic a l'Ajuntament de Barcelona. Senzillament això. Escolti, potser ho fan tan bé que no fa falta, el registre públic (*rialles*), però ho voldrem veure –ho voldrem veure. Però ja fa massa anys que fem política per aguantar un discurs com el que fan i no retreure'ls que no es pot anar pel món amb

aquesta doble moral. Tots hem de ser transparents, i el Govern en aquest tema ha estat el més transparent de tots, i li asseguro que en això no ens guanyaran.

Ja, per acabar, escoltin, nosaltres, Convergència i Unió, som gent de moltes conviccions, profundes conviccions, i en alguns coses –i vostès ho saben–, quan hem tingut col·laboració parlamentària amb vostès, o quan l'havíem tingut amb la UCD, el PP sembla que no ho ha entès encara, quan l'hem tingut amb ells, saben que la governabilitat i la nostra col·laboració parlamentària o fins i tot de govern tenen un límit, tenen un límit que són les nostres conviccions; conviccions que són molt profundes i que són les que conformen l'arrel més profunda del que és Convergència i Unió. I quan diem «no a la guerra» i ho expliquem com ho hem explicat, que no és un «no a la guerra» i prou, no, no, explicant-ho com ho hem explicat –i aquest dematí el president i el nostre portaveu, i el senyor Duran, hi han fet prou referència–, això és un tema molt profund. O, quan diem que el país necessita un nou estatut, això és molt profund. I si se'ns volen fer cedir posicions en aquest terreny, en farem moltes, de comissions d'investigació; aquí no es hi trobaran mai.

I ho dic per al futur: sàpiguen que nosaltres, amb el que conforma el nostre ideari, som inflexibles. I, al mateix temps –al mateix temps–, som gent que hem entès molt bé que el diàleg es fa possible, i s'ha de fer, i en política és imprescindible, quan es sap trobar el mínim comú denominador, però mai –mai– amb renúncies del principal. I aquí, hi insisteixo, vostès han volgut, amb una intervenció molt dura, precisament ara, fa una estona, aquí, que siguem la primera víctima col·lateral de la guerra. Allà vostès amb la seva responsabilitat (*remor de veus*), i els electors hauran de donar compte dels comportaments d'uns i altres en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada senyora Manuela de Madre, que ha estat al·ludida, i després han demanat paraula diversos diputats; molt bé. Té un minut, senyora diputada.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies. Lamento haver-li de dir, al senyor Casas, que probablement ara no pensarà igual de la meua valentia. L'entrevista no recull en la seva totalitat el que vaig manifestar. (*Remor de veus.*) Vaig dir que creia que aquest afer ens perjudicava a tots plegats, aquells i aquelles que ens dediquem a l'acció pública i a l'acció política des de la representació democràtica, perquè la gent, moltes vegades, al final, no ho distingeix.

I vull afegir, a més a més, que passar a una altra cosa era el que m'hauria agradat, i lamentablement l'acció del Govern no ens ha deixat passar a una altra cosa. Ha estat el Govern qui ha mentit i qui ha manipulat.

Res més, i moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, també per un minut...

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Casas, no em faci dir el que jo no he dit. A la Comissió primera, sobre l'Ajuntament de Barcelona, jo no vaig dir ni una paraula, i avui, des d'aquesta tribuna, solemnement o no, he dit: primer, que aquest no era el tema més important, i segon, que hem de posar ordre a altres administracions, començant –he dit– per l'Ajuntament de Barcelona, on s'ha d'ordenar el lliurament al registre i la transparència. Parlamentar, senyor Casas –i això també és una convicció–, és escoltar-se.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Joan Ridao, també un minut.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. En aquest cas, no, com el senyor Ribó, per desmentir el senyor Casas. No tinc cap mena d'empatx a reconèixer –ho diu el *Diari de Sessions*– que jo l'altre dia vaig anticipar, en nom, en aquest cas, del Grup Municipal d'Esquerra Republicana a l'Ajuntament de Barcelona, que donaríem suport a una proposta, no en aquest cas la de Convergència, sinó la del Partit Popular, i votaríem la urgència per tal de crear un registre públic. Però aquesta era una circumstància i una eventualitat que es produïen en el moment que els nostres socis de govern no eren sensibles a la possibilitat de crear aquest registre. Però, en el moment que tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds s'han mostrat determinats a crear aquest registre, i tal com es va anunciar en el plenari de l'Ajuntament de Barcelona (*remor de veus*) –en el pròxim plenari de l'Ajuntament es crearà aquest registre–, evidentment, ni hi havia cap motiu per votar i donar suport a la urgència de la Moció presentada pel Grup Popular i pel de Convergència i Unió. (*Persisteix la remor de veus.*)

I vull dir, senyor president, senyores i senyors diputats, que això és molt més que el que vostès han estat disposats a fer en aquests moments, i molt més que el que vostès han fet per evitar que avui haguéssim de debatre la creació i l'aprovació d'aquesta Comissió d'Investigació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Daniel Sirena té la paraula, per un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president, perquè el senyor Casas deia que fa molts anys que fa la política, no? Miri, jo no en fa tants, no?, però li he de dir una cosa: en aquesta Comissió d'Investigació, el nostre vot no és conseqüència de cap efecte col·lateral de la guerra de l'Iraq, no.

Miri, vostè ho tenia..., el seu Grup Parlamentari ho tenia molt clar: només havia de dir qui havia manipulat les enquestes i depurar les seves responsabilitats polítiques; només demanàvem això.

Per tant, senyor diputat, si avui es constitueix una comissió d'investigació, no és pas culpa de la guerra de l'Iraq, sinó del senyor conseller en cap.

El president

Moltes gràcies. Senyor Casas, també per un minut.

El Sr. Casas i Bedós

Molt breument, senyor president. Senyor Ribó, si vostè no va dir això a la Comissió, jo..., em semblava que ho havia dit. El que..., li vull dir una cosa, molt sincerament: no dubto gens de la seva paraula, i estic segur que si vostè es compromet que els seus representants a l'Ajuntament de Barcelona faran el que fan, estic segur que això passarà, n'estic completament segur.

Senyor Ridao, jo, quan vegi que han votat això..., m'ho explica. Mentrestant, permeti'm que posi en parèntesis la seva credibilitat.

I, senyor Sirera, els fets són els que són –els fets són els que són. La seva posició aquí és la que ha estat; vostès són els que han fet possible una iniciativa de l'esquerra, vostès han fet possible aquest quatre contra un. I jo l'únic que li he dit és que vostès hauran de respondre davant del seu electorat d'aquesta actuació, que no és motivada per això, sinó que tinc la profunda convicció que és per altres raons.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyor diputat, em demana la paraula, senyor Nadal?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president, per tal que, abans de procedir a la votació, es faci lectura, si és possible, del text concret de la Proposta de resolució que es sotmet a votació.

El president

Prego a la secretària primera que en faci lectura.

La secretària primera

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern: «Els grups parlamentaris sotasignats, fent ús d'allò que es preveu en l'article 48.1 del Reglament de la cambra, solliciten la creació d'una comissió d'investigació sobre les presumptes irregularitats en la realització d'estudis d'opinió i enquestes per part del Govern de la Generalitat.»

(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)

El president

Senyor Camp?

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, si pogués donar lectura a l'article 48.2 del Reglament, atès que té incidència en la votació...

(Remor de veus. Pausa.)

El president

Prego al secretari segon que en doni lectura.

El secretari segon

«El Ple del Parlament...» Perdó, l'article 48.2: «Les comissions d'investigació han d'elaborar un pla de treball, poden nomenar ponències d'entre els seus membres i poden requerir a través del president del Parlament qualsevol persona perquè hi presti declaració.»

(Persisteix la remor de veus.)

El president

Moltes gràcies.

Assabentats de tots els extrems, les senyores diputades i els senyors diputats es troben ja en disposició de poder emetre el seu vot.

Comença la votació.

Aquesta Proposta ha sigut aprovada per 74 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

(Alguns aplaudiments.)

Se suspèn la sessió fins demà, a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i catorze minuts.